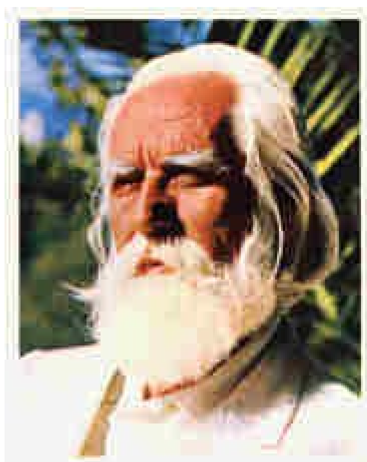
Omraam Mikhalel Aivanhov

Ce este un MAESTRU spiritual ?

NOTA EDITORILOR:

Dorim să atragem atenţia cititorilor asupra faptului că Învăţământul ezoteric al Fraternităţii Albe Universale, difuzat de către Maestrul Omraam Mikhael Aivanhov, este un Învăţământ strict oral, ceea ce explică anumite aspecte ce compun textele prezentului volum.

Am dori, de asemenea, să fie clar pentru public faptul că, în denumirea Fraternitatea Albă Universală, termenul "Albă" nu se referă absolut deloc la culoarea pieii, specifică unei rase. Aşa cum culoarea albă este sinteza tuturor celorlalte culori, Ideea de Fraternitate Albă Universală se adresează, fără excepţie, tuturor oamenilor.

Ea îi invită să realizeze, pe întreg Pământul, o viaţă fraternă, armonioasă, respectând fiecare rasă, fiecare religie, fiecare naţionalitate.

CUPRINS

I - CUM SE RECUNOAŞTE UN ADEVĂRAT MAESTRU SPIRITUAL

Pentru un discipol a-şi întâlni Maestrul înseamnă a găsi o "mamă" care acceptă să-l poarte nouă luni, pentru a-l "naşte" Lumii spirituale. Odată ce s-a "născut", adică s-a trezit, ochii săi descoperă frumuseţea Creaţiei, urechile sale ascultă Cuvântul divin, gura sa gustă hrana cerească, picioarele sale îl duc în diferitele locuri ale spaţiului pentru a face Binele şi mâinile sale învaţă să creeze în Lumea subtilă a sufletului

Foarte puţini oameni ştiu ce este într-adevăr un Maestru. Unii au citit cărţi care povestesc istorii de neconceput: un Maestru este perfect, omniscient, atotputernic... El nu are nevoie nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă...El este la adăpost de toate tentaţiile şi, mai ales, îşi petrece tot timpul făcând miracole.

Exact ca în cartea lui Spalding: **Viaţa Maeştrilor**. Câţi oameni n-au fost entuziasmaţi de această carte fără a-şi da seama că ea conţine anecdote de necrezut. Marii Maeştrii, este adevărat, au puteri excepţionale, dar ei nu le utilizează pentru a face minuni în faţa unor gură-cască. A apare şi a dispare, a merge pe ape, a zbura în spaţiu, a materializa ospeţe, a trece prin flăcările unui incendiu, a face să iasă case din pământ... Chiar dacă este capabil, un adevărat Maestru nu le va face, deoarece faptul că asistă la asemenea spectacole nu-i poate ajuta pe oameni să se transforme...

Un Maestru, trebuie s-o ştiţi, este la fel ca toţi ceilalţi oameni: are aceleaşi organe care-l fac să simtă aceleaşi nevoi şi aceleaşi dorinţe. Iar dacă îi tăiaţi o bucată de carne, veţi vedea că sângele său va curge roşu ca la toată lumea! Diferenţa este că la un Maestru conştiinţa este mult mai vastă decât la majoritatea oamenilor: el are un ideal, puncte de vedere superioare şi, mai ales, a ajuns la o perfectă stăpânire de sine. Evident, pentru aceasta trebuie foarte mult timp şi o activitate gigantică; de aceea nimeni nu poate deveni Maestru într-o singură încarnare.

Dacă întâlniţi un Maestru, să ştiţi că toate calităţile şi virtuţile pe care le manifestă, nu le-a achiziţionat în această singură viaţă. Nu, a fost nevoie ca el să lucreze timp de secole, chiar milenii, şi cum calităţile pe care le-a câştigat prin proprie activitate nu dispar în momentul în care a trebuit să părăsească Pământul, când revine îşi aduce din nou aceste calităţi. Astfel, din încarnare în încarnare, el adaugă noi elemente spirituale, până în ziua în care devine o adevărată călăuză de Lumină şi Virtute divină.

Din nefericire, există şi fiinţe care s-au pregătit timp de secole să devină mesageri ai Răului, iar aceştia sunt Maeştrii magiei negre. Fiinţa umană este liberă să aleagă Binele sau Răul; chiar dacă Inteligenţa cosmică o lasă să-l facă un anumit timp, în măsura în care s-a ridicat prin comportamentul ei contra ordinii universale, fiinţa aceea sfârşeşte totdeauna prin a fi distrusă.

Dar, la început, ea are posibilitatea de alegere. Atâta timp cât fiinţa umană este vie, este liberă să se decidă pentru un sens sau celălalt.

În câteva cazuri, foarte rare, se găsesc fiinţe care, cu toată această libertate ce le este dată, rămân definitiv determinate. Marii Iniţiaţi, de exemplu" sunt determinaţi pentru Lumină şi pentru Iubire. Unii, bineînţeles, au putut să decadă, dar majoritatea lor au rămas Spirite ale Luminii. Şi, de altfel, cu cât trece timpul, cu atât mai puţin li se dă posibilitatea să-şi schimbe sensul, deoarece, graţie activităţilor spirituale, au reuşit să transforme, să divinizeze materia corpului lor şi ea a devenit ca un metal inoxidabil: aur pur. Dar atâta timp cât o fiinţă n-a ajuns la acest grad de evoluţie, este totdeauna posibil ca ea să-şi schimbe direcţia, şi s-au văzut cazuri în istorie când magi albi au devenit magicieni negri.

Vă întrebaţi cum se poate ajunge un magician negru... În realitate, este foarte uşor, chiar pentru voi: este suficient să daţi curs naturii voastre inferioare. Dacă încălcaţi fără încetare Legile Bunătăţii, ale Justiţiei şi ale Iubirii încercând să reuşiţi pe spezele altora, să-i excludeţi, să-i distrugeţi, nu puteţi să mai faceţi altfel decât să deveniţi un magician negru. Este simplu, este clar Mulţi îşi imaginează că pentru a deveni un magician negru, trebuie să ai un Maestru diabolic care să predea arta vrăjilor şi conjuraţiilor malefice. Aceasta se poete întâmpla, dar, pentru a vă pune în serviciul Răului, nu aveţi nevoie deloc de un Maestru; fără instructor, fără reţetă, fără nimic, puteţi deveni un magician negru dacă vă lăsaţi ghidat prea mult de natura voastră inferioară. Şi, la fel, pentru un om care nu se gândeşte decât să-i lumineze şi să-i ajute pe ceilalţi: chiar dacă nu are un Maestru pentru a-l instrui, este pe cale să devină un mag alb.

În realitate, fiecare fiinţă umană are un Maestru, dacă nu este un Maestru vizibil, este un Maestru invizibil. Criminalii au în Lumea invizibilă un Maestru care nu încetează să-i sfătuiască să facă rău celorlalţi. Chiar dacă ei spun: "Noi, un Maestru? Niciodată!" Ei bine, trebuie s-o ştie, aceşti orbi, că au un Maestru ale cărui sfaturi dăunătoare le urmează zi şi noapte.

Evident, eu, când vorbesc de Maeştri, subînţeleg întotdeauna adevăraţii Mari Maeştri spirituali, magii albi. Eu ştiu bine că se dă acest titlu de Maestru multor artizani pentru a arăta că ei excelează în profesia lor şi la fel şi notarilor, magistraţilor şi artiştilor etc... Este un mod de a vedea lucrurile şi eu nu le refuz acest titlu. Dar voi trebuie să ştiţi că un adevărat Maestru, în sensul spiritual al termenului, este o fiinţă care, în primul rând, cunoaşte Adevărurile esenţiale, nu ceea ce oamenii au scris, creat sau povestit, ci esenţialul după Inteligenţa cosmică. În al doilea rând, el trebuie să fi avut voinţa de a domina totul, de a stăpâni şi controla totul în el şi să fi reuşit. În fine, această ştiinţă şi această dominaţie pe care el le-a cucerit nu trebuie să servească decât manifestării tuturor calităţilor şi virtuţilor unei iubiri dezinteresate.

După dezinteresul său veţi recunoaşte un adevărat Maestru. Fiecare Maestru vine pe Pământ pentru a manifesta în mod particular o calitate: există, deci, Maeştri ai înţelepciunii, Maeştri ai iubirii, sau ai forţei, sau ai purităţii... Dar toţi adevăraţii Maeştri au în mod obligatoriu această mare calitate în comun: dezinteresul.

Există atâta impostori şi şarlatani pregătiţi să profite de naivitatea oamenilor! Ei au citit doar câteva mici cărţi de ştiinţe oculte care, deseori, au fost scrise de nişte ignoranţi şi asta este: se vor prezenta peste tot ca Mari Maeştri. Ei nu poartă asupra lor nici un semn după care să arate că Cerul i-a recunoscut; ei înşişi s-au declarat Maeştri şi cred că aceasta este suficient.

Privitor însă la ceilalţi, în loc să studieze un pic o asemenea fiinţă pentru a vedea cum se comportă, ei o urmează cu ochii închişi. El îi va înşela, îi va stoarce de bani, îi va aservi, dar ei nu-şi vor da, totuşi, seama. Ei bine, este magnific, iată cel puţin o fiinţă inteligentă! Ceilalţi sunt proşti. De ce nu se întreabă nimeni de unde vine, cum a trăit, cine e Maestrul său, cine 1-a trimis?... Ah, nu, nu, inutil să-şi pună întrebări; din moment ce el promite să-i iniţieze în trei zile mijlocind cu câteva mii de dolari - ei îl cred. Sunt grăbiţi, înţelegeţi voi, Iniţierea nu trebuie să dureze mai mult de trei zile. Lumea este plină de oameni ca aceştia, glumeţi, excroci, care profită de credulitatea şi stupiditatea altora. Dar ei, cel puţin sunt inteligenţi!

Eu nu neg că aceşti oameni au ceva puteri - oricine, exersându-se, poate obţine anumite puteri -, dar problema este de a şti cum să le folosească şi în ce scop. Aici, despre aceasta Cerul se pronunţă: Cerul nu se preocupă de mijloacele pe care le posedaţi, ci de modul în care voi le folosiţi. Ceea ce contează pentru el, nu este ştiinţa voastră, clarviziunea voastră sau puterile voastre, ci dezinteresul vostru. Voi puteţi avea ştiinţă, clarviziune şi puteri, însă atâta timp cât nu sunteţi dezinteresat, chiar dacă oamenii vă recunosc ca Maestru, Cerul nu vă recunoaşte.

Nefericirea pentru oameni, este lipsa lor de discernământ: dacă întâlnesc un adevărat Maestru dezinteresat nu se vor încrede, pe când pe primul venit, care le va arunca praf în ochi prezentându-se ca Maestru, îl vor urma. În realitate, un adevărat Maestru nu vă va spune niciodată că este un Maestru, niciodată; el vă va lăsa să o simţiţi şi să o înţelegeţi, el nu se grăbeşte să fie recunoscut. Din contră, un fals Maestru, din momentul în care a decretat că este un Maestru, nu mai are decât o singură idee: să se impună celorlalţi.

Tocmai am primit o scrisoare de la un bărbat care s-a crezut capabil de a deveni un ghid spiritual: el îmi scrie pentru a-mi povesti dificultăţile şi angoasele sale. Evident, era de aşteptat. De ce trebuia să se apuce să înşele oamenii pretinzând că-i ghidează, pe când nici el însuşi nu era pus la punct? De la cine a primit ordinul să-şi asume această sarcină? Dar, iată oamenii: ei se cred capabili să-i ghideze pe ceilalţi înainte de a avea virtuţile necesare: înţelepciune, iubire, puritate, forţă, dezinteres. Ei nu, atâta timp cât nu aţi primit ordinul de la o Fiinţă superioară, pentru a vă asuma aceasta sarcină zdrobitoare de a ghida oamenii, este foarte periculos să vreţi să jucaţi acest rol.

Aş vrea mult să-l ajut pe acest om, deoarece văd că este foarte nefericit, şi nici nu ştie măcar de ce. El şi-a imaginat că era suficient să citească mai multe cărţi de ştiinţe oculte, şi a mers să evoce Forţe formidabile ale Lumii invizibile pentru a le utiliza, fără a învăţa niciodată să intre, în prealabil, în armonie cu ele. Ei bine, aceste Forţe se răzbună; ele spun: "De ce încercaţi să ne supuneţi, pentru a vă satisface capriciile? Sunteţi slab, ignorant, iar noi nu vrem să ne supunem; meritaţi o lecţie bună". De câte ori aşa-zişii ocultişti nu au o adevărată cunoaştere a Legilor Lumii spirituale! V-o spun: au citit câteva cărţi şi, fără a se pregăti, vor să epateze câţiva discipoli făcând minuni în faţa lor. Ei nu, nu astfel trebuie să acţionaţi.

Pentru a-şi asuma sarcina de ghid spiritual trebuie să fi primit o "diplomă", deoarece şi în Lumea spirituală se primesc diplome. Diplomele care există în planul fizic au corespondenţa lor în planul spiritual, după imaginea căruia a fost creat planul fizic. Spiritele luminoase, care ne-au trimis pe Pământ, ne observă, ne măsoară şi dacă văd că am făcut eforturi, că am

reuşit să ne stăpânim şi să ne corectăm câte ceva din defectele noastre, ne dau “diplomă”.

Şi unde este această "diplomă"? În orice caz, nu este o hârtie care poate să fie ştearsă sau distrusă. Este ca un sigiliu care se imprimă pe faţa voastră şi pe tot corpul vostru, pentru a arăta că aţi câştigat victoria asupra propriei fiinţe. Oamenii nu o văd, dar toate Spiritele Naturii, toate Spiritele luminoase o văd de departe şi atunci ele vă ascultă, vă ajută.

Da, pentru a avea dreptul să executaţi anumite sarcini în planul spiritual, trebuie să obţineţi şi aprobarea anumitor Fiinţe, şi să nu credeţi că este uşor. Mulţi găsesc lungi şi dificile studiile care trebuiesc făcute pentru obţinerea titlurilor de institutor sau de profesor. Dar nu este nimic, nimic faţă de condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească cel care vrea să-i înveţe pe discipoli Adevărurile Ştiinţei iniţiatice. Eu sunt întotdeauna mirat să văd ignoranţa şi naivitatea oamenilor în faţa acestei probleme: oricine se crede destul de pus la punct pentru a purta titlul de Maestru şi, când se găseşte în faţa unui adevărat Maestru, îşi imaginează că a căzut din Cer aşa, deja perfect, fără a depune nici cel mai mic efort.

Ei nu, nu veţi găsi nici o făptură care a venit perfectă pe Pământ; fie că o arată sau o ascunde, fiecare are o slăbiciune şi chiar mai multe. Chiar şi Marii Iniţiaţi au cel puţin o slăbiciune: este ba frica, ba orgoliul, sau zgârcenia, sau senzualitatea. Dar superioritatea unui Iniţiat vine de la faptul că, înainte de toate, el este conştient de slăbiciunea sa şi foloseşte toate mijloacele pentru a se învinge.

Oricare ar fi înălţimea Spiritului său, în măsura în care o fiinţă vine să se încarneze pe Pământ, părinţii săi îi transmit ca moştenire o materie mai puţin sau mai mult defectuoasă pe care trebuie s-o transforme, ceea ce el ajunge s-o facă datorită celorlalte calităţi şi virtuţii ale sale. Şi când el a reuşit, devine şi mai mare, deoarece a ajuns să transforme o materie brută într-o materie elaborată, de care el se poate servi pentru activitatea sa. Deci, la Iniţiaţi, se, descoperă într-adevăr puterea Spiritului, deoarece ei ajung să stăpânească totul, pe când la majoritatea oamenilor trenează, pe timpul întregii lor vieţi, defecte pe care nu le pot învinge.

Acum, bineînţeles, trebuie să ştiţi că un Iniţiat vine pe Pământ aducând cu el calităţile asupra cărora el a lucrat în precedentele sale încarnări; graţie lor, el se îndepărtează instinctiv de drumul său şi se îndreaptă, din contră, spre activităţi constructive, luminoase. Chiar dacă el nu-şi aminteşte de nimic, el este împins, în pofida lui, să meargă în aceeaşi direcţie ca şi în trecut. Eu nu am avut mult timp nici o amintire despre reîncarnările mele, dar am venit în această viaţă cu amprente care mă împingeau într-o direcţie determinată.

Ştiu bine că unii dintre voi vor fi miraţi, şocaţi, să audă că până şi un mare Maestru, nu vine perfect pe acest Pământ. Iar creştinii să mă ierte dacă spun că Iisus Însuşi nu s-a născut perfect: şi El a trebuit să se instruiască şi să facă o mare lucrare de purificare înainte să primească Duhul Sfânt la vârsta de 30 de ani. Din nefericire, Evangheliile nu spun ce a făcut El în această perioadă, între 12 şi 30 de ani. Orice fiinţă care vine pe lume primeşte în mod obligatoriu, pentru a-şi forma corpul, particule uzate, întunecate, pe care trebuie să le purifice, să le ordoneze şi să le armonizeze. Trebuie să înţelegeţi ce este cu această materie care a traversat secolele, trecând din generaţie în generaţie. Cum ar putea ea să ajungă intactă şi pură? Chiar şi un Iniţiat, născându-se din părinţi excepţionali, trebuie să realizeze o activitate asupra corpului său fizic până când devine instrumentul perfect al Spiritului său. Acest Iniţiat este, poate, predestinat să aducă o Religie nouă, dar şi el va

trebui să-şi degajeze Spiritul din strânsoarea materiei şi să transforme această materie, să o spiritualizeze, să o sublimeze, şi Cerul va măsura măreţia sa după timpul pe care 1-a consumat pentru a ajunge la aceasta.

Chiar Iisus nu a putut să manifeste imediat puterea Spiritului său. A trebuit ca mai întâi să studieze, să exerseze şi, mai apoi, la 30 de ani, a făcut minuni. Existenţa tuturor Maeştrilor spirituali a început printr-o lungă perioadă in care ei ignorau totul despre misiunea lor. Chiar dacă pe timpul tinereţii primeau anumite revelaţii ale Lumii divine, nu aveau nici o conştiinţă despre măreţia lor. Eu ştiu bine că mulţi vor refuza să creadă un asemenea lucru: pentru ei, un Iniţiat vine pe Pământ omniscient şi atotputernic. Ei nu! Unii chiar aveau slăbiciuni fizice şi psihice pe care nu au putut niciodată să le depăşească. Ar lua prea mult timp să intrăm în toate detaliile, dar dacă am face-o, am găsi lucruri extrem de interesante.

Credeţi că eram încă la o vârstă fragedă aşa cum sunt acuma? Nu, mie însumi, ani de zile mi-au trebuit să acţionez asupra propriei mele materii, şi nu este nimic mai dificil ca asta, Sufletul şi Spiritul sunt de esenţă divină şi ele se cunosc şi se manifestă ca atare, în lumea aceasta care este a lor, dar ele trebuie să se cunoască şi să se manifeste prin materie, prin corpul fizic. Aici este marele mister al existenţei care este simbolizat prin imaginea şarpelui care-şi înghite coada. Capul şarpelui, adică Spiritul, Eul superior, trebuie să se manifeste prin coadă, materia, eul inferior. Spiritul care este sus; care este omniscient şi atotputernic, trebuie să se privească în materie ca într-o oglindă. Iată scopul Iniţierii: să ajungeţi să transformaţi materia pentru ca ea să poată să retrimită Spiritului propria sa imagine.

Noi revenim, deci, totdeauna la această activitate asupra materiei: aici este adevărata noastră misiune, a tuturor pe acest Pământ. De aceea nu trebuie să vă imaginaţi că viaţa poate să fie uşoară pentru Marii Maeştri. Din contră, chiar ei sunt cei care întâlnesc cele mai mari obstacole. Din moment ce posedă mijloacele să facă această lucrare şi voinţa de-a o face, Iniţiaţilor le este dată cea mai grea sarcină în ei înşişi şi în afara lor şi, graţie acestor dificultăţi, ei devin încă mai mari. Da, datorită acestor dificultăţi.

Măreţia unui Iniţiat, a unui Maestru, este de a veni pe Pământ expus aceloraşi probe ca oricare altul, dar să ajungă, puţin câte puţin, să se ridice deasupra lor. De aceea, el are dreptul să instruiască pe alţi şi chiar să-i scuture. Din moment ce a ajuns să triumfe asupra slăbiciunilor sale, el a câştigat dreptul de a ghida oamenii. Aceasta este, de altfel, singura condiţie ca cineva sa aibă dreptul să deschidă gura pentru a-i instrui pe alţii. Dacă nu sa debarasat, el însuşi, de defectele pe care vrea să le corecteze, mai bine tace; altfel oamenii vor simţi în el ceva care nu merge, iar circumstanţele îi vor întinde câteva capcane. Cum credeţi voi că puteţi convinge pe cineva să se lepede de o slăbiciune, dacă nu v-aţi debarasat voi înşivă de ea? Cum un om, căruia îi este teamă, poate să dea curaj celorlalţi? Dacă strigă: "Înainte!" tremurând pe picioarele sale, cum ar putea influenţa masele? **Să ştiţi că doar victoria asupra slăbiciunii voastre dă adevărate puteri, şi aceste puteri vor ieşi mai târziu prin ochii voştri, gesturile voastre, faţa voastră, vocea voastră. Da, ele vor ieşi chiar dacă voi vreţi să le ascundeţi**.

Un Maestru care timp de milenii a lucrat să învingă în el toate pasiunile umane şi să atragă virtuţile Cerului, emană elemente de care cei care îl înconjoară pot să beneficieze. Aici este utilitatea de-a frecventa un Maestru: privindu-l, ascultându-l, trăind în preajma lui, discipolii săi primesc câteva particule din viaţa sa, care le vor permite să evolueze mult mai repede. Altfel,

la ce credeţi voi că poate să vă servească un Maestru? El nu se ocupă să vă dea bogăţii, nici situaţie, nici femei; grija lui este să vă dea elemente de Natură superioară, care vibrează în armonie cu Cerul, iar dacă puteţi să primiţi aceste elemente, dacă puteţi să le conservaţi şi chiar să le amplificaţi, cu timpul veţi simţi că sentimentele voastre, gândurile voastre şi chiar sănătatea voastră, totul se ameliorează. Lângă un adevărat Maestru, nu puteţi să găsiţi decât binecuvântări.

II - NECESITATEA UNUI GHID SPIRITUAL

Vreţi să învăţaţi să cântaţi la vioară: cumpăraţi un instrument, caiete de exerciţii şi începeţi să cântaţi. Timp de câteva zile cântaţi o oră sau două, dar, puţin timp după aceea, vă pierdeţi din pasiune şi vă opriţi. O săptămână mai târziu reluaţi vioara, apoi din nou vă opriţi... Şi astfel timpul trece cu alternaţii de activitate şi de lene, în funcţie de capriciile voastre. Din contră, dacă aveţi un profesor, vreţi să meritaţi aprobarea sa, stima sa, şi lucraţi asiduu ca să fiţi pregătiţi pentru ziua lecţiilor. Profesorul vă corectează erorile, vă încurajează şi, astfel, sub îndrumarea sa, veţi deveni într-o zi un virtuos. Niciodată n-o să auziţi să se spună că un mare muzician a ajuns la culmea artei sale fără profesor.

La fel este şi în domeniul spiritual: Dacă nu aveţi Maestru, este foarte dificil să fiţi perseverent. Credeţi că ar fi bine pentru voi să meditaţi, să faceţi eforturi pentru a vă ameliora, dar, foarte repede, vă lăsaţi pradă vechilor obiceiuri... Câteva luni mai târziu, vă reamintiţi de bunele voastre intenţii, faceţi din nou câteva eforturi... până în ziua în care veţi recădea definitiv în inerţie. Pe când cu un Maestru vă simţiţi în mod continuu stimulat; prin cuvintele sale, prin exemplul său, el nu încetează să vă antreneze. Şi, apoi, el atinge sentimentele voastre, iar pentru că îl iubiţi, îl admiraţi, sunteţi împins să lucraţi pentru a vă transforma.

Bineînţeles, aceasta nu vă va împiedica să recădeţi în erorile voastre, dar, de fiecare dată, veţi lua decizii mai bune, iar, într-o zi, forţa produsă de aceste hotărâri va fi predominantă. Cel mai grav nu este să recădeţi în erorile voastre, ci să abandonaţi speranţa de a triumfa, să nu mai faceţi eforturi pentru a vă corecta. Trebuie să cunoaşteţi puterea unei decizii. Din ziua în care, pentru că Maestrul său i-a arătat pericolele drumului pe care este gata să-l urmeze, un om decide în mod sincer să se schimbe, această decizie se înscrie şi plasează în el un nou punct de plecare. Chiar dacă încă nu se vede, ceea ce s-a înscris va da într-o zi rezultate. Iată utilitatea unui Maestru.

Dar, ceea ce aş vrea mai ales să vă fac să înţelegeţi, este că, dat fiind natura Lumii spirituale, este mai bine să nu intraţi, decât să intraţi fără ghid, aşa cum au făcut-o unii spre nefericirea lor. Ei au cumpărat cărţi unde sunt expuse tehnici de concentrare, de meditaţie sau de respiraţie şi iată-i că se lansează în exerciţii care sfârşesc prin a-i distruge fizic şi psihic. Ar fi fost mai bine pentru ei să fie mai puţin perseverenţi!

Sunt întotdeauna mirat să constat că oameni, care nu concep să facă o ascensiune pe un munte fără a-şi lua un ghid, se lansează aşa, singuri, în explorarea Lumii psihice unde pericolele de a se rătăci, de a cădea în prăpăstii sau în a fi îngropaţi sub avalanşe sunt mult mai mari. Aici, este extraordinar, se vor descurca singuri! Da, şi iată de ce există atâţia dereglaţi printre aşa-zişii spiritualişti. Ei s-au hazardat aşa, fără ghid, şi s-au pierdut.

Nici una din aceste neplăceri nu s-ar fi produs dacă spiritualiştii ar fi înţeles, încă de la început, un lucru esenţial: că trebuie să-şi pregătească activitatea prin practica anumitor calităţi şi virtuţi: iubirea, blândeţea,

puritatea, supunerea faţă de lumea divină... Deoarece în acest domeniu voinţa nu este suficientă.

Eroarea multor spiritualişti este de a nu şti să dea activităţii lor o bază solidă. Ei se lansează aşa, fără nici o pregătire, gândind că este suficient să dorească, să vrea, pentru ca Lumea invizibilă să li se reveleze, ca Îngerii să vină să-i servească şi ca toate Puterile să cadă în mâinile lor. Ei nu, din nefericire, nu! Adevăratul spiritualist îşi petrece 20 sau 30 de ani pregătindu-se sub direcţia unui Maestru şi, apoi, în foarte puţin timp, obţine tot ceea ce doreşte. Pregătirea este cea care este îndelungată în domeniul spiritual. Dar oamenii nu se pregătesc, ei continuă să întreţină în forul lor interior orice fel de gând, orice fel de murdărie sau injustiţie. Din timp în timp, bineînţeles, ei "meditează" puţin, aşa-zis meditaţie, şi aceasta le ajunge. Lor, da, poate, în realitate, aceasta nu ajunge. Deoarece, chiar pentru meditaţie, sunt condiţii prealabile de satisfăcut.

La ora actuală, meditaţia devine o modă, şi din ce în ce mai mulţi oameni pretind că meditează. Dar această meditaţie nu aduce nimic, deoarece a medita nu se poate face aşa, fără pregătire. Cum vreţi să faceţi să mediteze pe cineva care nu a avut niciodată un ideal înalt, care nu a ieşit niciodată din capriciile sale, din plăcerile sale, din dorinţele sale, din vinul său, din tutunul său? El spune că meditează! Dar asupra cărui lucru? Asupra banilor, asupra puterilor, asupra unui bărbat sau a unei femei de sedus. Cum ar medita el asupra subiectelor cereşti din moment ce nu are un ideal înalt care să-l scoată din viaţa ordinară, animală, pentru a-l conduce până la Cer? Este imposibil pentru cineva să mediteze înainte de a-şi fi învins anumite slăbiciuni şi de a înţelege anumite adevăruri; nu numai că nu poate, dar este chiar periculos să încerce.

Deoarece partea cea mai remarcabilă a activităţii interioare, este că nici un exerciţiu de gândire nu rămâne fără rezultat. Întotdeauna există rezultate. Doar că, iată, aceste rezultate sunt deseori deplorabile. De ce? Pentru că omul a mişcat elemente ale Lumii sale interioare fără să le purifice sau să le organizeze. A mers să agite tot ceea ce era ceţos şi crepuscular; a rămas în mlaştinile planului astral, nu a ştiut să se ridice mai sus pentru a găsi Lumina planului mental.

Problema este, deci, de a găsi un Maestru care vă va da cele mai bune metode de lucru pentru a avansa în Viaţa spirituală... Cele mai bune, adică cele mai puţin periculoase, cele mai eficace; poate cele mai lungi, dar cele mai durabile. Nefericirea este că oamenii sunt grăbiţi, ei nu au timp, nici răbdare, nici încrederea pentru a se angaja într-o cale luminoasă, mai lentă, evident, dar mai sigură. Sunt grăbiţi, vor să devină dintr-o dată mediumi, magicieni, clarvăzători aşa cum devii pedichiurist sau manichiurist, iar de îndată ce obţin un mic rezultat fac zgomot cu toate acestea. Astfel, induc în eroare foarte mulţi oameni, deoarece lumea, care nu are criterii înghite tot.

Esenţialul nu este să fii inteligent, bogat, puternic; nu, esenţialul, este să fii bine ghidat, chiar dacă posedaţi tot felul de calităţi: putere, inteligenţă, frumuseţe etc., întotdeauna riscaţi să vă spargeţi capul undeva.

III - NU VĂ JUCAŢI DE-A UCENICUL VRĂJITOR !

Iisus spunea: "Nu daţi mărgăritare la porci". Aceste mărgăritare sunt mari adevăruri iniţiatice: nu top oamenii sunt încă pregătiţi să le accepte şi dacă vreţi să le prezentaţi, nu numai că nu le vor aprecia, dar vor veni să vă şi sfâşie. Este, deci, foarte riscant să revelaţi adevărurile spirituale celor care nu sunt pregătiţi să le primească. Toţi iniţiaţii şi Marii Maeştri au fost obligaţi să reflecteze asupra consecinţelor revelaţiilor pe care vroiau să le facă oamenilor, deoarece dacă un adevăr poate să dea unora iluminarea, el poate să provoace, la majoritatea, neplăceri periculoase.

Chintesenţa Iniţierilor străvechi era conţinută în aceste patru cuvinte: a şti, a vrea, a îndrăzni, a tăcea. Şi de ce a tăcea? Ei bine, tocmai descoperirile făcute graţie celor trei activităţi precedente: a şti, a vrea, a îndrăzni, sunt de altă natură, de o altă putere, şi este periculos să le revelezi celor care nu sunt pregătiţi să le primească, sau care au rele intenţii. Da, a tăcea arată importanţa incomensurabilă a acestei cunoaşteri, a acestei voinţe şi a acestei îndrăzneli. Una din cele mai mari tragedii ale umanităţii este această tendinţă pe care o au oamenii de a utiliza cele mai bune lucruri pentru cele mai rele întreprinderi. Ei, întotdeauna, se aranjează pentru ca tot ce le-ar putea servi mântuirii lor să nu le servească decât ruinării lor. Priviţi cum cercetătorii au regretat că au revelat descoperirile pe care le-au făcut, pentru că ele au fost imediat utilizate într-un scop distructiv! În viitor va fi altfel şi se va spune: a şti, a vrea, a îndrăzni şi... a vorbi! Cum oamenii vor fi mai evoluaţi, li se vor putea Face cele mai mari revelaţii, deoarece ele vor produce asupra lor efecte magnifice. Dar aşteptând, trebuie să tăceţi şi să urmaţi sfatul lui Iisus de a nu arunca mărgăritare porcilor

Veţi spune: "Dar, în fine, nu putem să-i lăsăm , pe oameni să înoate în obscuritate!" Bineînţeles dar trebuie să ştiţi că toate secretele Ştiinţei iniţiatice pot să devină arme foarte periculoase în mâinile oamenilor egoişti, interesaţi, cruzi, care nu le vor servi decât în scopurile lor şi în detrimentul celorlalţi. Deoarece, priviţi cum se petrec lucrurile. Cum azi se editează multe lucrări care revelează puterea gândirii (cum poate aceasta să influenţeze oamenii, să deplaseze obiectele etc.), se formează, deja, se pare, echipe care se exersează în acest domeniu pentru a putea, de exemplu, să influenţeze atleţii în timpul competiţiilor olimpice şi, astfel, să-i facă pe unii să câştige, iar pe alţii să piardă. Ei bine, aceasta este magie neagră, pur şi simplu. Nu aveţi dreptul să vă serviţi de puterea gândului pentru un asemenea scop.

De îndată ce apar noi descoperiri, există întotdeauna tot felul de oameni fără moralitate, nici conştiinţă, care vor să profite pentru a se impune altora şi a-i distruge. Este vorba întotdeauna, de această natură preistorică ce se manifestă în om pentru a-l împinge să utilizeze orice mijloace care-i cad la îndemână pentru a-şi asigura superioritatea. Niciodată omul n-a fost mai întâi inspirat pentru a face Binele, ci întotdeauna Răul. De aceea nu-mi fac iluzii: curiozitatea şi interesul de acum al oamenilor pentru Ştiinţele oculte nu semnifică un progres pe drumul spiritualităţii. Din contră chiar, pentru mulţi este o degringoladă în magia neagră.

Am primit, acum câtva timp, vizita unui băiat cam de vreo 30 de ani care vroia să-l scap de o vrajă. O femeie, se pare mult mai în vârstă decât el, 1-a vrăjit; nici una din persoanele pe care el le-a văzut nu au reuşit să facă ceva pentru el şi a fost sfătuit să mi se adreseze mie... Am început prin a-i pune câteva întrebări asupra activităţilor sale, studiilor sale şi el mi-a răspuns că era alchimist, că ştia totul, că nu mai avea nimic de învăţat şi că a găsit chiar şi piatra filozofală. Mi-a arătat într-adevăr, o mică pudră neagră într-un borcan negru. L-am întrebat: "Dar piatra filozofală este roşie, pe când asta ce este?" "Oh, a răspuns el poate să devină puţin roşie!" Eram uluit de inconştienţa lui şi i-am spus: "Ascultaţi, dacă aţi fi găsit, într-adevăr, piatra filozofală, nu aţi fi fost în starea în care sunteţi, pe cale să căutaţi pe cineva care să vă elibereze de o vrăjitorie. În realitate, dvs. nu aveţi nici un fel de adevărată cunoaştere, v-aţi aruncat în cărţi pe care nici măcar nu le înţelegeţi, aţi dorit să vă jucaţi cu focul şi iată acuma rezultatul".

Câţi oameni nu am întâlnit la Paris care nu se interesau decât de Ştiinţele oculte! Erau mândri să treacă drept astrologi, alchimişti, kabalişti, fără să-şi dea seama că toată existenţa lor şi toată fiinţa lor era un haos îngrozitor De aceea, dacă am un sfat de dat lumii este de a lăsa Ştiinţele oculte în pace! În viaţa cotidiană trebuie să vă arătaţi cunoaşterea şi nu o puteţi arăta decât prin atitudinea voastră, prin comportamentul vostru. Adevărata Ştiinţă este de a şti să te stăpâneşti, a te elibera de anumite slăbiciuni pentru a nu mai fi etern prada hărţuielilor interioare.

Dacă l-aţi fi văzut doar pe acest băiat, ochii săi, privirea sa, faţa sa... Mi-a fost mila de el! Dar nu puteam să fac nimic pentru el. Când o fiinţa nu s-a decis să facă ea însăşi eforturi, nu i-ar servi la nimic chiar dacă şi cel mai Mare Maestru ar încerca să-l elibereze. Este ceea ce i-am spus şi eu. Şi i-am mai spus: " Dvs. pretindeţi că sunteţi vrăjit pentru a justifica starea în care sunteţi. Nu dvs. sunteţi cel care v-aţi pus în această situaţie lamentabilă şi asta pentru că iubiţi universul haotic în care aţi plonjat. Acum, numai dvs. puteţi să ieşiţi; singurul lucru pe care pot să-l fac este să vă dau o filozofie care să vă ajute: o veţi găsi în cărţile mele; citiţi-le, reflectaţi, şi când veţi vedea mai clar, veniţi să mă revedeţi. Pentru moment nu ar servi la nimic să vorbim mai mult".

Unii vor găsi atitudinea mea crudă. Nu. Mai întâi el trebuie să decidă să-şi pună ordine în el însuşi. Un Maestru nu este aici pentru a-şi consacra timpul şi forţele oamenilor care, decizând că erau Mari Iniţiaţi, duc o viaţă dereglată şi nu vor să depună nici o activitate interioară de ordonare, de purificare. Aceşti oameni sunt primele victime ale orientării lor şi ale Entităţilor malefice pe care astfel le-au atras. Aşa sunt milioane de oameni în lume, şi atunci ce se va petrece dacă vor veni toţi aici pentru că au auzit că se spune că există cineva care i va elibera, fără ca ei înşişi să facă cel mai mic efort? Bonfin-ul nu trebuie să devină un spital psihiatric! Activitatea mea nu este să mă ocup de bolnavii mintali. Sunt alţii care pot să o facă şi care o fac.

Acum, în legătură cu acest băiat, aş vrea mai întâi să insist asupra pericolelor pe care le reprezintă, pentru majoritatea oamenilor, o practică prematură a Ştiinţelor oculte. Mai târziu, cred că vom putea să creăm aici secţii specializate şi fiecare va alege disciplina pentru care se simte cel mai atras: alchimie, magie, astrologie sau clarviziune, mediumnitate, magnetism etc. Dar nu a venit încă momentul. Deoarece, înainte să mergem să ne aruncăm în aceste cunoştinţe, trebuie să începem prin a învăţa să ne hrănim, să respirăm, să iubim, să gândim, să acţionăm şi, după aceea, Ştiinţa va veni, o Ştiinţă imensă, infinită. Cel mai important este de a şti să trăieşti corect

pentru a te întări. Chiar cunoaşterea este periculoasă dacă nu aţi dezvoltat anumite calităţi care permit o bună folosinţă.

Cineva, de exemplu, ar vrea să cunoască vieţile sale anterioare. Bineînţeles, aceasta poate să-l ajute să înţeleagă anumite evenimente ale vieţii sale actuale; dar, dacă ar fi într-adevăr util să ne amintim de încarnările noastre trecute, de ce Inteligenţa naturii a lăsat un voal asupra memoriei oamenilor? Dacă ar fi fost atât de necesar, ea nu ar fi lăsat acest voal şi toată lumea şi-ar fi amintit. Voi vreţi să ştiţi ceea ce s-ar întâmpla dacă în starea actuală a lucrurilor, oamenii şi-ar aminti de vieţile lor anterioare? Cum nu au lucrat asupra calităţilor milei, indulgenţei, generozităţii, când cineva ar descoperi că cutare sau cutare i-a făcut rău, 1-a furat, sau asasinat chiar, veţi vedea cum vor decurge lucrurile! Ar fi din nou certuri interminabile! Pe când dacă nu şi-ar aminti de nimic, dacă nu ar şti că cel care a fost cel mai rău inamic într-o altă încarnare este acum un membru al familiei sale - aceasta se întâmplă deseori - totul va merge bine, această ignoranţă permite ca ei să-şi regleze mai uşor afacerile.

Cunoaşterea este deseori periculoasă. Singura cunoaştere, într-adevăr utilă pentru voi, este cea care vă descoperă Legile Vieţii, fără a vă prezenta alături alte tentaţii care riscă să vă împiedice să evoluaţi. Mulţi ar vrea să fie clarvăzători, dar clarviziunea este cea mai teribilă dintre facultăţi dacă aţi dezvoltat-o prematur, pentru că nu vedeţi decât realităţile îngrozitoare, terifiante ale Lumii astrale şi, suferind veţi cere chiar Domnului să vă ia acest dar. Atâta timp cât nu sunteţi suficient de dezvoltaţi pentru a fi capabili a vă înălţa foarte sus, până la contemplaţia Lumii divine, veţi fi o victimă nefericită. Deoarece este îngrozitor să arunci o privire asupra a tot ceea ce pluteşte în inima şi în capul oamenilor. Nu este suficient să "vezi", trebuie să fii capabil să rezişti la ceea ce vezi. Trebuie să vă întăriţi, să vă purificaţi; numai cu această condiţie veţi putea să vă dezvoltaţi clarviziunea fără a vă asuma riscuri, deoarece în acest moment veţi avea puteri chiar şi asupra Spiritelor rele.

Eu ştiu că mulţi se întreabă de ce nu insist mai mult asupra practicii Ştiinţelor oculte; ar dori s-o fac. Ei nu-şi dau seama că-şi doresc lucruri care nu pot să le fie atât de utile sau care pot să le fie chiar nocive. Fie ca ei să aibă încredere în mine şi să mă lase să fac aşa cum ştiu; am un program şi totul se va derula după acest program. Oamenii sunt asemeni copiilor: întotdeauna atraşi de ceea ce-i va răni sau îi va face bolnavi. Sub influenţa unei cărţi ei se decid să se lanseze într-o experienţă sau în alta; dar Ştiinţele oculte sunt un domeniu periculos, foarte periculos. Pentru a fi la adăpost de pericole, trebuie să fii ghidat de entităţi foarte elevate, şi aceste Entităţi nu acceptă să vă ghideze decât în momentul în care ele văd că aţi avut o activitate interioară de purificare şi că sunteţi dezinteresat. Ele nu se vor ocupa de primul idiot sau individ lacom care vrea să utilizeze Forţele Lumii invizibile pentru a-şi satisface capriciile.

Majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit - şi Dumnezeu ştie câţi am întâlnit! - arată, prin atitudinea lor, acţiunile lor, că ei nu cer decât puteri. Nimeni, niciodată nu cere bunătate, iubire, puritate, pentru că asta nu aduce nici un fel de avantaj material. Şi totuşi, aceste virtuţi sunt cele care salvează de toate pericolele şi aduc toate binecuvântările, dar ei nu văd aceasta şi, dacă li se explică, nu vor s-o admită. Dar, în orice caz, eu vă avertizez: nu aşteptaţi să mă vedeţi că insist asupra altui lucru decât asupra acestor virtuţi. Chiar dacă ele nu sunt considerate ca avantajoase, prea puţin contează, noi vom lucra încă ani de zile asupra acestor virtuţi inutile şi neinteresante, lăsând

neexplorate toate frumoasele lucruri pe care ni le prezintă Ştiinţa ocultă... Şi vom vedea într-o zi cine avea dreptate.

Câţi mediumi am întâlnit, care erau într-o stare deplorabilă pentru că nu au avut nici un mijloc de apărare împotriva Lumii invizibile! Este bine să fii sensibil, dar dacă nu v-aţi exersat voinţa, dacă nu aţi învăţat să deveniţi rezistenţi, sunteţi pierduţi. Pentru a prezice, ei vor să se abandoneze Spiritelor, dar Spiritele, voi ştiţi, sunt de toate felurile. Unele, văzând oamenii fără apărare, profită spre a se servi de ei, spre a-i înşela, spre a le lua forţele. Şi, câţiva ani după aceea, aceşti sărmani oameni sunt complet dezaxaţi; fie că este într-un domeniu sau altul, ei merg spre ruină: sau se apucă de băut, sau se abandonează orgiilor, sau au halucinaţii, sau îşi pierd sănătatea... Înainte de a vă lansa în anumite experienţe, trebuie să ştiţi care sunt riscurile; nu este suficient să fiţi atraşi, aşa, în mod simplu, de anumite aspecte ale Ştiinţelor oculte. Toţi veritabilii Maeştri o să v-o spună. Dar în ziua în care vor vedea că sunteţi pregătiţi, ei înşişi vor fi cei care vor face să coboare voalul şi atunci tot ceea ce veţi dori să ştiţi şi să cunoaşteţi va fi aici, accesibil.

Unii, de exemplu, au auzit vorbindu-se de Forţa kundalini pe care yoghinii din India învaţă s-o trezească şi, imediat, fără a şti toată activitatea de purificare prealabilă care este necesară, iată-i decişi să trezească această Forţă. Dar ce vor face ei după aceea, cu kundalini? Ea îi va arde, aceasta este totul! Am avut această experienţă când eram foarte tânăr: aveam 17 ani, făceam exerciţii de respiraţie timp de zile întregi şi, iată că brusc, într-o zi kundalini s-a trezit. A fost o senzaţie teribilă, ca şi cum creierul meu era pe punctul de a arde şi mi-a fost foarte frică. Am făcut atunci eforturi gigantice pentru a o adormi din nou - dar, ce eforturi! - şi am reuşit. Forţa kundalini se poate trezi la fiinţe chiar dacă nu sunt atât de avansate din punct de vedere spiritual; ea poate să se trezească şi în mod accidental, şi, cum este o Forţă teribilă, cel ce nu este pregătit poate să devină nebun sau să fie antrenat până în Infern. Ceea ce mi s-a întâmplat când am fost tânăr ar fi putut fi pentru mine cea mai mare nenorocire, dacă n-aş fi fost capabil să adorm din nou această Forţă. Din fericire, Cerul veghea!

Dragii mei fraţi şi surori, nu vă grăbiţi, deci, să experimentaţi Ştiinţele oculte; începeţi prin a vă lega de Puritate, de Lumină, iar într-o zi toate realizările spirituale vor fi posibile pentru voi.

IV - A NU CONFUNDA EXOTISMUL CU SPIRITUALITATEA

I

Din ce în ce mai mult ţările occidentale sunt invadate de Învăţăminte venite din Orient. Nu sunt eu cel care voi nega valoarea acestor Învăţăminte şi acestor discipline milenare. Toate marile religii şi filozofii ale Indiei, Tibetului, Chinei, Japoniei, au fost vârfuri ale gândirii şi spiritualităţii. Dar ceea ce pun eu la îndoială este eficacitatea acestor "yoga" pentru occidentali, dat fiind mai ales modul în care ei îl practică, chiar dacă sunt hinduşi, tibetani sau japonezi care vin să-i înveţe. Eu văd că, pentru majoritatea dintre ei, aceasta rămâne exterior, superficial. Cum pot ei să-şi imagineze că practicarea câtorva asane (poziţii), mudre (gesturi) şi recitarea a câteva mantre îi vor transforma? Unii vor spune că erau poziţii ale lui Buddha când el medita sub smochin şi că el a primit iluminarea. Este posibil, dar trebuie luat în considerare ce fiinţă era Buddha. Nu poziţiile pe care le-a luat, gesturile pe care le-a făcut, l-au făcut să fie Buddha, ci calităţile sale excepţionale, iar acestea, s-ar fi manifestat oricare ar fi fost poziţiile pe care le-ar fi luat.

Eu nu spun că anumite poziţii, anumite mişcări nu contribuie la a sensibiliza omul la curenţi în mod particular benefici sau puternici, dar nu acesta este esenţialul. Dacă omul nu are în el veritabile dispoziţii pentru Viaţa spirituală, nici un exerciţiu nu va putea acoperi această lacună.

Când am fost în Japonia am petrecut câteva zile într-o mănăstire budistă zen. Ceea ce m-a mirat la călugării acestei mănăstiri, şi de altfel la majoritatea călugărilor pe care i-am întâlnit şi care practicau zen-ul, este inexpresivitatea feţei lor după meditaţie: nici o lumină nu-i iluminează, nici o viaţă nu-i animă şi, chiar la unii, trăsăturile sunt de o mare duritate. Bineînţeles, nu mă voi pronunţa asupra unei discipline pe care nu o cunosc bine; dar, din punct de vedere al adevăratei Ştiinţe iniţiatice, o meditaţie care nu este un contact cu Lumea divină, care nu este susceptibilă de a lăsa urme de o mai mare Iubire, de o mai mare Lumină, nu este foarte utilă.

Îmi veţi spune că scopul za-zen-ului este de a opri gândirea, de a face vidul. Din nefericire, găsesc că în anumite cazuri acest vid se simte prea mult.

Nu se poate lua ca scop în viaţă de a te aşeza şi de a face vidul. Că este util uneori, eu nu spun nu, şi, de altfel, există multe lucruri de spus asupra practicii vidului. Nu trebuie niciodată să uităm că vidul este făcut pentru a fi umplut. De îndată ce un vid se face undeva, există totdeauna un element care vine să se prezinte pentru a-l umple. Deci, dacă înainte de a face vidul în voi înşivă nu sunteţi purificaţi, **veţi atrage ceea ce corespunde stării voastre de decădere interioară**: **Entităţi întunecate şi răufăcătoare de care nu veţi şti să vă apăraţi**.

Este bine să creaţi vidul în voi pentru a deveni ca un recipient unde Cerul va veni să depună toate splendorile sale; dar, înainte, trebuie să

pregătiţi terenul. Pentru a face vidul voi faceţi apel la Principiul feminin din voi înşivă, care este pasiv, receptiv, dar activitatea de pregătire trebuie s-o faceţi cu Principiul masculin, activ, emisiv, adică voinţa, facultatea de a lupta pentru a se proteja. În Viaţa spirituală este important să iei cunoştinţă de necesitatea activităţii cu cele două Principii: a şti când trebuie să fiţi receptivi şi când trebuie să fiţi emisivi, când trebuie să proiectaţi curenţi şi când trebuie să-i atrageţi. Dacă oamenii trăiesc în dezordine, dacă sunt crispaţi, dezaxaţi, bolnavi, este pentru că ei n-au înţeles bine cum să lucreze cu aceste două Principii, cum să le echilibreze, cum să le ajusteze.

În Lumea invizibilă plutesc creaturi monstruoase, produse de gânduri şi sentimente ale oamenilor criminali, ale magicienilor negri şi care caută să intre peste tot unde găsesc o poartă deschisă, adică oameni slabi, incapabili să se apere. Deci, abia după ce v-aţi purificat şi întărit pentru a nu fi invadaţi de aceste Entităţi întunecate, puteţi să vă exersaţi fără pericol să faceţi vidul din voi înşivă. De altfel, anumite simboluri ale creştinătăţii, ca cupa Graal-ului, arată că aceste practici ale vidului nu aparţin în mod exclusiv Tradiţiilor orientale, ca budismul zen. Cupa Graal-ului conţine un întreg Învăţământ. Cupa este un simbol feminin care invită discipolul să se pună într-o stare de receptivitate pentru a atrage această chintesenţă cosmică care este sângele lui Hristos. Spiritul lui Hristos devine Sfântul Graal: toată fiinţa sa este o cupă în care Hristos vine să locuiască.

Deci, vedeţi voi, această problemă a vidului nu este clară pentru mulţi. Nu trebuie să vă lansaţi într-o practică spirituală sub pretextul că ea a devenit acum la modă. Zen-ul, la fel ca toate diferitele sorturi yoga, este o disciplină foarte veche pusă la punct de fiinţe de o excepţională elevaţie, dar care nu mai sunt practicate în acelaşi spirit nici chiar în ţările lor de origine. Şi găsesc că mai ales modul în care occidentalii se aruncă asupra acestora este destul de îngrijorător. Deoarece este o iluzie să crezi că fără o ştiinţă precisă, privitoare la structura omului şi a raporturilor sale cu Universul, fără anumite reguli de viaţă foarte stricte, fără un înalt ideal de iubire şi de fraternitate, câteva poziţii vă vor permite să obţineţi mari rezultate spirituale. Este o iluzie tot atât de mare ca şi aceea de a crede că, mergând în fiecare duminică la slujbă, îngenunchind, luând apă sfinţită, făcând semnul crucii şi primind împărtăşania, un creştin va fi vizitat de Duhul Sfânt.

Practicile religiilor creştine atrag din ce în ce mai puţini occidentali, care-şi imaginează că fac dovadă de o mai mare spiritualitate urmând un Învăţământ oriental. Ei bine, să ştiţi că puteţi fi încă un mare spiritualist, rămânând creştin şi că, din nefericire, puteţi să practicaţi tot felul de yoga fără a atinge niciodată Spiritul.

II

Aveţi o portocală; Ştiinţa şi toate sistemele filozofice vă vor explica o mulţime de lucruri referitoare la ea: originea, elementele chimice care o compun, greutatea, forma, proprietăţile sale, diferitele moduri de a o utiliza, simbolistica ei etc... Teoretic ei ştiu totul, dar uită esenţialul: uită să o guste! Iar eu care nu cunosc nimic din toate acestea, eu mănânc portocala şi mă desfăt zi şi noapte, Deci, faceţi şi voi la fel: fiţi mai puţin eruditţi, mâncaţi!

Dar când vor să se angajeze pe drumul spiritualităţii, oamenii nu ştiu să se debaraseze de acest obicei universitar care constă în acumularea de cunoştinţe, în voinţa de a se informa, de a atinge şi de a fi la curent cu totul, fără a practica, niciodată, o activitate asupra sinelui.

Bineînţeles, graţie acestei curiozităţi, umanitatea a ajuns să facă gigantice progrese intelectuale. Dar pentru Viaţa spirituală este o atitudine foarte dăunătoare.

Pentru a practica o adevărată activitate spirituală trebuie să vă ţineţi de o Filozofie, de un sistem şi să-l aprofundaţi; altfel, cu organismul psihic se va petrece exact ceea ce se petrece cu cel fizic. Dacă mâncaţi tot felul de alimente bizare deveniţi bolnavi şi vomaţi. În acelaşi mod, "stomacul" psihic poate avea o indigestie din cauza a tot ceea ce voi îi daţi să înghită, pentru că ce vreţi să facă el cu un amestec de Tradiţii egiptene, hinduse, tibetane, chinezeşti, gnostice; aztece, la care mai adăugaţi teosofie, antroposofie sau mai ştiu eu ce? Dacă măcar aţi avea o structură mentală suficient de solidă pentru a şti cum să vă conduceţi în mijlocul a toate acestea! Dar majoritatea nu-şi poate face nici măcar o idee clară asupra unui singur sistem filozofic, şi iată-i că amestecă totul: kabala, zen-ul, druizii, alchimia, katarismul, francmaso-neria, tarotul!...

Eu văd chiar printre voi unii care sunt pregătiţi să accepte cântecele şi gesticulaţiile oricărei Tradiţii, fără a-şi da seama că, executându-le, vor sfârşi prin a evoca tot felul de Spirite întunecate. Şi este trist, deoarece aceasta dovedeşte ca dacă eu nu mai sunt aici pentru a veghea, vă veţi lăsa îmbarcaţi nu contează unde: primul venit care vă va epata prin gesturile sale şi ceremoniile magice, va fi cel pe care-l veţi urma fără a raţiona, fără a reflecta unde vă pot duce toate acestea. Nu înseamnă că trebuie să adoptăm anumite practici sau ritualuri pentru că ele sunt cunoscute şi au devenit la modă în Occident, ca vooduu-ul, de exemplu. Ca ele să rămână în triburile lor, în insulele lor, eu nu am nimic împotrivă, dar nu vreau aceasta în Fraternitatea Albă Universală.

Mulţi la ora actuală acuză spiritualitatea că dezaxează oamenii. Dar nu este greşeala spiritualităţii dacă oamenii se încăpăţânează să nu dorească să înţeleagă faptul că ea nu este un târg unde se găsesc tot felul de atracţii, chiar şi atracţiile cele mai periculoase, ca drogul, magia neagră sau erotismul. Adevărata spiritualitate, să o înţelegeţi bine, este de ajuns să fiţi voi înşivă expresia Învăţământului divin pe care îl urmaţi.

Când am început să fac reuniunile, eram la Paris în 1938, venea o mulţime de bărbaţi şi femei care au vizitat, deja, nu ştiu câte Învăţăminte. Ei au venit, deci, şi la noi şi, după câtva timp, crezând că au învăţat tot ceea ce era de învăţat, au plecat în altă parte... să înveţe încă altceva! Dar ce fel de activitate interioară se poate face în asemenea condiţii? Am regăsit pe unii dintre ei câţiva ani mai târziu: au continuat să meargă peste tot şi nicăieri, şi faţa lor era răvăşită arătând că nu făcuseră nici un fel de progrese în sensul adevăratei spiritualităţi.

Eu nu neg că este interesant sau chiar util să cunoşti toate tentativele pe care oamenii le-au făcut timp de secole şi milenii pentru a străpunge misterele Universului şi a se apropia de Divinitate, dar acest lucru nu este suficient. Din moment ce aceste Religii şi aceste sisteme filozofice nu vorbesc decât de splendoare, de perfecţiune, trebuie să faceţi un efort pentru a realiza acest ideal. Când se văd unii pe cale de a ţine discursuri asupra grandorii şi înţelepciunii iniţiativelor din trecut, pe când este atât de evident că ei înşişi au rămas mici, meschini, slabi şi incapabili de a conduce în mod raţional viaţa lor,

rămâi stupefiat. Cum de nu-şi dau ei seama cât sunt de ridicoli şi că nu aceasta este spiritualitatea?

Sper că acuma veţi înţelege de ce nu vreau ca Fraternitatea să devină un târg unde se găsesc îngrămădite în dezordine tot ceea ce există ca teorii şi practici religioase. Este posibil ca voi să găsiţi în Învăţământul nostru Idei sau metode care există în alte forme de spiritualitate; este normal, deoarece anumite Adevăruri fundamentale se regăsesc peste tot, dar nu trebuie să amestecaţi esenţialul şi secundarul, iar esenţialul rămâne activitatea asupra sinelui propriu.

În sanctuarele trecutului, Iniţiaţii nu-i supraîncărcau pe discipolii lor cu cunoştinţe. Ei le revelau doar câteva Adevăruri esenţiale şi rămânea discipolilor să le trăiască şi să se impregneze cu ele. Maeştrii puneau în aceste cuvinte toată iubirea lor, tot sufletul lor, tot Spiritul lor, iar discipolii le luau, le gustau, le absorbeau, le trăiau; ei se hrăneau mult mai mult cu viaţa care era în spatele acestor cuvinte, decât cu cuvintele însele. Pe când acum, mai ales în Occident, oamenii nu au această sensibilitate care permite de a găsi Viaţa pe care o aduc cuvintele pentru a se hrăni, a se întări şi a se transforma, graţie acestei Vieţi. Ei iau notiţe, în mod rece, fără a fi simţit şi trăit nimic. Şi atunci, iată ratarea: toată această viaţă care putea să-i lumineze, să-i vindece, să-i învie, ei nu o primesc şi ea pleacă atunci să atingă alte fiinţe, dar nu pe ei. Nu intelectul vostru, ci sufletul vostru şi Spiritul vostru sunt cele care trebuie să fie pe primul loc iar, în acest moment, în mod simplu, graţie câtorva cuvinte care au fost pronunţate, veţi putea într-o zi să călătoriţi în spaţiu.

Diferenţa între un intelectual şi un veritabil spiritualist este că intelectualul a ales planul orizontal: vrând fără încetare să extindă câmpul cunoştinţelor sale, el se dezvoltă la suprafaţă; pe când spiritualistul, care a ales linia verticală, începe să sape, să sape... până în ziua în care petrolul ţâşneşte şi el devine arhimiliardar, pe când ceilalţi sunt în mizerie, în pofida tuturor hectarelor de pământ. Iată, dacă voi vreţi să lucraţi ca şi noi, în profunzime, petrolul va ţâşni şi, de aici, în câtva timp, lumii întregi i se va putea distribui gratuit acest petrol. Şi, cu atât mai rău pentru Iran, cu atât mai rău pentru Arabia Saudită, le vom face concurenţă: petrol gratuit! În fine, înţelegeţi cum vreţi!

V - A ŞTI SĂ ECHILIBRAŢI LUMEA MATERIALĂ CU LUMEA SPIRITUALĂ

Este evident că omul este mai bine pregătit pentru viaţa în materie decât pentru Viaţa spirituală, deoarece instrumentele pe care le posedă pentru a trăi şi a munci în planul fizic, cele cinci simţuri, sunt mult mai dezvoltate decât instrumentele care îi permit să muncească în Lumea spiritului.

Dacă decideţi să vă construiţi o casă, sunt suficiente câteva săptămâni, pe când dacă vreţi să creaţi în domeniul spiritual, nimeni nu vede nimic, nici voi, nici ceilalţi. Deci, nici un fel de certitudine, nici o claritate şi sunteţi indecis, nefericit, asaltat de îndoieli până la punctul în care aveţi dorinţa de a lăsa totul şi de a vă lansa ca toată lumea într-o activitate a cărui rezultat este vizibil pentru toţi. Faceţi cum vreţi, dar într-o zi, chiar în mijlocul celor mai mari succese, veţi simţi că în interior vă lipseşte ceva. Şi este normal, pentru că n-aţi atins esenţialul, nu aţi plantat încă, orice ar fi, în domeniul Luminii, al înţelepciunii, al iubirii, al puterii, al eternităţii. Să ştiţi că doar realizările voastre interioare vă aparţin într-adevăr, deoarece ele singure au rădăcini în voi; iar când plecaţi dincolo, veţi avea în sufletul vostru, în inima voastră, în Spiritul vostru pietre preţioase - calităţi, virtuţi - de dus cu voi, iar numele vostru va fi înscris în Cartea Vieţii veşnice.

Principalul avantaj al drumului spre interior, al drumului spiritual, este valoarea elementelor pe care le acumulaţi: ele sunt făcute din materia cea mai pură, cea mai luminoasă, dintr-o materie care vine de la Dumnezeu. Apoi, ele vă aparţin, într-adevăr, deci voi sunteţi bogaţi. În fine, al treilea a avantaj, este că, fiind bogaţi, deveniţi liberi şi trăiţi în pace şi plenitudine.

Bogăţia unui spiritualist este ceva extrem de subtil, insesizabil chiar; dacă este conştient de aceasta el este bogat având bogăţia Domnului, posedă Cerul şi Pământul, pe când alţii nu au decât o mică bucată de teren pe undeva.

Deci, iată două căi: una care în aparenţă nu aduce nimic, doar decepţii, dar care vă va da totul, atât de bine că într-o zi veţi putea spune: "Eu nu am nimic, şi totuşi Universul îmi aparţine"; şi cealaltă cale, care vă aduce tot ceea ce doriţi, dar care vă va lăsa întotdeauna nesatisfăcut, deoarece veţi simţi, chiar dacă deţineţi ceva, că esenţialul v-a scăpat.

Toţi cei care cunosc bine natura activităţii lor spun, în legătură cu anumite obstacole: "Ei da, sunt inconvenientele meseriei", dar aceasta nu-i împiedică să continue. Toată lumea ştie că fiecare meserie are inconvenientele ei. Şi de ce spiritualiştii nu cunosc inconvenientele meseriei lor? Din moment ce ei se descurajează, din moment ce ei doresc să abandoneze, aceasta dovedeşte că ei nu le cunosc; dacă le-ar fi cunoscut dinainte, ar fi continuat cu încă mai multă ardoare.

Secretul este de-a vrea să vă instruiţi, de-a vrea să vă lărgiţi câmpul de viziune. Din nefericire, mulţi, când văd amploarea, imensitatea unui Învăţământ spiritual, în loc de a se bucura sunt îngroziţi şi intră în cochilia lor. Ei bine, iată oameni care nu vor merge prea departe. Dacă rămâneţi cramponaţi vechilor voastre idei, crezând că veţi fi mai bine astfel, vă înşelaţi:

tot felul de necazuri vor veni să vă pişte, să vă muşte, să vă hărţuiască, pentru a vă împinge, în fine, să evoluaţi.

Am întâlnit mulţi oameni care mi-au spus: "Ah, este formidabil, Maestre, Învăţământul vostru! Aş vrea să mă consacru lui, dar mai înainte de toate trebuie să mă achit de anumite sarcini faţă de soţul meu - sau de soţia mea, faţă de copiii mei etc." Bine, de acord. Dar după 10 ani, 20 de ani îi priveam: nu reuşiseră încă să se elibereze de aceste sarcini. Şi chiar unii muriseră deja, fără să fi reuşit să consacre un minut Vieţii spirituale. De ce? Pentru că ei aveau un raţionament eronat. Pentru a se consacra Luminii, unui Învăţământ divin, nu trebuie să aşteptaţi să vă aranjaţi asta sau cealaltă, deoarece nimic nu este niciodată definitiv aranjat: întotdeauna există ceva care undeva nu merge. Nu aşteptaţi: chiar dacă nimic nu este aranjat, consacraţi-vă încă de acum Vieţii spirituale şi veţi vedea că totul se va aranja, chiar fără ca voi să ştiţi cum.

Orice aţi face în domeniul material, nimic nu este niciodată definitiv la locul lui. Este exact ca şi cum aţi încerca să redaţi forma sferică unei mingi de cauciuc sparte. Când veţi ajunge să suprimaţi scobitura dintr-o parte, ea se formează în cealaltă parte. Credeţi că sunteţi liniştit pentru că v-aţi măritat fata, dar iată că ea nu se mai înţelege cu soţul ei, divorţează şi, atunci, ce mai istorie! Sau sunt nepoţii voştri care încep să vină, şi aşa mai departe, casa este acum prea mică şi trebuie să vă mutaţi... Şi apoi este un copil care se îmbolnăveşte... Vă spun, este interminabil. Deci nu aşteptaţi pentru a vă consacra Vieţii spirituale; dar să ştiţi că datorită Vieţii spirituale veţi găsi soluţii mai bune problemelor care vi se vor ivi.

Acum, bineînţeles, trebuie să ştiţi să păstraţi măsura. Un frate îmi spunea ieri: "Maestre, am decis să-mi organizez de acum încolo viaţa, în asemenea mod încât să nu îmi mai cheltuiesc timpul şi energiile în lume". L-am felicitat, dar sfătuindu-l totuşi să nu exagereze în celălalt sens, deoarece nu se poate trăi ca şi când lumea, societatea nu ar exista. Altfel, trăiţi ca un parazit şi nu este recomandabil. Trebuie să ştiţi să acordaţi cele două aspecte ale existenţei: viaţa în lume şi Viaţa interioară. Este o problemă în faţa căreia m-am găsit pus încă de la o vârstă fragedă şi este o problemă pe care şi voi, la fel, trebuie să o rezolvaţi: cum să trăiţi în lume, să aveţi relaţii cu ea, acordând, totuşi, primul loc esenţialului: sufletului vostru, Spiritului vostru.

După modul său de a acorda cele două aspecte, material şi spiritual, fiecare revelează inteligenţa sa, iubirea sa, voinţa sa, şi nimic nu este mai dificil. Pentru unii, tentaţia este de a se arunca în viaţa materială uitând de Viaţa Spiritului, iar pentru ceilalţi de a nu se ocupa decât de Viaţa Spiritului, uitând de viaţa materială. Există o a treia soluţie, şi ea este cea pe care fiecare trebuie să o găsească pentru el însuşi, deoarece fiecare caz este particular. La bază, bineînţeles, toate fiinţele umane posedă aceeaşi natură, aceeaşi chintesenţă, aceleaşi nevoi: ei au ieşit din mâinile Creatorului, din aceleaşi "ateliere", dacă voi vreţi, dar gradul lor de evoluţie nu este acelaşi, temperamentul lor nu este acelaşi, nici vocaţia lor în această existenţă, iar fiecare trebuie să-şi rezolve individual problema sa fără a vrea să-şi imite vecinul. Cel care se simte împins să fondeze o familie nu poate să rezolve problema ca şi cel care preferă să rămână celibatar. Cel care are nevoie de multă activitate fizică nu poate să ducă aceeaşi viaţă ca şi cel care are un temperament meditativ, contemplativ. Fiecare are calea sa, misiunea sa şi, chiar dacă vă luaţi Maestrul vostru ca model, voi trebuie, întotdeauna, să vă dezvoltaţi în funcţie de propria voastră natură. Este vorba doar ca voi să puteţi să cântaţi "partitura" dată, respectând notele, măsura, ritmul; sunteţi obligaţi

s-o cântaţi cu vocea voastră care nu seamănă, în mod sigur, cu cea a Maestrului vostru, dar aceasta nu are nici un fel de importanţă. Singurul lucru important este să executaţi perfect "partitura", adică să vă conformaţi doar Filozofiei veridice, Filozofiei eterne a Iniţiaţilor.

VI - MAESTRUL, OGLINDĂ A ADEVĂRULUI

I

Dacă un om nu se cunoaşte, dacă nu este conştient de darurile şi de lacunele sale, de posibilităţile şi de insuficienţele sale, el nu poate să reuşească mare lucru în viaţă, nici să aibă relaţii armonioase cu celelalte făpturi, iar de aici se ivesc pentru el complicaţii, ciocniri, certuri. S-ar putea chiar spune că cele mai mari nefericiri care li se întâmplă oamenilor sunt datorate acestei lipse de cunoştinţă de sine. A şti ceea ce eşti, ce reprezinţi, ceea ce eşti capabil sau nu să faci... Da, a şti să te situezi: tocmai referitor la acest subiect omul se înşeală fără încetare şi este foarte grav. Întreprinderile, căsătoriile, asociaţiile, tot ceea ce faceţi riscă, să nu reuşească dacă, nu aţi pus o cunoaştere clară a propriei naturi şi a altuia, bineînţeles. Înţelepciunea începe prin cunoaşterea de sine.

Dar cum să te cunoşti? Omul este dotat cu organe necesare cunoaşterii, doar că, iată, el este construit în asemenea mod încât nu se poate vedea. El vede lumea exterioară, el îi vede pe ceilalţi, dar el însuşi, nu se vede. Pentru a se vedea în lumea fizică îi trebuie un obiect în care să se reflecte: suprafaţa apei sau o oglindă... El are, deci, nevoie să se vadă în ceva exterior lui. La fel este şi în domeniul psihologic: omul are nevoie de ceilalţi pentru a descoperi ceea ce este. Dar ceilalţi, care nu sunt niciodată pe de-a întregul lucizi, nici dezinteresaţi, nu pot să fie oglinzi impecabile. Ei îi trimit o imagine deformată a lui însuşi. Pentru motive de care sunt în mod rar conştienţi, oamenii au simpatii şi antipatii şi, deci, vor exagera calităţile şi defectele altora. Dacă cineva este inamicul vostru, îi sunteţi antipatic şi, în consecinţă, el va amplifica defectele voastre până la punctul de a nu vrea să recunoască cea mai mică virtute.

"Dacă este altfel, veţi spune voi, noi vom învăţa să ne cunoaştem citind cărţi". "Foarte bine, dar totul depinde de ce cărţi vă veţi alege şi la ce nivel vă vor ajuta să vă cunoaşteţi". "Ei bine, atunci viaţa ne va învăţa să ne cunoaştem". "Ah! Asta da, o cred, doar că va trebui mult timp şi acesta vă va costa foarte scump; vă veţi cunoaşte puţin mai bine, dar pagubele vor fi ireparabile". Mijlocul pe care eu vi-l recomand, cel mai economic, cel mai înţelept, cel mai eficace, este de a-i cere Cerului să vă plaseze în faţa unei oglinzi perfecte, adică o fiinţă de o mare abnegaţie, de un mare dezinteres, care nu are nici un fel de intenţie să vă înşele pentru a profita de voi; iar

această oglindă este un veritabil Maestru. Găsiţi un Iniţiat şi întrebaţi-l: "Ce reprezint eu? Ce există în mine? Care sunt slăbiciunile pe care trebuie să le combat, bogăţiile, talentele pe care trebuie să le dezvolt? Cărei munci îi sunt predestinat?" Iar el, care este dezinteresat, va intra în comunicare cu Cerul şi vă va da răspunsuri impecabile.

Acum, dacă această oglindă ajunge să reflecteze câteva din defectele voastre, oare trebuie să fiţi furioşi împotriva ei? Din contră, trebuie să mulţumiţi Cerului şi să spuneţi: "Oh! Câte catastrofe voi evita, de câte nenorociri îi voi scuti pe alţii", dar oamenii nu vor să se vadă aşa cum sunt: ei preferă să trăiască în iluziile lor. De aceea un Maestru ştie dinainte ceea ce îl aşteaptă atunci când deschide gura. Ceea ce i se va răspunde nu este: “Aveţi dreptate", ci "Nu, niciodată, vă înşelaţi, nu este deloc aşa". Da, Maestrul se înşeală, dar nu ei!

Pentru un iniţiat este o problemă să ştie cum să-i facă pe oameni să accepte Adevărul. De exemplu, o soră vine să mă vadă şi mă întreabă: "Maestre, aş vrea ca să-mi spuneţi care sunt slăbiciunile mele, defectele pe care trebuie să le corectez". "Şi nu veţi fi supărată?" "Nu, nu, voi accepta totul". Eu încep să-i spun câteva cuvinte şi, iată, că ea deja plânge! Atunci eu îi spun: "Dacă plângeţi, trebuie să mă opresc deoarece sunteţi atât de absorbită de supărarea dumneavoastră încât nu ascultaţi nimic din ceea ce eu vă explic, nici măcar nu auziţi". Pentru a înţelege trebuie să faceţi să treacă sentimentele voastre. Ce puteţi înţelege dacă imediat sunteţi supăraţi, jigniţi?

Şi să nu credeţi că este adevărat doar pentru cei pe care-i primesc personal. Când vorbesc în sală, văd unii care sunt nemulţumiţi de explicaţiile mele şi care, în loc să mă asculte, se închid în nemulţumirea lor. Dacă este pentru a nu asculta nimic, pentru a nu înţelege nimic, este inutil să mai veniţi aici. Voi trebuie să veniţi cu singurul scop de a cunoaşte Adevăruri pe care nu le cunoaşteţi şi care vă vor ajuta să vă transformaţi viaţa. Pentru aceasta trebuie să acceptaţi să fiţi puţin scuturat. Dacă trebuie, întotdeauna, să vă compătimesc şi să vă spun: "Ah! sărmanul meu bătrân, ce nefericit eşti !" La ce oare v-ar servi asta? Când un copil cade şi se răneşte, el plânge puţin, bineînţeles. Şi dacă, pentru a-l consola, i se spune: "Oh, sărmanul meu iubit, dar este îngrozitor, tu te-ai lovit", el va plânge de zece ori mai tare şi mai mult timp. Pe când dacă îi spuneţi: "Hai, nu este nimic", el se ridică şi s-a terminat, două minute după aceea nu se mai gândeşte la ce a fost. Deci, să nu credeţi că trebuie să deplângeţi pe cineva, deoarece, deseori, este cel mai bun mijloc de a-i mări slăbiciunea şi lenea.

Rolul unui Maestru nu este doar să manifeste multă iubire şi tandreţe. Pentru progresul şi avansarea discipolilor săi el trebuie să se arate şi sever, spunându-le anumite Adevăruri. Şi cu atât mai rău dacă aceasta nu le place discipolilor! Dacă ar trebui să mă ocup de reacţiile voastre, de opinia voastră asupra mea, nu voi face niciodată nimic. Unii dintre voi mi-au destăinuit că în momentul în care le-am arătat slăbiciunile lor, m-au detestat. Să mă deteste, cu atât mai rău, am o carapace, dar pentru a le face bine sunt obligat să-i scutur. Dacă ei continuă să-şi imagineze că sunt impecabili, pe când în realitate se conduc într-un mod foarte ordinar sau chiar demn de dojană, ce progrese pot să facă? Este mult mai bine ca ei să cunoască anumite Adevăruri, chiar dacă ele îi fac mai întâi să sufere; aceste suferinţe nu vor dura, iar Lumina pe care o vor avea, în tine, asupra lor înşişi, le va permite să se corecteze şi să avanseze. Până în ziua în care îşi vor da seama că am fost pentru ei de o asemenea utilitate, încât mă vor căuta şi pe alte planete pentru a-mi mulţumi.

Când sunteţi bolnavi, acceptaţi câteva remedii dezagreabile pentru a vă vindeca. Ei bine, în domeniul spiritual trebuie să faceţi la fel: sunteţi bolnavi de mult timp şi aveţi nevoie de un tratament pentru a vă vindeca. Dacă nu vreţi să-l acceptaţi, cu atât mai rău; nu vă veţi vindeca.

De altfel, dacă vă las să faceţi orice fără să vă spun nimic, Cerul va fi nemulţumit. El îmi va spune: “Eşti temător, nu vrei să le spui Adevărul pentru a nu supăra pe cutare sau pe cutare, şi atunci totul se va prăbuşi din vina ta!" Eu, eu doresc să vă fac plăcere, dar am şi datoria mea, responsabilităţile mele. De altfel, un Maestru care închide ochii nu este util. Eu n-aş urma niciodată un asemenea Maestru! De ce să am un Instructor dacă el mă lasă să fac toate prostiile fără a mă lumina, fără a mă corecta? Vedeţi voi, discipolii nu au nici o idee despre ceea ce trebuie să aştepte de la Maestrul lor.

Eu ştiu ceea ce fac şi realizez foarte bine situaţia. Eu ştiu că dacă doresc prietenia voastră, trebuie să vă înşel, să vă fac complimente: "Ah! nu există alţii ca voi. Am călătorit în toate ţările, niciodată n-am întâlnit pe cineva atât de înţelept, atât de inteligent". Eu pot chiar să caut în dicţionar cuvintele cele mai rare şi mai poetice pentru a mă adresa vouă, şi atunci mă veţi adora. Eu nu sunt chiar atât de prost, eu ştiu ceea ce-mi este profitabil şt ceea ce nu-mi este. Deci, eu ştiu ceea ce pierd fiind sincer cu voi, dar voi sunteţi cei care câştigaţi, şi-am acceptat să pierd pentru ca voi să puteţi câştiga.

De ce această slăbiciune de a cere întotdeauna complimente? Pentru a se înşela. Oamenii au nevoie să se înşele, ei nu pot să trăiască dacă nu se înşeală. Ce-ar fi devenit umanitatea dacă ea nu s-ar fi înşelat? Dacă spuneţi unei femei bătrâne şi neputincioase că ea este un vechi tablou - ceea ce este adevărat - ea nu vă va ierta niciodată. Dar spuneţi-i cât este de tânără, drăguţă, adorabilă, iată micul tablou vechi care surâde, care râde, care nu mai are astâmpăr şi dacă este bogată vă va da toată averea sa. Da, pentru o minciună! Asta nu vrea să spună că eu vă sfătuiesc să acţionaţi astfel, nu, dar este o constatare.

Majoritatea oamenilor nu vă spun Adevărul asupra voastră înşivă, asupra defectelor voastre, fiindcă le este frică să piardă serviciile voastre sau să facă din voi duşmanii lor. În spatele acestei atitudini amabile, delicate, există deci un interes şi, astfel, voi vă conservaţi defectele voastre care, cu timpul, nu fac decât să se amplifice. Pe când un adevăr Iniţiat, el se conduce în mod diferit. Cum el nu are nici un interes, el n-are frică, n-are nimic de pierdut: el a câştigat, deja, totul din moment ce cunoaşte Adevărul. El nu va ezita, deci, să vă arate slăbiciunile voastre, tot ceea ce vă reţine în regiunile infernale şi vă împiedică să mergeţi în Ţara Luminii, în Paradis... Tot ceea ce vă face bolnav şi nefericit, el va îndrăzni să vă spună, deoarece vrea să vă dea mijloace, metode, pentru a remedia imperfecţiunile voastre şi lacunele voastre.

Dar, pentru a spune Adevărul discipolului, Maestrul nu acţionează oricum. Discipolul este mai întâi ca un copil care are nevoie de mama sa să-l hrănească, să-l protejeze, să-l mângâie. Dar, după câtva timp, când copilul a crescut, la fel ca mama care trebuie să înţarce bebeluşul pe care îl alăptează, Maestrul, la fel, îl "înţarcă" pe discipol. Este oare indiferenţă, cruzime? Nu, dar a venit momentul în care copilul se poate hrăni singur. Priviţi şi la animale: la început mamele sunt extrem de tandre cu micuţii lor, dar după un anumit timp ele îi resping, le dau câteva lovituri de copite: "Haide, du-te, descurcă-te, acum nu mai ai nevoie de mine!"

Un Iniţiat îi consideră întâi de toate pe elevii săi, pe discipolii săi, nişte copii care au nevoie de tandreţe, de încurajare şi, după aceea, când ei cresc şi

sunt deja mai solizi, pe picioarele lor, le dă câteva lovituri, le spune Adevărul. Dar el nu îi alungă, nu, el îi păstrează lângă el şi începe să-i "taie", să-i "sculpteze", să-i "modeleze" sau, pentru a avea o altă imagine, le administrează un tratament cu câteva injecţii şi câteva operaţii. Da, acesta este Adevărul. Pentru unii, el este foarte dificil de auzit şi de suportat. Dar pentru discipolul care a decis să evolueze, să avanseze, el este magnific; el îl roagă chiar pe Maestrul său să i-l spună, deoarece vede că anumite lucruri îl împiedică, îl ţin prizonier sau îl împing să facă prostii.

Doar cei care sunt, într-adevăr, atinşi de graţia Lui Dumnezeu cer Adevărul, chiar dacă el este dureros. De câte ori, atunci când am vrut să atrag atenţia anumitor fraţi şi surori asupra câtorva din defectele lor foarte marcante, ei au început să riposteze: "O, nu, nu este adevărat, eu nu sunt aşa!... "Dacă le-aş fi vorbit de calităţile lor, ei m-ar fi aprobat, ar fi fost încântaţi de perspicacitatea mea şi de justeţea remarcilor mele. Dar pentru defectele lor, ah nu, nu am văzut bine.

Iată, deci, metoda adevăraţilor Iniţiaţi: când trebuie, ei spun Adevărul, fără frica de-aş pierde prietenii. Iar dacă prietenii sunt jigniţi, răniţi, ulceraţi de remarcile lor atât de veridice... ei bine, ce vreţi voi dacă aceşti prieteni nu sunt destul de cinstiţi şi de sinceri pentru a recunoaşte ceea ce este adevărat: mai bine să-i piardă. Ce folos poate să aibă un Iniţiat cu prieteni necinstiţi faţă de ei înşişi?

Nu, unui Iniţiat nu-i este frică să-şi piardă discipolii; el ştie că un adevărat discipol nu-l va părăsi, pentru că el raţionează corect; el îşi spune: "Am încredere în Maestrul meu, el nu are nici un interes să mă rănească sau să mă strivească. Ce va câştiga el dacă eu voi fi mort? Pentru a-mi fi vorbit astfel, are el motivele sale. Şi cum ştie mai bine decât mine cum trebuie să acţioneze, să am încredere în el , căci în mod sigur este spre binele meu să accept". În acest moment, Maestrul care-l observă se bucură că are un adevărat discipol demn de a primi Iniţierea. A primi Iniţierea, a cunoaşte Adevărul, Înţelepciunea; a fi în Lumină: nu este nimic mai presus de acestea. Dar trebuie să fi învins în tine însuţi această natură inferioară care este întotdeauna vexată, rănită, ultragiată şi vindicativă.

Dacă aţi şti mulţimea oamenilor pe care Adevărul i-a jignit si care s-au răzbunat, după aceea, asupra mea! Ei sunt mai numeroşi decât firele de păr din capul vostru. Oare eu i-am furat, excrocat, strivit, asasinat? Nu, din contră, eu le-am dat o Iubire pe care ei n-au găsit-o niciodată, nici chiar in familia lor. Dar am îndrăznit să le spun Adevărul, şi s-a terminat!

Ei ignorau că, atâta timp cât ei nu-şi vor corecta anumite defecte, vor fi reţinuţi, opriţi şi îşi vor închide drumul evoluţiei. În Lumea spirituală există bariere care nu se pot trece decât cu anumite condiţii. Când cereţi ca să vi se reveleze Legile şi frumuseţea regiunilor superioare, cu Entităţile luminoase care le locuiesc, culorile lor, muzicile lor, parfumurile lor, toată această rânduire, această simetrie, această splendoare... locuitorii acestor regiuni nu va acceptă dacă nu sunteţi demni. Şi pentru a fi demn, trebuie cel puţin să fi acceptat să-ţi recunoşti defectele şi să le corectezi.

Punctul vostru slab, ceea ce vă împiedică să ajungeţi la adevărata Iniţiere, este că sunteţi, deseori, prea susceptibili. Instructorul vostru a îndrăznit să vă facă observaţii? A îndrăznit să vă sublinieze anumite defecte? Nu ar fi trebuit să facă niciodată aceasta; ar fi trebuit să acţioneze ca oamenii bine educaţi, să nu menţioneze nici cea mai mică din lacunele voastre, să nu se amestece în ameliorarea voastră. De altfel, îl veţi părăsi şi astfel va fi bine

pedepsit... Deci, vedeţi voi, iubiţi aşa-zisul "adevăr", îl căutaţi, dar unde este iubirea Adevărului în această atitudine?

Mulţi dintre voi mi-au spus: "Maestre, dacă aţi şti în ce stare eram când mi-aţi spus aceasta!... Dar după aceea am văzut, am înţeles şi eram atât de fericit! Vă mulţumesc din toată inima" Şi de ce să nu fiţi fericiţi imediat? De ce trebuie să treceţi mai întâi prin stări îngrozitoare? Este păcat; e preferabil să fiţi imediat fericiţi, recunoscători şi să înţelegeţi. Pentru că scopul meu nu este, niciodată, de a demola pe cineva, ci de a-l ajuta, de a-l transforma, de a-l înfrumuseţa, de a-l salva. Deci pentru voi nu trebuie să conteze faptul însuşi, ci scopul său. Vi se poate face un cadou într-un scop criminal; dar cum nu sunteţi luminaţi nu vedeţi decât cadoul: vă bucuraţi şi muriţi otrăvit. Deci, iată cum vă înşelaţi. Deci, nu aparenţa trebuie s-o priviţi, ci scopul. Eu, scopul meu, orice aş face, este totdeauna să vă ajut; iar dacă voi sunteţi sinceri, nu puteţi să nu o recunoaşteţi.

Eu ştiu că, de fiecare dată când scutur pe cineva, risc enorm: dacă el lucrează la radio, va face o emisiune împotriva mea...; dacă este un jurnalist, va scrie un articol pentru a mă calomnia..., dacă este un pictor; îmi va face caricatură... o ştiu; dar accept cu condiţia să-l fac să vadă clar El poate să devină inamicul meu, cu atât mai rău, eu o fac pentru binele lui; asta este tot. Când, după ani de zile, evenimentele îmi vor da dreptate, el îşi va aminti şi va recunoaşte că vroiam binele său, că vroiam ca el să fie liber, bogat şi iubit de toţi.

Cum v-am spus-o, uneori, mă consider ca un chirurg dentist. Şi îmi cunosc meseria; nu sunt echipat modern, pensele mele sunt încă de un model vechi, nu folosesc anestezic, deci, în mod evident, ţipaţi. Dar, totuşi, totul se cicatrizează, totul se repară şi, după aceea, sunteţi mulţumiţi. Chiar acum, de curând, o soră s-a prezentat în faţa mea şi mi-a spus: "Maestre, certaţi-mă din nou ca în cealaltă zi". "Ah! Dar de ce?" "Pentru că mi-a făcut aşa de bine!" O privesc şi văd că este sinceră. Îi spun: "Ascultaţi, dacă credeţi că totul se petrece aşa!... Eu nu cert pe cineva decât atunci când simt că este momentul; astăzi, eu n-o voi face pentru că nu este momentul", şi ea a plecat posomorâtă. Vă imaginaţi că eu acţionez după vreun capriciu. Nu. Tot ceea ce fac este determinat, calculat, cântărit pentru a da un rezultat sau altul. Nu este vorba de a maltrata pe cineva; ce merit ar fi în aceasta? Este vorba de a-l vindeca, de a-i face bine, de a-l împinge să reflecteze, să intre în el însuşi. Ei da, fraţii şi surorile nu mă cunosc încă, ei nu înţeleg raţiunile conduitei mele; ei îşi imaginează că eu acţionez aşa după ureche şi indiferent la ce moment.

De acum încolo aveţi, deci, mai multă încredere în metodele mele. De altfel, am încă unele de care voi nu aveţi nici un fel de idee. Când vă cert, când fac o "operaţie", aplic o metodă pe care voi n-o cunoaşteţi, dar este totdeauna pentru binele vostru. pentru a vă înlătura ceva ce vă face să suferiţi şi care vă împiedică evoluţia. Acum, dacă nu aveţi încredere în mine, faceţi ceea ce doriţi, sunteţi liberi, dar eu v-o spun dinainte: nu veţi avea nici un fel de rezultat, nici un avantaj, doar pagube şi datorii de plătit. Pe când cu metodele mele, veţi fi cei care, la sfârşit, veţi deveni regi, domni, totdeauna bogaţi şi victorioşi. Deci, voi trebuie să decideţi.

Încercaţi de acum înainte să înţelegeţi că dacă eu îndrăznesc deseori să vă cert, este pentru că sunt dezinteresat. Dacă aş avea un interes, nu aş îndrăzni, aş fi avut frică să nu vă pierd, şi frica este un sfătuitor prost. Îndrăzneala mea, tupeul meu, vă dovedesc că sunt dezinteresat. Dar cum nu ştiţi să discerneţi la ce corespunde această manifestare a mea, găsiţi că ea se datorează unei proaste dispoziţii, sau răutăţii, sau lipsei de educaţie... Nu, nu

aţi văzut niciodată că această îndrăzneală vine din dezinteresul meu. Deveniţi dezinteresaţi şi voi, şi veţi face acelaşi lucru: veţi spune altora Adevărul fără să vă fie teamă că vă părăsesc din moment ce nu vreţi să profitaţi de ei.

Un instructor spune Adevărul discipolului său pentru a-l ajuta. Iar dacă discipolul nu a înţeles, dacă nu vrea să fie ajutat, ei bine, să plece; alţii vor veni într-o zi şi vor căuta Adevărul. Ce vreţi să facă un Maestru cu oameni atât de susceptibili?

Întotdeauna marii "prinţi", marii ,;înţelepţi" care nu suportă să li se facă nici cea mai mică observaţie, chiar dacă este spre binele lor!

Să presupunem chiar că eu comit o injustiţie faţă de voi criticându-vă. Dacă aţi înţeles ceea ce v-am spus astăzi, nu vă veţi opri, ci, din contră, veţi continua să vă arătaţi ireproşabili. Şi, într-o zi, când vă veţi prezenta din nou în faţa mea, voi face ochii mari, exclamând: "Oh, la la, ce minunăţie! Deci, voi sunteţi cei care veţi avea victoria, iar eu voi corecta ceea ce v-am spus şi mă voi înclina în faţa voastră.

Aveţi dreptul de a vă exersa pentru a deveni mai buni şi a obţine victoria; dar nu aveţi dreptul să vă simţiţi jigniţi? Asta nu face nimic, eu nu dau doi bani pe cei care se simt jigniţi în loc să se pună la treabă. Să presupunem că i-am scuturat în mod expres, pentru ca ei să-şi suflece mânecile... şi, iată că în loc să muncească, ei stau bosumflaţi! Este mult mai uşor să stai bosumflat fără a rezolva problemele, fără a învăţa, fără a pune în viaţa sa un pic mai multă Lumină, mai multă Iubire. Deci, acum, la treabă, pentru a putea să veniţi să-mi spuneţi după aceea: "Vedeţi, dragă Maestre, v-aţi înşelat". Iar eu vă voi răspunde: "Este adevărat; m-am înşelat". Până în prezent nu am spus-o niciodată pentru că nu mi-aţi dat niciodată ocazia: aţi rămas bosumflaţi.

Atunci, ce aşteptaţi? Trebuie să vă mobilizaţi, trebuie să faceţi totul pentru a mă convinge ca eram orb şi m-am înşelat. Arătaţi-mi-o, nu voi fi decât foarte fericit. Dacă v-am judecat greşit aveţi dreptul să-mi arătaţi că sunteţi mai nobili, mai generoşi decât o cred eu. Atâta timp cât voi nu mi-o arătaţi, sunt obligat să constat că eu sunt cel care are dreptate: Dar ştiţi: a avea dreptate nu mă avantajează, pentru că eu sunt nefericit când am dreptate. Aş prefera să mă fi înşelat, aş prefera să fi greşit. Eu spun, de exemplu, de cineva că nu are iubire sau discernământ, şi iată că el arată prin atitudinea sa o iubire sau un discernământ formidabil: ce minunată surpriză pentru mine! Ei da, vedeţi voi, în anumite cazuri aş fi fericit să constat că m-am înşelat.

II

Sunteţi încă departe de a înţelege valoarea Adevărurilor pe care vi le aduce un Maestru: atâtea lucruri au mai multă valoare pentru voi! Aceste lucruri, chiar dacă vă fac nefericiţi, bolnavi, nu înseamnă nimic: le găsiţi mai importante, mai atrăgătoare, mai apetisante. Bineînţeles, sunteţi liberi. Dar, fără această Lumină, pe care eu v-o aduc, veţi vedea în ce stare vă veţi găsi într-o zi!

Poate vă gândiţi că-mi exagerez importanţa. Credeţi ce vreţi! Mie, o ştiţi, îmi este egal dacă sunt sau nu sunt apreciat. Dacă vă vorbesc aşa cum o fac, este ca să nu mai pierdeţi timpul în dreapta şi în stânga, pentru ca voi să ajungeţi, în fine, să construiţi viitorul vostru pe baze solide. Altfel, veţi fi totdeauna ocupaţi să alergaţi după cele mai mici lucruri care vor străluci în faţa ochilor voştri şi, când le veţi obţine, ele nu vă vor aduce decât nenorociri, pentru că nu aţi avut această Lumină care v-ar fi permis să discerneţi dacă ele sunt nocive. Şi de unde această lipsă de discernământ? Pentru că nu aţi cunoscut suficient valoarea Instructorului vostru.

Să ştiţi, în orice caz, că nu-mi este nici foame, nici sete să comand; eu nu mă gândesc decât să mă guvernez pe mine însumi. Ce fericire aş putea să găsesc în aservirea altora? Pentru mine fericirea este în altă parte. Unii dintre voi mi-au cerut să fiu ca aceşti guru care se impun, şi în faţa cărora toată lumea se prosterna. Ei consideră că este o slăbiciune din partea mea că nu mă manifest astfel. Ce idee! De altfel, dacă este un lucru care m-a şocat la anumiţi Maeştri din India a fost acela de a vedea cum ei acceptau ca discipolii lor să se prosterneze în fala lor. Chiar le-am spus: "Ce plăcere simţiţi văzând aceşti sărmani la picioarele voastre? Ce reprezentaţi voi pentru ca ei să se arunce la pământ? Eu, niciodată nu am suportat-o din partea discipolilor mei". Şi este adevărat, unii au vrut să se prosterneze în faţa mea şi i-am făcut să se ridice imediat. Aceşti guru n-au răspuns nimic la reproşurile mele, dar înţelegeam ceea ce ei gândeau: dacă ei au făcut-o cu Maestrul lor, era normal ca şi discipolii lor s-o facă cu ei. În fine, nu vreau să mă amestec: aceste obiceiuri fac parte dintr-o Tradiţie milenară şi este dificil sa-i faci să înţeleagă pe hinduşi cât de şocante sunt pentru occidentali.

Chiar dacă are toate puterile, un Maestru trebuie să rămână simplu, şi faptul că eu vă fac să luaţi cunoştinţă de valoarea unui Instructor nu va schimba atitudinea mea faţă de voi. Mie îmi place să-i tratez pe toţi fraţii şi surorile cu respect şi iubire. Chiar dacă vă spun unele cuvinte asupra valorii muncii mele faţă de voi, aceasta nu mă face să mă schimb. Voi veţi fi cei care vă veţi schimba, poate; şi, de altfel, este de dorit, deoarece cu cât veţi aprecia mai mult ceea ce eu vă spun şi o veţi pune în practică, cu atât veţi progresa. Eu, oricum, orice a-ţi face continui lucrarea mea. Bineînţeles, eu câştig dacă avansaţi, deoarece voi avea mai mulţi prieteni. Dar voi veţi fi cei care veţi câştiga mai mult, pentru că veţi planta seminţe care vor da într-o zi fructe pe care le veţi putea recolta.

Nu mai consideraţi deci, de acum înainte ca o slăbiciune faptul că nu mă conduc în felul anumitor Maeştri hinduşi, că nu caut să mă impun. Dacă aţi putea să mă surprindeţi când am treabă cu mine însumi, atunci veţi vedea cum comand, cum mă impun. Dar nu cu voi. Când este vorba de forul meu interior, este altceva, dar vouă, de ce ar trebui să vă dau ordine? Voi sunteţi făpturi ale lui Dumnezeu şi dacă cineva trebuie să vă dea ordine, acela este Dumnezeu, El Însuşi. Veţi spune: "Da, dar uneori ne certaţi, vă mâniaţi". Este adevărat, sunt obligat, uneori, să insist asupra anumitor puncte, asupra anumitor valori, dar niciodată nu vă forţez să acţionaţi într-un sens determinat.

Ceea ce m-a frapat încă din tinereţe este că mama mea nu m-a obligat niciodată; ea îmi spunea totdeauna: "Iată, dacă faci cutare lucru, vei avea cutare rezultat, şi dacă faci alt lucru vei avea un alt rezultat". Ea îmi arăta întotdeauna cele două drumuri şi consecinţele lor. Iar eu fac acelaşi lucru: mi se întâmplă să muştruluiesc pe cineva şi chiar să-i spun lucruri teribile pe care

are nevoie să le audă, dar nu oblig niciodată pe nimeni să facă indiferent ce-ar fi.

De altfel, dacă nu ajung să conving pe oameni, nu disper şi sunt liniştit căci am un colaborator, sau mai degrabă o colaboratoare formidabilă: viaţa. Eu, eu sunt poate un instructor nesemnificativ, dar viaţa, ea, este perfectă. Puteţi să strigaţi, puteţi să vă smulgeţi părul, nimic nu-i de făcut, ea este implacabilă; nici o lacrimă, nici o strângere de dinţi nu poate să o îmblânzească. Când aveţi un accident, când sunteţi ruinat, când prietenii voştri, soţia voastră, copii voştri, vă abandonează, când sunteţi concediat de la serviciu sau când casa arde, în acel moment aveţi la ce să reflectaţi. Dar, din nefericire, asta nu vrea să vă spună că veţi găsi în mod automat Adevărul. Deseori plângeţi, vreţi să vă sinucideţi, dar n-aţi înţeles nimic.

Viaţa corectează omul, îl scutură, aproape îl masacrează, dar nu-i explică nimic. Pentru a avea explicaţii, trebuie ca el să meargă lângă un Maestru şi, astfel, cei doi îşi pasează acest sărman individ pentru a-i face educaţia. Există garajişti sau medici care îşi pasează clienţii. Eu, eu m-am asociat cu viaţa. Când văd că nu reuşesc să luminez şi să cuminţesc pe cineva, mă adresez vieţii: "Ascultă, ocupă-te puţin de aceasta pentru că are o carapace dură". "S-a făcut", spune ea. Iar după aceea, când a fost bine scuturat şi maltratat, cum el nu a înţeles de ce, viaţa mi-l trimite pentru ca eu să-i dau explicaţii. Iată cum viaţa şi cu mine ne jucăm de-a mingea! Ei da, vedeţi voi, noi suntem bine organizaţi: dacă nu luaţi în considerare ceea ce vă revelez în fiecare zi, las viaţa să vă scuture şi ea este teribilă! Eu, eu sunt delicat, drăguţ, dar ea... puteţi să urlaţi cât vreţi, ea vă loveşte până sparge tot, iar după aceea, hop, vă reexpediază la mine! S-a întâmplat, deja, cu mulţi. Aceasta poate să dureze doi ani, zece ani, douăzeci de ani... Poate să dureze foarte mult.

Mulţi fraţi şi surori care au vrut să se depărteze de Adevărurile acestui Învăţământ pentru că mai aveau nevoie să facă experienţe pentru a se cuminţi, au revenit douăzeci de ani după aceea complet fără pene, ameţiţi. Ei nu ştiau de ce li s-au întâmplat aceste nenorociri, şi totuşi este simplu: exista în ei o tendinţă inferioară pe care ei o încurajau, o hrăneau, în speranţa că mulţumind-o vor fi fericiţi. Această tendinţă era în mod magnetic legată ,de anumite substanţe, Entităţi şi realităţi bine determinate în Cosmos, ea nu putea decât să le atragă nenorociri şi accidente. Deci ei sunt cei care au atras aceste evenimente nefericite.

Pământul este o şcoală, deci ceea ce veţi găsi, sunt lecţii... lecţii din toate părţile. Atâta timp cât nu aţi înţeles aceasta veţi fi hărţuiţi de destin. Lumea invizibilă trimite oamenilor Maeştri pentru a le facilita evoluţia. Şi dacă ei nu vor să-i accepte, vor găsi alţi “instructori”: eşecurile, bolile, mizeria, iar acestea sunt implacabile. Dacă nu vreţi să suportaţi lecţiile teribile ale acestor instructori, acceptaţi-mă pe mine; este mai înţelept. Dacă nu aţi vrut să acceptaţi de bună voie să învăţaţi Legile divine, sunteţi obligaţi să le învăţaţi cu lovituri de baston.

Îmi este foarte uşor să decid să, nu mă mai amestec niciodată în afacerile voastre, să nu vă mai atrag atenţia asupra modului de gândire şi de acţiune care vă întârzie evoluţia. Dar, atunci, din ce în ce mai mult, vă veţi supraîncărca, vă veţi încurca, până în momentul când veţi fi strivit de greutăţi şi încurcat în situaţii dificile. Oare astfel vă voi face un serviciu?

Unii dintre voi recunosc, totuşi, că, atrăgând atenţia lor asupra a ceea ce este defectuos în ei, i-am ajutat să-şi rezolve problemele. Când ştiţi cine este inamicul care este acolo, ascuns sub un defect, un obicei rău, o concepţie

eronată asupra lucrurilor, aveţi posibilităţile de a lupta împotriva lui. Dar dacă nu ştiţi din ce parte sunteţi atacat, sunteţi neputincios. Nimic nu este mai rău decât să nu ştii de unde vin dificultăţile, suferinţele, nenorocirile, deoarece nu faceţi decât să trageţi cartuşe în aer, până în ziua în care v-aţi epuizat toate muniţiile fără a obţine victoria. Cel puţin dacă ştiţi unde este inamicul şi cum se manifestă, aveţi mijloace de a reacţiona şi, mai devreme sau mai târziu, veţi reuşi să-l învingeţi.

Mai târziu mă veţi înţelege şi veţi spune: "Dumnezeul meu, fie ca să fie binecuvântată ziua în care am întâlnit pe Maestrul nostru. El este cel care ne-a dat toate mijloacele de a ieşi din dificultăţile noastre. Era cel mai bun prieten al nostru, dar noi nu l-am înţeles decât prea târziu". Da eu insist, subliniez, în speranţa că într-o zi, în fine, veţi înţelege ocazia unică, excepţională care vă este dată pentru a vă rezolva problemele şi a avansa pe drumul evoluţiei. Voi gândiţi: "Dar ce orgoliu, ce vanitate!" Gândiţi ceea ce vreţi, îmi este egal, dar să luaţi în consideraţie ceea ce vă spun şi puneţi-vă la treabă!

VII - SĂ NU AŞTEPTAŢI DE LA UN MAESTRU DECÂT LUMINA

I

Este foarte dificil să faci binele. Toată viaţa mi-am pus întrebarea: "Care este cel mai bun mod de a-i ajuta pe oameni?" Şi am văzut că dacă într-o zi li se dă hrană, a doua zi le este din nou foame, deoarece stomacul este o gaură care nu se umple niciodată şi care cere în fiecare zi... Dacă li se dau haine, după câtva timp ele sunt uzate şi trebuiesc înlocuite. Dacă li se dă o casă, şi ea la fel, într-o zi sau alta, trebuie reparată. Dacă li se dau bani, ei vor fi foarte curând cheltuiţi... şi, dacă aţi avut câteva afaceri cu oamenii, ştiţi că ei nu sunt niciodată satisfăcuţi. Dacă le daţi o casă, ei se întreabă de ce nu le daţi un palat, iar dacă le daţi milioane, ei sunt furioşi pentru că nu sunt miliarde. Este deci imposibil să-i ajuţi pe oameni în acest mod: sau acest ajutor nu este niciodată definitiv, sau oamenii sunt nemulţumiţi pentru că aşteaptă totdeauna mai mult. Atunci, cum să-i ajuţi?

Să luăm cazul unui om care ar avea o greutate de transportat. Această greutate este foarte mare şi el abia poate să o ridice. Ori, iată că voi sunteţi aici: luaţi greutatea pe umerii voştri, şi asta este! Ei da, dar zilele următoare acest om mai avea greutăţi de transportat şi, cum nu veţi putea fără încetare cu el, ce va face? Presupuneţi acum că aveţi un secret pentru a transporta greutăţile fără a fi strivit şi chiar pentru a le transporta cu bucurie: voi îi comunicaţi acest secret şi, după aceea, toată viaţa el va putea să continue să se descurce singur. Atunci, pentru a face bine oamenilor nu este preferabil de a le da un mijloc să se descurce fără a avea întotdeauna nevoie de ajutorul altcuiva? Bineînţeles, este mai bine, mult mai bine. Şi acest mijloc este Lumina Ştiinţei iniţiatice, pentru că în orice circumstanţă această Ştiinţă dă o soluţie.

Iată de ce toată viaţa am lucrat fără întrerupere pentru a găsi această Lumină, pentru că ştiu că atunci când vă voi da-o, veţi putea înfrunta toate dificultăţile din voi lipsindu-vă de mine, de prezenţa mea. Fără Lumină, nu numai că binele pe care-l faci nu va fi durabil, dar oamenii nu vor fi nici măcar recunoscători. Ceea ce trebuie să le daţi este un element spiritual care se gravează în ei. Mulţi ignoră aceasta. Când vor să facă bine, în loc să înţeleagă faptul că pot să dea acest element spiritual, care nu se va şterge niciodată, ei dau ceva material. Nu se ştie încă să se ofere ce este esenţial; se dau tot felul de lucruri: bijuterii, maşini, crezând că-l puteţi face pe celălalt fericit. Ei nu, trebuie să învăţaţi să daţi un element esenţial.

Dacă voi credeţi că eu n-am nici un fel de idee despre dificultăţile voastre, vă înşelaţi. Eu le cunosc, deoarece şi eu am trecut pe aici, le-am trăit şi-mi este suficient să privesc pe cineva pentru a cunoaşte toate probele pe care le-a traversat, deoarece ele sunt înscrise pe faţa sa. Veţi spune: "Dar nu aveţi nici un fel de compasiune! De ce nu ne ajutaţi?" Ah! şi aici trebuie să vă dau explicaţii.

Chiar dacă aş avea toate puterile, Cerul nu mi-ar permite să vă îndepărtez dificultăţile. Voi sunteţi cei care trebuie să faceţi eforturile: să învăţaţi, să exersaţi, pentru că aceasta vă va servi pentru eternitate. Dacă aşteptaţi ca cineva să facă totul în locul vostru, să vă îndepărteze suferinţele, bolile voastre, mizeriile voastre, este posibil: pe Pământ sunt fiinţe capabile să o facă, dar o fiinţă înţeleaptă şi inteligentă nu o va face niciodată, pentru că ea ştie că nu este un mod de a vă ajuta, ci din contră. Vă va da, deci, mai degrabă metode, cunoştinţe, dar va aştepta ca voi să fiţi cel care să le aplicaţi, pentru că în acest moment voi sunteţi cel care creşteţi, care vă întăriţi şi aceasta este adevărata evoluţie.

Din nefericire, oamenii care s-au obişnuit să nu conteze decât pe elemente materiale, exterioare lor (maşini, aparate, medicamente), nu se gândesc niciodată să utilizeze posibilităţile cu care Creatorul i-a dotat. Iar când întâlnesc un Maestru, ei au exact aceeaşi atitudine: în loc să înveţe să dezvolte, graţie lui, facultăţile lor spirituale, vor conta pe Maestru ca el să facă totul în locul lor: Maestrul este cel care trebuie să-i instruiască, să-i purifice, să-i vindece, să găsească soluţii la toate problemele lor, să-i facă fericiţi şi bogaţi. Da, această atitudine de a aştepta totul din exterior este atât de răspândită încât chiar şi spiritualiştii au adoptat-o. Într-un Maestru ei caută un om cumsecade care va veni să-i depaneze, să-i salveze şi, mai ales, care se va încărca cu greutăţile lor. Ei da, un măgar, da! Analizaţi-vă şi veţi vedea dacă nu este adevărat.

Mulţi din cei care vin în Învăţământul nostru aşteaptă totul de la mine: ca eu să le dau ştiinţa, inteligenţa şi toate virtuţile... ca eu să-i fac bogaţi, sănătoşi şi ca eu să-i însor; dacă nu o fac, ei sunt decepţionaţi şi-mi poartă sâmbete. Ba da, şi există chiar oameni pe care nu-i cunosc şi care îmi scriu pentru a mă ruga să le găsesc un soţ sau o soţie. Cum să-i fac eu să înţeleagă că eu nu mă ocup de aceasta? Este un domeniu foarte delicat, unde cel care se angajează trebuie să-şi ia responsabilităţile sale. Nu este rolul unui Maestru de a-i însura pe oameni, sau de a-i face să divorţeze. Bineînţeles, în anumite cazuri, când tinerii fraţi şi surori pe care-i cunosc vin să-mi ceară sfatul, eu îl dau... şi încă nu întotdeauna; este prea delicat.

Vedeţi ce fel de mentalitate au oamenii! Ei aşteaptă totul de la mine: chiar şi căsătoriile. Iar când vor avea copii, se gândesc că eu trebuie să invit Îngerii şi Arhanghelii să vină să se încarneze lângă ei. Ei bine, nu, nu aceasta este sarcina mea. Din partea mea, ei trebuie doar să se aştepte să primească lovituri pentru a învăţa să se descurce. Chiar dacă aş avea puterea de a le îndeplini toate dorinţele, eu nu aş face-o, pentru că nu în acest mod i-aş ajuta. Da, chiar dacă aş avea puterea de a vindeca toate bolile, nu numai că nu le-aş vindeca, dar le-aş mai adăuga şi încă altele!... Sunteţi indignaţi? Da, dar în acelaşi timp eu le voi da mijloacele de a le învinge pe toate. Deoarece dacă îi vindec de bolile lor, ei vor continua să facă excese şi nebunii; din nou vor deveni bolnavi, iar când nu voi mai fi aici, vor rămâne bolnavi pentru eternitate.

Vedeţi, nu este o soluţie. Deci, eu v-o spun, pentru mine soluţia este să vă adaug şi alte greutăţi învăţându-vă să deveniţi mai puternici şi mai rezistenţi.

Discipolul nu trebuie să dorească nici pentru el, nici chiar pentru apropiaţii lui ca viaţa să fie uşoară. Majoritatea părinţilor şi mamelor doresc pentru copiii lor facilitatea, opulenţa, succesul; ei sunt, în mod evident, împinşi de iubirea lor, dar este o iubire stupidă, care nu are în vedere adevărata evoluţie a acestor copii. Bineînţeles, eu nu spun că părinţii trebuie să dorească

suferinţe pentru copiii lor, nu; de altfel ei nici măcar nu trebuie să se preocupe de această problemă. Dorinţa lor trebuie să fie doar una: copiii lor să devină binefăcători ai umanităţii, şi Cerul va decide prin ce experienţe îi va face să treacă pentru a-i conduce până acolo. Poate le va trimite boli, inamici, oprobiu, dar prea puţin contează, ei vor merge departe, foarte departe, atât de departe că nu va rămâne nici un fel de urmă din aceste dificultăţi, nici măcar o amintire. Părinţi îşi iubesc copiii, dar ce vor deveni aceşti copii dacă sunt cruţaţi de toate dificultăţile? Se vor abrutiza, asta este totul.

Eu, să o ştiţi, nu mă ocup de bolile voastre, de problemele voastre, de divorţurile voastre. Dacă viaţa vă face să treceţi pe aici, este pentru că există probabil o raţiune karmică. Eu mă ocup doar de mijlocul prin care să vă fac liberi, mari şi puternici, oricare ar fi probele prin care treceţi. Eu nu sunt aici pentru a vă vindeca, a vă consola, a vă rezolva problemele (de altfel eu nu am timp, mi-ar trebui o eternitate pentru a mă ocupa de problemele voastre, şi ce probleme!) dar eu sunt obligat să vă stimulez, să vă arăt cel mai înalt ideal, deoarece, dorind să realizaţi cel mai înalt ideal, veţi putea rezolva totul. Pe când dacă eu vă evit toate probele, veţi rămâne totdeauna slabi, vulnerabili şi atunci ce veţi face dacă într-o zi nu voi mai fi aici?

Se arăta ieri la televizor că, din ce în ce mai mulţi oameni, merg la clarvăzători, mediumi, pentru a rezolva problemele lor de bani, de sănătate, de iubire, sau pentru a se face exorcizări asupra lor, descântece. Este extraordinar! Ei înşişi nu fac nimic pentru a învinge dificultăţile, pentru a vedea mai clar, pentru a se întări; este altcineva care trebuie să facă această treabă în locul loc. Dar, admiţând chiar că cineva ajunge să le rupă vraja, ei sunt atât de slabi, că un altul îi va vrăji din nou. Toţi nu se gândesc decât să meargă să găsească pe cineva pentru a-i vindeca, a-i controla, a-i linişti. De aceea rămân ignoranţi, slabi, vulnerabili.

Ei bine, aici, nu este aşa. Aici, nu sunteţi consolaţi, nu sunteţi uşuraţi, nu sunteţi vindecaţi, ci vi se dau mijloace, arme, metode, pentru ca să fiţi voi cei care să deveniţi inteligenţi, puternici, de neînvins. Şi este mult mai bine. Dar cum voi căutaţi facilitatea, găsiţi că aici nu este nimic şi nimeni care să vă poată ajuta. Ei bine, aici vă înşelaţi! Dacă cineva poate într-adevăr să vă ajute, şi nu pentru o zi sau două, ci pentru eternitate, acela sunt eu. Doar că voi nu-mi cereţi decât un singur lucru: să deschideţi gura şi să înghiţiţi remediul; pentru că vă este indiferent dacă este doar un paleativ. Când veţi înţelege că trebuie să învăţaţi să vă descurcaţi voi înşivă?

Aici vi se dau toate mijloacele, încercaţi cel puţin să vă serviţi de ele! Dar dacă cel mai mare Maestru face o minune pentru a vă vindeca şi a vă proteja cât timp va dura aceasta? Asta depinde voi: dacă ştiţi să vă serviţi de Lumină şi de cheile pe care vi le dă, aici, da, este definitiv, deoarece atunci voi înşivă, sufletul vostru, Spiritul vostru, este cel care intră în acţiune.

Cunosc natura umană: vouă v-ar place să mă auziţi spunând: "Contaţi pe mine; vă voi salva din toate pericolele; vă voi vindeca de toate bolile, vă voi face fericiţi". Ei bine, nu, şi dacă cineva v-o spune înseamnă că el are interesul să vă înşele. Vă spun: contaţi pe Marile Adevăruri pe care vi le dau; acceptaţi-le în voi, întăriţi-le, însufleţiţi-le, hrăniţi-le şi veţi vedea rezultatele. Astăzi am distrus poate câteva din iluziile voastre, dar pentru Adevăr, pentru binele vostru am făcut-o.

II

Voi contaţi întotdeauna pe mine. Este foarte bine, doar că, iată, chiar cel mai mare Maestru nu poate să facă nimic dacă discipolul nu posedă, cel puţin în germene, virtuţile pe care Maestrul le poate hrăni şi face să rodească.

Dacă părinţii vor să aibă un copil, care va reuşi mai târziu într-un domeniu particular, trebuie ca ei să se gândească să depună în el, încă de la concepţie, elemente adecvate, deoarece nici un profesor, nici un educator nu poate să dezvolte la un copil calităţi pe care nu le posedă cel puţin în germene. Deci, nu acuzaţi un Maestru că este incapabil să vă facă divin, dacă voi nu aveţi în interior elemente divine. Dar dacă voi le aveţi, el este capabil - ca nimeni altcineva - să le facă să rodească. În acelaşi mod, alchimiştii spun că nu se poate fabrica aur decât dacă au cel puţin ca punct de plecare o particulă de aur.

Este, deci, adevărat că un Maestru poate să facă multe lucruri, dar doar pentru cel care posedă, deja, aspiraţii divine, care are un ideal înalt, altfel nu poate nimic. De aceea un Maestru nu încearcă să oblige pe nimeni să ia o direcţie sau alta, el ştie că este inutil. Dacă cineva este închis, obtuz, Maestrul îl va lăsa în pace. Şi este încă una din diferenţele care există între adevăraţii şi falşii Maeştri. Un fals Maestru va utiliza toate mijloacele de care dispune pentru a vă obliga să luaţi direcţia pe care o doreşte. Pe când un adevărat Maestru, care ştie că nu are dreptul să violenteze făpturile, vă va vorbi, vă va da explicaţii, se va ruga pentru voi şi asta este tot. Dacă voi vreţi să alegeţi Infernul, el vă va explica ceea ce vă aşteaptă, dar nu vă va împiedica. Cel care vrea să se distrugă are tot dreptul, nimeni nu-l poate împiedica, nici chiar Domnul. Dovada? El îi lasă pe oameni să-şi facă toate nebuniile şi să-şi spargă capul. Ce vreţi, El le respectă libertatea.

Veţi spune: "Dar dumneavoastră, dumneavoastră nu ne lăsaţi liberi, tot timpul, în conferinţele dumneavoastră, insistaţi, ne hărţuiţi". Ah, da, asta este adevărat, dar există, totuşi, o nuanţă pe care voi trebuie s-o admiteţi: vă vorbesc, vă explic, dar nu vă forţez, nu vă violentez. Caut să vă influenţez, este adevărat, dar ce face Soarele? Nu caută şi el să vă influenţeze? El încălzeşte, el străluceşte: nu este aceasta o influenţă? Dacă voi nu vreţi să fiţi influenţaţi, trebuie să vă ascundeţi. Iar stelele, munţii, lacurile, râurile, plantele, animalele, oamenii, toţi au puterea de a vă influenţa, dar voi, voi aveţi libertatea de a vă îndepărta, sau de a rămâne sub această influenţă. O fată drăguţă: oare nu prin simpla ei prezenţă îi influenţează pe toţi băieţii? Ba da, dar nu i se poate reproşa; este în firea lucrurilor. Cei care nu vor să fie influenţaţi nu au decât să nu meargă să danseze cu ea!

Atunci şi eu vă influenţez, de ce aş face excepţie? Dar eu nu vă forţez. Dacă voi aţi venit pentru a mă asculta, asta înseamnă că acceptaţi să fiţi influenţaţi. Nu eu sunt cel care am venit să vă caut, voi aţi venit în mod liber. A fi liber înseamnă a putea să alegeţi să vă plasaţi sau nu sub o anumită influenţă. Din moment ce voi acceptaţi să vă plasaţi sub influenţa vocii mele, a privirii mele, a gesturilor mele, a gândirii mele, nu puteţi să-mi reproşaţi nimic; dacă nu vreji să fiţi supuşi influenţei mele, nu veniţi. Eu nu pot să suprim totul în mine sub pretextul de a vă lăsa libertatea. Singurul lucru pe care nu am dreptul să-l fac este de a vă influenţa în direcţia răului, adică de a vă împinge spre disperare, îndoială, revoltă, ură. Dar de a vă lumina, de a vă calma, de a vă duce spre Dumnezeu, da, am dreptul şi este ceea ce am încercat totdeauna să fac. Voi trebuie chiar să doriţi ca eu să continui, cât mai mult

timp posibil, deoarece voi sunteţi cei care beneficiaţi. Acum, dacă voi nu vreţi, este treaba voastră

Câte persoane n-am avertizat despre ceea ce li se va întâmpla dacă vor continua pe drumul pe care s-au angajat! Nu le-am lăsat să se rătăcească fără a le lumina, dar ele nu mă credeau, ştiau mai bine decât mine ceea ce trebuiau să facă. Şi bineînţeles, acuma când li s-au întâmplat nenorocirile pe care le-am prevăzut - şi era aşa de uşor de prevăzut - eu sunt cel care trebuie să repar totul şi, dacă nu o fac, tot eu sunt de vină. Deci, să raţionăm un pic: eu nu sunt, deci, aici pentru a instrui oamenii, pentru a-i conduce pe calea cea bună, ci pentru ca ei să-şi poată face liniştiţi toate prostiile, toate nebuniile... Iată rolul meu să aranjez şi să repar tot ceea ce alţii au demolat. Şi admiţând că eu o fac, credeţi voi că este într-adevăr o soluţie? Nu, va fi mai rău. Atâta timp cât oamenii nu au suferit, atâta timp cât ei nu au înţeles nimic, va fi mai rău. Trebuie deci, lăsaţi un pic să sufere, pentru ca să-şi dea seama că trebuie să se cuminţească şi să-şi dezvolte discernământul. Dacă le aplanaţi totdeauna dificultăţile, nu vor avea niciodată o vedere exactă a stării şi a situaţiei lor, nu vor aprecia niciodată valoarea lucrurilor, vor rămâne pentru totdeauna inconştienţi şi ingraţi.

Este ceea ce mulţi părinţi nu au înţeles-o. Sub pretextul că îşi iubesc copiii, nu-i lasă niciodată să sufere şi să se ardă puţin pentru a primi o lecţie. La cel mai mic incident ei sunt acolo pentru a rezolva totul. Ei bine, nu, nu aceasta este iubirea şi nu aşa acţionează Domnul şi Natura. Trebuie să-i ajutaţi pe oameni, dar dându-le explicaţii, luminându-i, iar după aceea, când încep să fie conştienţi de situaţie şi să sufere, se poate încerca să li se îndepărteze greutăţile. Da, deoarece abia în acest moment vor aprecia ajutorul care li se aduce şi vor deveni prudenţi, rezonabili, vor lua hotărâri bune. Dacă nu acţionaţi astfel, nu numai că nu faceţi bine la nimeni, dar încurajaţi nebuniile, crimele şi toate ilegalităţile.

Aici, vi se dă esenţialul; ce aşteptaţi voi pentru a lucra cu aceste elemente? Sunt Mari Adevăruri pe care nu trebuie să le trataţi cu uşurinţă, ci să le acceptaţi cu seriozitate în viaţa voastră, deoarece, poate, nu veţi avea după aceea pe nimeni să vă ajute. Trebuie să ştiţi că nu aveţi dreptul să faceţi lucrurile numai după capul vostru; trebuie totdeauna să vă întrebaţi: "Oare ceea ce doresc să fac este dorinţa Cerului sau doar propria mea voinţă?" Dar discernământul lipseşte şi, chiar atunci când ştiţi ceea ce trebuie să faceţi, faceţi tocmai contrariul.

Cineva vine să mă vadă şi mă întreabă: "Maestre, spuneţi-mi cum să acţionez pentru a ieşi din dificultăţile mele, şi o voi face". Bine, eu sunt de acord, îi spun, el promite că o va face, dar, două minute după aceea, a uitat toate sfaturile mele şi continuă exact ca mai înainte. De ce? Pentru că există în om alte tendinţe, alte Entităţi care-l sfătuiesc şi ele, pentru a-l antrena spre ruina sa, şi el ascultă aceste Entităţi. Ce trebuie să facă atunci pentru a nu se lăsa antrenat? Trebuie să se cramponeze şi să nu asculte pe nimeni. Din moment ce nu vroia să-l asculte pe maestrul său, să-l asculte! Ei nu, el face invers. Iar dacă Maestrul îi pune după aceea întrebarea: "De ce nu aţi făcut ceea ce aţi promis?" În acest moment el plânge, este nefericit, regretă. El este conştient; dar de ce a ajuns aici? Pentru că a deschis porţile Spiritelor răufăcătoare.

Când aţi făcut totul pentru a pierde controlul asupra voastră abandonându-vă Entităţilor inferioare, care au interesul să-i piardă pe oameni, nu mai puteţi acuza pe nimeni, decât pe voi înşivă şi să vă spuneţi: “Ah! Nu am lucrat cum trebuie, nu am studiat bine", şi să preluaţi conducerea pentru a

restabili lucrurile. Evident, este nevoie de timp; când de ani de zile v-aţi deformat creierul prin tot felul de gânduri şi activităţi dezordonate, cum vreţi să-l redresaţi în câteva minute? Trebuie, din nou, să lucraţi corect timp de ani de zile înainte de a obţine rezultate bune.

Oamenii nu cunosc Legile: ei şi-au petrecut viaţa făcând prostii şi, atunci când decid să ia o altă orientare, îşi imaginează că cineva poate să repare în cinci minute toate pagubele pe care aceste prostii le-au produs în ei. Îşi pot imagina tot ceea ce vor, dar, din nefericire, este imposibil. Aşa cum a trebuit mult timp pentru a se distruge, trebuie şi mult timp pentru a se restabili. Dar oamenii sunt, într-adevăr, de o mare naivitate! Ei cred că este posibil să redreseze, dintr-o singură lovitură, ceea ce au deformat timp de ani de zile. Iar dacă un Maestru nu este capabil să transforme într-o zi un dezmăţat sau un criminal într-un Sfânt, ah, atunci, înseamnă că nu este un Maestru! Ia priviţi ce raţionament!

De ani de zile v-am dat numeroase metode de purificare şi de protecţie cu Lumină, culori, astfel ca voi să ajungeţi să formaţi în jurul vostru o barieră de netrecut pentru Spiritele Răului. Prin vibraţiile sale intense, Lumina îndepărtează şi dezagregă aceste Spirite. De aceea voi trebuie, într-adevăr, să lucraţi cu Lumina şi, prin meditaţie, rugăciune, să faceţi să intre această Lumină în voi. În realitate, când eu spun Lumină, este vorba de Entităţi benefice, şi, odată aceste Entităţi instalate în voi, le împiedică pe celelalte, malefice, să penetreze.

Asta nu vrea să spună că, atunci când veţi avea o aură puternică, o fortăreaţă de Lumină, nu veţi fi niciodată deranjaţi sau asaltaţi. Din nefericire, atâta timp cât sunteţi pe Pământ nu sunteţi niciodată, într-adevăr, la adăpost de asalturi şi de bătălii. Dar, totuşi, dacă sunteţi bine baricadat cu Lumină, este altceva. Chiar şi Iniţiaţii sunt obligaţi să se protejeze. Da, chiar cei mai tari, cei mai puternici dintre ei, trebuie, fără încetare, să se gândească, să pună între ei şi Spiritele Răului care vin să-i asalteze, bariere de Lumină, cercuri de flăcări. Şi, iată, că oamenii slabi, ignoranţi, îşi imaginează că nu au nevoie de nici o protecţie! Vine momentul să înţelegeţi importanţa, gravitatea a tot ceea ce vă explic; altfel veţi fi ia îndemâna tuturor curenţilor nocivi.

Unii vor spune: "Dar pentru a ne proteja putem folosi talismane". Mulţimea crede mult în puterea talismanelor; şi eu ia fel, cred, chiar mai mult decât alţii, doar că credinţa mea este cu totul diferită. Eu cred în puterea unui talisman dacă lucraţi psihic şi fizic în armonie cu ceea ce el reprezintă, cu ceea ce el conţine ca puteri şi virtuţi, deoarece atunci îl întăriţi, îl hrăniţi. Dacă acest talisman este impregnat de puritate, pentru ca el să continue să fie eficace, voi trebuie să trăiţi o viaţă pură; dacă el este impregnat de forţă, voi trebuie să vă exersaţi pentru ca forţa să fie alimentată etc. Dar dacă voi contaţi pe el fără a face nimic care să fie în acord cu proprietăţile sale, după câtva timp el nu mai acţionează şi chiar moare. Un talisman nu este, într-adevăr puternic decât dacă îl susţineţi prin propria voastră viaţă.

III

Medicina i-a obişnuit foarte prost pe oameni. Fie că este vorba de dureri de cap, crize de ficat sau crampe de stomac; ei vor putea să meargă întotdeauna să caute într-o farmacie un remediu pentru a le calma durerea. Există chiar şi pilule pentru a vă regăsi veselia când sunteţi trist! Din nefericire în Viaţa spirituală nu există pilule. Clarviziunea, puterile magice, virtuţile care par să facă din voi un Iniţiat, voi înşivă sunteţi cei care trebuie să le dezvoltaţi. Chiar dacă vă serviţi de cărţi, ele, la fel, vă dau exerciţii de făcut. Oh! evident, dacă voi ţineţi neapărat, veţi sfârşi prin a găsi un şarlatan care vă va promite Cerul şi Pământul. Dar el va începe prin a vă lua toţi banii şi apoi "la revedere, la revedere!", nu veţi mai vedea pe nimeni. Dar atunci încercaţi să nu vă mai plânge pentru că voi sunteţi cei care aţi vrut-o: când căutaţi prin toate mijloacele să vă faceţi excrocaţi, reuşiţi.

Un veritabil Maestru vă prezintă toate metodele, dar voi sunteţi cei care trebuie să lucraţi pentru a obţine ceea ce doriţi. El nu o va face în locul vostru, aceasta nu v-ar servi, de altfel, la nimic. Pentru a se menţine, o achiziţie spirituală, un dar psihic trebuie să vină din interior, din eforturile voastre, din activitatea voastră. Deci, un Maestru poate să vă deschidă uşi, dar voi sunteţi cei care trebuie să intraţi, el nu vă va împinge cu forţa; iar dacă el vede că avansaţi vă va deschide noi uşi. De fiecare dată când Maestrul vede că faceţi progrese, vă prezintă un grad mai avansat şi voi sunteţi cei care trebuie să depăşiţi acest nou grad. Dar, ca şi copiii care vor totdeauna să fie ţinuţi in braţe, majoritatea oamenilor nu fac nimic pentru a se depăşi: le este frică! Le este frică de această perfecţiune pe care o doresc, totuşi, dar pe care nu o realizează niciodată, pentru că, în interior, rămân încă prea multe lucruri care nu sunt clare pentru ei.

Încetaţi, deci, să mai aşteptaţi ca cineva, dintr-o dată, punând mâna asupra voastră, sau pronunţând câteva formule magice, să vă dea iluminarea. Nimeni, nici chiar Maestrul vostru care stă aproape de voi, nu o va face. Nu aşteptaţi miracole. Cele mai mari miracole sunt deja aici, în jurul vostru, la fiecare minut din zi. Cereţi mereu evenimente senzaţionale, dar chiar dacă aceste evenimente se produc, cei care asistă uită foarte repede. Au existat în trecut Iniţiaţi care făceau minuni. Bineînţeles, câtva timp oamenii erau impresionaţi, dar aceasta nu-i împiedica să continue să se amuze şi să comită crime.

Şi priviţi-L pe Iisus: el făcea miracole în faţa unei mulţimi care se minuna... şi după ce l-au primit triumfal în Ierusalim strigând: "Osana, Fiul lui David!", puţin timp după aceea, aceeaşi mulţime striga: "Crucificaţi-L!" Deci, deseori, a face miracole nu serveşte decât la amuzamentul publicului. Miracol pentru mine este Soarele care răsare, o floare care se deschide, un copil care surâde, o insectă care-şi croieşte drum prin iarbă. Miracolele sunt stelele, este omul însuşi, modul în care este construit... Iar cel mai mare miracol, este transformarea inimii umane. De ce? Pentru că este lucrul cel mai dificil.

Pentru a se transforma, fiecare trebuie să fac eforturi, deoarece transformarea nu poate să vină în mod mecanic, din exterior. Hinduşii spun: "Când discipolul este pregătit, Maestrul apare". Această frază este foarte profundă, Ea arată că întotdeauna discipolul este cel care trebuie să facă efortul pentru, a atrage ajutorul. Odată ce eforturile sunt făcute ajutorul va veni, este sigur. Există o Lege universală a iubirii şi a întrajutorării, dar ea nu se poate declanşa decât dacă voi înşivă faceţi eforturile.

Nu mai contaţi pe miracolele pe care, după părerea voastră, Maestrul vostru trebuie să le facă pentru voi şi astfel veţi avansa rapid, deoarece în

acest moment Maestrul vostru poate să vă ajute mult mai bine. Pare misterios, dar, de fapt, când sunteţi aici totdeauna vă fixaţi asupra cuiva, aşteptând totul de la el, şi îl paralizaţi. El nu poate să facă nimic pentru voi şi voi rămâneţi sterili. Deci munciţi, pregătiţi-vă; în momentul în care veţi fi pregătiţi veţi primi ajutor. Este exact ca în lucrarea alchimică: atunci când materia îndelung şi răbdător elaborată de alchimist este pregătită, Spiritul universal coboară pentru a o însufleţi, iar apoi, cu o foarte mică cantitate din această materie, alchimistul poate să transforme toate metalele în aur.

Creştinii sunt, aici, mândri de Iisus: "Domnul nostru Iisus... Nimeni nu este mai mare decât el!" Da, dar Iisus este Iisus... Iar ei, ce sunt ei? Nişte slabi şi leneşi care nu fac nimic pentru a deveni ca Iisus... Nu este suficient să vă bucuraţi că Iisus a fost o divinitate. Măreţia lui Iisus nu-i autorizează pe creştini să rămână nişte sărmani indivizi; şi ei, la fel, trebuie să încerce să-L imite.

Şi ceea ce spun aici nu este adevărat doar pentru creştini: toţi, musulmani, budişti, evrei sunt mândri pentru că au în spatele lor pe Mahomed, Buddha, Moise şi toate Cărţile sacre. Faptul că ei înşişi sunt slabi; întunecaţi, răi, aceasta nu are nici o importanţă; ei aparţin unei Religii formidabile, şi se laudă ca ea. Priviţi doar cum creştinii îl celebrează pe Iisus, naşterea lui Iisus: ce eveniment extraordinar, trebuie sărbătorit! Şi cum? Făcând chefuri, îmbătându-se... Iisus este în mod sigur fericit şi mândru să vadă că i se celebrează naşterea printr-o conduită total opusă Învăţăturii Sale.

Vine epoca în care omul trebuie să înceteze să mai conteze pe grandoarea Religiei lui şi a fondatorilor săi şi să se preocupe de ceea ce este el însuşi. Bineînţeles, să se sprijine pe Iniţiaţi, pe Cărţile sacre, este normal, este chiar de dorit; dar a face paradă cu Religia sa şi a rămâne el însuşi fiinţa cea mai mediocră, nu, aceasta nu trebuie să mai existe.

Văd că mulţi printre voi îşi spun: "Ah! Maestrul nostru, el este formidabil, el face asta, el face aia", dar ei nu vor face nimic pentru a se ameliora. Atunci, eu nu sunt atât de fericit ca să se gargarisească aşa cu numele meu, fără a face eforturi pentru a imita modul meu de a acţiona, sau de a încerca să vadă lucrurile ca mine. Pentru fraţi şi surori, ceea ce fac eu este treaba mea, dar ei continuă în mod liniştit să facă ce le place. Ei pun fotografia mea peste tot, vor merge să se bată, dacă trebuie, pentru a susţine că ei au cel mai bun Maestru, cel mai mare, extraordinar, dar a-l imita în atitudinea sa, în filozofia sa, nu. **Un Maestru este făcut pentru a fi glorificat, asta este tot, dar nu poate fi imitat. Dumnezeule, ce mentalitate!** Şi voi nu puteţi să spuneţi că ceea ce eu vă povestesc aici este fals. Deci, şi voi, încetaţi să mă mai slăviţi şi decideţi-vă să luaţi câte ceva din Ideile mele şi să le aplicaţi; va fi mult mai bine.

A venit acum timpul să nu vă mai conduc ca pe nişte copii. La ce serveşte oare să aveţi un Maestru dacă voi continuaţi să trăiţi oricum? Maestrul este ireproşabil - şi el trebuie să fie ireproşabil - iar aceasta vă ajunge. De altfel eu ştiu bine că dacă mi-aş permite cea mai mică încălcare, voi aţi fi indignaţi şi m-aţi părăsi spunând că v-am decepţionat pentru că nu mai corespund imaginii pe care voi v-o faceţi despre un Iniţiat, despre un Maestru. Eu, eu trebuie să fiu ireproşabil, pe când voi, voi puteţi să vă permiteţi totul! Voi plasaţi Iniţiaţii într-o lume aparte; este foarte onorant pentru ei, ei sunt foarte flataţi, dar ar fi preferabil ca şi voi să intraţi în aceeaşi lume ca şi ei, deoarece vă veţi simţi obligaţi să vă amelioraţi modul vostru de trai. Voi gândiţi că Iniţiaţii sunt foarte puri, foarte nobili şi că ei trebuie să

existe, dar ceea ce faceţi voi, ce importanţă are? Ei bine, tocmai asta este foarte important.

De acum înainte trebuie să învăţaţi să cereţi de la voi înşivă ceea ce voi cereţi de la Iniţiaţi. Voi doriţi ca ei să fie cinstiţi, ca ei să nu vă rătăcească, ca ei să vă ajute? Ei bine, cereţi aceleaşi lucruri de la voi înşivă, în relaţia voastră cu de alţii.

Dacă voi luaţi în serios toate Adevărurile pe care vi le-am prezentat timp de ani de zile, dacă în fiecare zi vă opriţi asupra fiecăruia din aceste Adevăruri ca asupra unei Fiinţe care vă vine din Cer, o lume nouă se va descoperi în faţa voastră. Nu uitaţi că Entităţile de sus observă cum consideraţi Adevărurile pe care vi le aduce un Maestru. Un Maestru este ca un trimis, un ambasador care reprezintă o întreagă ţară - Cerul -, şi având pentru el consideraţie, voi arătaţi că respectaţi şi ţara care 1-a trimis. Cerul mă inspiră să vă spun ceea ce este necesar pentru evoluţia voastră şi, dacă voi nu luaţi cuvintele mele în serios, cum aţi putea să-l convingeţi de respectul vostru şi iubirea voastră? Nu veţi putea şi, văzând neglijenţa voastră, cerul vă va retrage ajutorul.

Pentru a atrage bunăvoinţa Cerului trebuie să începeţi cu începutul: trebuie să luaţi în serios trimişii săi. Voi nu ştiţi câte Spirite s-au angajat să vă ajute prin mine. Da, mii de Entităţi au venit pentru a vă ajuta să evoluaţi şi, dacă voi consideraţi toate acestea cu uşurinţă, cu atât mai rău pentru voi; eu continui să-mi fac lucrarea mea, chiar dacă voi nu o înţelegeţi. O voi face în pofida voastră şi voi fi cel care voi beneficia de ea. Aş vrea ca şi voi să puteţi beneficia, dar să o ştiţi: nu va fi posibil decât dacă veţi începe să înţelegeţi câte Entităţi şi Forţe sunt angajate în această lucrare a marii Fraternităţi Albe Universale şi dacă decideţi să vă schimbaţi viaţa pentru a participa serios la această lucrare.

VIII - DISCIPOLUL ÎN FAŢA MAESTRULUI

I

Polarizarea este o metodă psihologică pe care trebuie să ştiţi să o utilizaţi. Când două persoane sunt polarizate în mod identic, aceasta nu dă rezultate bune. Imaginaţi-vă un cuplu: soţul, furios, strigă şi gesticulează. Dacă şi soţia face la fel, ei se vor omorî unul pe celălalt. Trebuie, din contră, ca ea să aibă inteligenţa de a se polariza negativ, ca ea să accepte fără a spune nimic, ca ea să surâdă: "Da, dragă, foarte bine dragă..." şi atunci el se calmează, înţelege chiar că a mers prea departe şi îşi cere scuze.

Această Lege a polarizării priveşte numeroase domenii. Dacă un discipol merge lângă Maestrul său şi, în loc să-l asculte, începe să discute, să-i ţină piept, el nu poate să facă nici un fel de progres. Văzând aceasta, Maestrul nu insistă. Cum vreţi voi să puneţi apă într-o sticlă deja plină? Lichidul se va risipi în praf şi va fi pierdut. Un discipol inteligent ştie să se polarizeze: lângă Maestrul său devine receptiv, ascultă, primeşte Adevărurile pe care i le dă şi pleacă îmbogăţit.

Bineînţeles, un discipol nu trebuie să meargă lângă Maestrul său pentru singurul scop de a lua cunoştinţe. Şi el trebuie să-i aducă ceva Maestrului său. Veţi spune: "Dar ce poate să dea un discipol Maestrului său?" Veţi vedea.

Peste tot, în toate ţările, este un obicei de a aduce un cadou persoanelor cărora le faceţi o vizită. Este o foarte veche tradiţie bazată pe o Lege după care nu trebuie să vă prezentaţi niciodată la cineva cu mâinile goale. Trebuie să mergeţi întotdeauna în faţa altora cu dorinţa de a le aduce ceva, şi chiar eu v-am spus foarte des cât este de important de-a nu saluta pe cineva dimineaţa cu un vas gol, deoarece îi aduceţi vid pentru toată ziua. Să nu vă gândiţi că aici este vorba de o superstiţie, de care oamenii foarte evoluaţi din secolul al XX-lea trebuie să se debaraseze. Nu este o superstiţie, este o Lege a Lumii spirituale care a fost deseori verificată.

Deci, atunci când veţi merge să faceţi o vizită cuiva, încercaţi să nu vă prezentaţi niciodată în faţa lui cu un vas gol, ci încercaţi să vă încărcaţi prin gândire cu tot ceea ce există mai bun: flori, fructe, aur, Lumină, binecuvântări. Trebuie, totdeauna, să vă obişnuiţi să daţi şi să daţi ceea ce există mai bun pentru celelalte fiinţe. Evident, nu este o filozofie foarte răspândită printre oameni; majoritatea sunt mai ales instruiţi să ia; peste tot unde merg, ei nu se gândesc decât să ia, iar lucrurile şi fiinţele nu-i interesează decât în măsura în care ei pot să se servească de ele. Chiar atunci când ei vin într-o Şcoală iniţiatică, lângă un Maestru, dorinţa lor este de a lua. Iar după câtva timp, cum nu există prea multe lucruri de luat - făcând excepţie Adevărurile care nu-i interesează aşa de mult - ei se plictisesc şi pleacă.

Iar acum vă voi da o metodă: gândiţi-vă că există în voi un pământ minunat de cultivat, că sunteţi ca o grădină în care cultivaţi tot felul de flori şi de fructe şi că venind aici, aduceţi pentru alţii produsele acestei grădini. Nu puteţi încă să vă imaginaţi senzaţiile pe care le veţi simţi. Din cauza acestei

dorinţe, de a face ceva pentru ceilalţi, porţi se vor deschide în faţa voastră, totul vă va părea nou şi veţi face fără încetare noi descoperiri. Atunci când vreţi să daţi, să aduceţi ceva altora, viaţa ţâşneşte în voi.

De aceea când discipolul vine lângă Maestrul său, el trebuie să aibă dorinţa de a aduce cadourile sufletului şi Spiritului său. Nu este suficient ca el să vină cu intenţia de a primi Învăţământul Maestrului său, înţelepciunea sa, Lumina sa; şi el, în sine însuşi, trebuie să aducă ceva în schimb, altfel nu va vedea nimic, nu va înţelege nimic şi va pleca slab şi mediocru, aşa cum a venit. În Orient, când un Discipol merge lângă Maestrul său, el nu se prezintă niciodată cu mâinile goale; el aduce măcar un fruct sau o floare. Maestrul nu are în mod sigur, nevoie, dar este o tradiţie care învaţă pe discipol să nu aştepte totul de la Maestrul său. Ceea ce trebuie ca discipolul să aducă Maestrului său nu este atât un fruct sau o floare, ci o stare de conştiinţă elevată, deoarece doar în acest moment el va putea să beneficieze de bogăţiile Învăţământului său.

II

Mulţi vin aici păstrând o stare de spirit personală şi chiar anarhică. Şi iată că eu am un limbaj cu care voi trebuie să vă conformaţi. Am un diapazon care îmi dă nota "la" şi dacă vreţi să cântăm împreună o bucată muzicală trebuie să luaţi tonul după diapazonul meu, iar nu eu pe al vostru, deoarece voi sunteţi toţi acordaţi în mod diferit şi dacă eu iau tonul după unul dintre voi, apoi după un altul, nu vom termina niciodată. Dacă trebuie să mă conformez gusturilor, dorinţelor, proiectelor, programelor, dorinţelor, capriciilor fiecăruia, ar trebui secole până ce armonia să se instaleze. Când voi fi reuşit să mă armonizez cu unul, care posedă lungimea sa de undă personală, nu voi mai fi în armonie cu ceilalţi. Iar dacă eu vibrez doar în armonie cu unul, apoi doar cu altul, oare veţi avea toţi răbdare să aşteptaţi sfârşitul? Prea multe lungimi de undă diferite; este ca şi cum o sută de staţii de radio s-ar apuca să vorbească de-o dată: ce cacofonie!

Atunci, eu văd o soluţie foarte simplă: să luaţi toţi aceeaşi lungime de undă, iar totul se va aranja. voi înşivă veţi vedea rezultatele: plecând de aici, veţi simţi că totul în voi vibrează altfel, că nu mai aveţi nici îngrijorări, nici nelinişti. Asta înseamnă că v-aţi decis să vă acordaţi toţi la o singură lungime de undă: a mea. Oare aceasta vrea să spună că vreau să vă acaparez, să vă hipnotizez, să vă aservesc? Nu. Când voi sunteţi între voi, vibraţi toţi lungimile de undă pe care le vreţi, sunteţi liberi; strigaţi, cântaţi, urlaţi atât cât vreţi; nimeni nu are dreptul să vă împiedice. Dar din moment ce aţi ales să veniţi aici, ei bine, în interesul armoniei colective, acordaţi-vă cu mine: este cea mai bună atitudine, cea mai eficace... cea mai economică. Atât timp cât sunteţi aici, trebuie să vorbiţi limba ţării.

Dacă decideţi să vă puneţi în armonie cu mine, voi veţi fi cei care veţi beneficia. Eu nu vă spun aceasta pentru a vă vrăji sau pentru a vă domina, ci pentru că este în interesul vostru: dacă sunteţi toţi acordaţi la vibraţiile mele, la Ideile mele, la gândurile mele, veţi profita mult mai bine de sejurul vostru aici. Pentru că voi o ştiţi: singura mea grijă este de a vă fi util, nu am altă

preocupare. Când vin aici mă ocup fără încetare de voi. Chiar când nu vă zic nimic, în forul meu interior eu vă vorbesc, vă explic ceea ce aveţi nevoie. Am întotdeauna dorinţa de a vă vedea fericiţi, în pace, pentru că pentru mine fericirea este de a-i vedea pe oameni fericiţi. Eu sunt trist când nu ajung să vă mulţumesc, asta o ştiţi, dar atunci când vă văd fericiţi, radianţi, eu mă întorc satisfăcut la mine şi îi mulţumesc Creatorului.

Dacă nu vă este frică să vă puneţi voi înşivă în acord cu mine, veţi beneficia, pentru că v-o spun: singura mea dorinţă este de a vă fi util. Atunci când noi suntem împreună, chiar fără să ne spunem nimic, dacă sunteţi branşaţi, acordaţi cu mine, aveţi mult mai multe posibilităţi de a capta gândurile mele, de a primi câteva din particulele pe care le trimit în spaţiu... şi voi sunteţi cei care veţi câştiga. Cei care au verificat aceasta, de ani de zile sunt convinşi; nu este cazul nici măcar să vorbească, ei ştiu că această atitudine, acest acord, această armonie au rezultate benefice asupra lor.

Când veţi fi pe aceeaşi lungime de undă ca mine, când veţi avea aceleaşi gânduri, aceleaşi sentimente, aceleaşi preocupări ca şi mine, se vor produce poate descoperiri în voi, veţi capta vibraţii noi şi, cum eu nu sunt decât un conducător, nu vreau să fiu altceva decât un conducător pentru ca Lumea divină să poată să vă ajute prin mine: grijile voastre, supărările voastre, chinurile voastre vor dispărea. Iată ceea ce eu doresc din toată inima.

Într-o orchestră sau într-un cor toţi trebuie să respecte partitura, la fel ca şi ritmul sau nuanţele indicate de dirijor. Nici un cântăreţ, nici un muzician nu are dreptul să facă ceea ce-i place: altfel ar fi o cacofonie îngrozitoare. Ei bine, o orchestră, un cor este un simbol al acordului, al armoniei care trebuie să domnească între fiinţe, o armonie care nu se vede, din nefericire, aproape nicăieri. Toţi au învăţat să nu facă decât după capul lor, nimeni nu se gândeşte să se acordeze, să se armonizeze cu ceilalţi. Iar această stare de dizarmonie este atât de curentă, atât de răspândită în lume, încât şi atunci când intraţi într-o şcoală iniţiatică voi continuaţi să cultivaţi această atitudine anarhică. Fiecare vrea să nu facă decât după capul său, iar instructorul, sărmanul, este aici singur pentru a privi această dezordine.

Trebuie să înţelegeţi, de acum înainte, că un instructor este ca un şef de orchestră: el este aici pentru a face să domnească armonia; de aceea fiecare trebuie să se sincronizeze cu el. El reprezintă diapazonul şi atunci când toţi se vor fi acordat, ei vor fi ca nişte harpe abia atinse de vânt, care vor face să se audă o muzică minunată. Trebuie un diapazon, iar acesta este rolul unui instructor; discipolul trebuie să înţeleagă: raţiunea de a fi a unui instructor este de a introduce şi de a menţine armonia. Atâta timp cât fiecare în colţul său nu face decât ceea ce-i convine, nimeni nu va progresa.

Dar să mă înţelegeţi bine: dacă discipolul trebuie să se acordeze cu Maestrul său, este pentru că Maestrul, el însuşi, este capabil de a-l acorda cu Viaţa universală, cu Viaţa divină. Da, altfel care ar fi după voi preocupările unui Maestru?...În fiecare zi, de mai multe ori, el încearcă să se pună în armonie cu Cerul, să vibreze la unison cu el, iar această armonie poate s-o comunice după aceea discipolilor săi.

Eu sunt, deci, pentru voi ca un diapazon, iar dacă voi vreţi să vibraţi în armonie cu Lumea cerească, încercaţi să vă acordaţi cu filozofia pe care eu v-o aduc, altfel, chiar rămânând toată viaţa voastră într-o şcoală iniţiatică, nu veţi avansa. Voi aţi venit aici de bunăvoie, nu v-am luat de gât pentru a vă face să veniţi; dar voi, dacă nu aveţi nici o dorinţă de a vă acorda cu mine, sejurul vostru aici va fi inutil, vă veţi ocupa mai bine timpul vostru mergând să vă amuzaţi în altă parte... Da, vedeţi voi, chiar raţiunea pentru care veniţi la

Fraternitate nu este clară pentru voi. Învăţaţi să vibraţi după aceeaşi lungime de undă ca şi mine şi veţi vedea toată viaţa voastră transformată, pentru că eu m-am acordat cu alte Fiinţe, care mă depăşesc. Dacă mă acordez fără încetare cu ele este pentru a nu comite erori, a nu face nimic rău pentru voi, pentru că eu ştiu că sunt responsabil.

Eu simt că anumiţi fraţi şi surori vin aici păstrând un sentiment de teamă, de neîncredere.

Ei nu-şi dau seama, dar, în străfundurile lor, le este frică să-şi piardă libertatea, independenţa, le este teamă că vor slăbi; spun că nu se ştie niciodată, că un Maestru îi poate hipnotiza, îi poate vrăji pentru ca să se servească după aceea de ei după cum îi va place. Nu, în realitate voi nu ştiţi cum un adevărat Maestru are conştiinţa responsabilităţii sale. El ştie că va trebui să răspundă de toate activităţile sale în faţa Cerului. Atunci, nu voi ci însuşi Cerul este cel care contează cel mai mult pentru el... Vă voi spune mai mult chiar, că voi sunteţi pentru mine ca un "şantier" unde lucrez. Scuzaţi-mă că vă spun acestea, dar este adevărat. Mă ocup de voi, vă instruiesc, vă ghidez pentru că Cerul mi-a dat această sarcină, dar nu la voi mă gândesc făcând lucrarea mea, ci la Entităţile Lumii divine pe care eu trebuie să le satisfac.

Deci, bucuraţi-vă, pentru că dacă ar fi contrariul, dacă aţi fi doar voi, cei care aţi conta pentru mine şi nu doar Entităţile cereşti, aş fi făcut cu voi multe gafe. Dar cum în capul meu nu a existat niciodată acest gând, că există Entităţi superioare faţă de care va trebui într-o zi să dau socoteală, voi sunteţi cei care beneficiaţi. Dacă aş fi uitat aceste Fiinţe, pentru a nu mă gândi decât la voi, aş fi făcut, fără să vreau, mari erori, pentru că este fatal; dacă se rupe legătura cu ele, nu se poate face decât ceva greşit. Nu trebuie să contaţi doar pe inteligenţa umană, doar pe bunătatea umană: când ele nu sunt inspirate de Inteligenţa şi Bunătatea divină, nu pot decât să vă ducă spre prăpăstii.

Deci, în toc să fiţi jigniţi dacă vă spun că nu contaţi aşa de mult pentru mine, bucuraţi-vă! Important, pentru voi, nu este să ştiţi dacă reprezentaţi ceva sau nu, ci să simţiţi dacă deveniţi mai bogaţi mai puternici, mai înţelepţi, mai buni şi mai fericiţi. Dacă este cazul, nu vă ocupaţi de rest! Să ştiţi doar că, în măsura în care voi faceţi parte din lucrare mea, în măsura în care am responsabilitatea de a vă instrui în adevărata Ştiinţă, de a vă aduce pe adevăratul drum, dându-vă ceea ce eu însumi an primit, voi contaţi mult pentru mine.

Eu doresc ca voi să veniţi de acum înainte cu mai multă încredere spre mine. Nu vreau nici să vă domin, nici să vă lezez; nu pentru că, o repet, aveţi atâta importanţă în ochii mei, ci pentru că ştiu că am de dat socoteală unor Fiinţe pe care este imposibil să le înşeli. Când sunteţi într-o atitudine de receptivitate şi de încredere, pot să revelez mari Adevăruri sufletului vostru. Aceasta se face fără ştirea voastră, dar, într-o zi, în momentul în care vă veţi aştepta cel mai puţin, când veţi merge pe stradă, sau când veţi fi la voi acasă, dintr-o dată aceste Adevăruri vor apare în conştiinţa voastră ş veţi fi orbiţi.

IX - DIMENSIUNEA UNIVERSALĂ A UNUI MAESTRU

Nu trebuie să veniţi la Fraternitate pentru mine, Ci pentru Învăţământ, deoarece învăţământul este bogat, vast, infinit. Dacă veniţi pentru mine, pentru că într-o zi eu v-am dat un surâs, când s-ar putea ca, din întâmplare, să nu o mai fac, nu veţi mai veni. Nu este, deci, serios. Un Maestru este ocupat, supraîncărcat chiar, el nu are totdeauna timpul de a da priviri şi surâsuri. Discipolii nu trebuie să aştepte aceasta de la el, altfel vor sfârşi prin a pierde şi Maestrul lor şi Învăţământul. Ce poate să facă un Maestru cu un discipol care nu se ataşează decât persoanei sale şi deloc Ideilor sale? El simte că acest discipol nu se gândeşte decât să-l acapareze, să-l absoarbă şi, ştiind cât este de periculos pentru el, face totul pentru a se îndepărta şi a scăpa. Pe când, dacă vede că discipolul vine pentru Învăţământ, el îl susţine, îl ajută şi acest discipol inteligent a câştigat şi Învăţământul şi pe Maestrul său. Vedeţi voi, este clar, dacă vreţi să vă apropiaţi de mine, agăţaţi-vă de Învăţământ.

Câte scrisori nu am primit în viaţa mea de la anumite femei - care aveau mari calităţi de altfel, eu nu o neg -, dar având o idee bizară în capul lor: doreau cu orice preţ să se mărite cu mine.

Le-am spus că eram deja căsătorit, că Fraternitatea Albă Universală este soţia mea, logodnica mea: nu era nimic de făcut! Le-am explicat cu blândeţe (cu toate că uneori mi-a sărit muştarul), dar ele nu ajungeau să înţeleagă faptul că nu puteam. Şi, sincer v-o spun, când văd anumiţi fraţi şi surori care se ataşează doar de persoana mea, îmi este frică, pentru că eu ştiu toate complicaţiile care mă aşteaptă din această cauză şi fac totul pentru a mă îndepărta. Cum să-i fac să înţeleagă faptul că cer ceva imposibil şi periculos?

Când ştiţi să citiţi şi să descifraţi Cartea Naturii vii înţelegeţi că, dacă ordinea şi armonia domnesc în Univers, este în mod simplu pentru că Soarele este acolo, în centru şi că acolo rămâne. De aceea, un Iniţiat, un Maestru care este responsabil de evoluţia atâtor fiinţe umane trebuie să aibă din timp în timp o mică conversaţie cu Soarele: "Ascultă, dragă Soare, există atât de multe persoane care mă iubesc şi care doresc să mă atragă la ele! Ce mă sfătuieşti? Ce trebuie să fac?" Soarele îi va răspunde: "Priveşte-mă şi fă ca mine. Planetele şi ele mă iubesc foarte mult, se învârtesc toate în jurul meu, dar eu rămân în centru, nu mă deplasez pentru a merge spre una sau cealaltă. Şi, totuşi, ele îmi spun: "O, dragul meu Soare, dacă aş putea să mă adăpostesc lângă tine, dacă aş putea să te îmbrăţişez!... Vino lângă mine...” Dar eu reflectez şi gândesc: Şi eu le iubesc, şi chiar mai mult; iubirea tuturor acestor planete reunite nu se poate compara cu imensitatea iubirii mele, pentru că în iubirea mea nu există nici un fel de interes, ci doar Lumină, căldură şi viaţă. Dar, iată, pentru binele lor eu sunt obligat să-mi păstrez locul, să nu fug după ele, altfel aceasta va fi un cataclism universal. Vezi tu, trebuie să rămân în centru pentru a menţine armonia, viaţa şi fericirea peste tot în Univers. Atunci, şi tu la fel, fă ca mine: nimic nu te împiedică să iubeşti toate fiinţele umane, să le dai Lumină, să le inspiri, să le ridici şi să le aduci spre regiunile cereşti, dar tu nu trebuie să părăseşti centrul". " Da, dar mi se cere!" "Oh, la, la! va răspunde Soarele, dacă acum trebuie să te duci să mulţumeşti dorinţele şi capriciile oricui, totul se va prăbuşi!..."

O Şcoală iniţiatică este ca un sistem solar: se găsesc câteva planete şi chiar comete, din nefericire, care se apropie, apoi se îndepărtează... Iar Maestrul care este în centru, ca Soarele, trebuie să rămână în centru: el dă căldura sa, forţa sa, Lumina sa, binecuvântările sale, Ideile sale, dar el nu se deplasează, el rămâne în centru. Unii care ignorau că decizia lor putea să provoace o adevărată catastrofă, au acceptat una din discipolele lor ca soţie, iar ceilalţi discipoli văzând că Maestrul lor se căsătorea, l-au părăsit. Maeştrii care acţionează astfel nu sunt adevăraţi Sori; simbolic, sunt mai degrabă... ca Luna, deoarece, ca simbol, Luna este cea mai influenţabilă, e mai instabilă, mai sentimentală şi ea e atrasă de Pământ. Au existat deja, mai multe Luni în sistemul nostru solar; continentele sunt Luni care au căzut pe Pământ... Voi nu mă credeţi, poate, dar este scris în Arhivele Ştiinţei iniţiatice.

Tot Iniţiaţii care au această parte lunară, adică o emotivitate şi o sentimentalitate foarte dezvoltate, sunt atraşi de oameni, îşi schimbă locul, părăsesc centrul. Dar adevăraţii Sori raţionează, reflectează şi rămân neschimbaţi. Asta nu vrea să spună că ei sunt reci, îngheţaţi, egoişti, nu, ci faptul că îşi oferă iubirea, Lumina şi forţele, dar îşi păstrează locul lor în centru. Şi chiar în faţa celor mai minunate fete, chiar în faţa prinţeselor, rămân imobili; ei spun: "Vă voi trimite razele mele, vă voi da afecţiunea mea, dar lăsaţi-mă să rămân acolo unde sunt".

Agăţaţi-vă doar de Învăţământul pe care vi-l aduc: veţi fi fără încetare cu mine. Când văd un suflet care lucrează pentru Lumină, eu sunt atras de el ca fluturii de lumina unei lămpi. Dar numai cu această condiţie: ca el să lucreze pentru Lumină. Altfel, nimic nu e de făcut; nici promisiunile, nici ameninţările nu mă fac să cedez. Eu iubesc Lumina, frumuseţea, puritatea: dacă voi munciţi asupra acestor calităţi voi fi fără încetare cu voi, gândirea mea va fi cu voi pentru a vă susţine, a vă ajuta, a vă proteja. Dar dacă văd că voi vreţi să mă acaparaţi doar pentru voi, fără a lăsa nimic celorlalţi, în faţa acestei neînţelegeri, îmi este frică şi fac totul pentru a vă scăpa. Nu pentru a mă acapara trebuie să veniţi aici, ci pentru a vă instrui şi lucra.

Atâta timp cât mă căutaţi doar în planul fizic, să ştiţi că nu voi putea niciodată să vă satisfac, pentru că nu am timpul necesar de-a mă ocupa fizic de toţi. Când vă întâlnesc, eu pot să vă dau o nucă, un fistic, o bomboană, un surâs, asta este totul... Dar dacă voi urcaţi mai sus, în domeniul gândirii, al Spiritului, acolo eu pot să mă ocup de voi în acelaşi timp şi fără oprire. În fiecare zi, în fiecare moment al zilei şi al nopţii, voi primiţi ceva. Deoarece un Iniţiat, care a învăţat să lucreze cu gândirea, ştie să creeze curenţi de forţă în domeniul subtil. De aceea el poate să fie peste tot în Univers şi să penetreze prin chintesenţa sa plantele, oceanele, stelele... Veţi spune: "Ce orgoliu, ce vanitate!" Gândiţi ceea ce vreţi, eu vă spun Adevărul.

Dacă mă căutaţi în planul fizic, nu vă voi servi la mare lucru, dar dacă puteţi să mă căutaţi în alte regiuni, veţi simţi că eu nu încetez să mă ocup de voi. Cum? Asta este treaba mea; dar numai asta mă interesează: să mă ocup de voi şi de mulţi alţii încă pe care voi nu-i cunoaşteţi. Dacă nu simţiţi că primiţi ceva, asta înseamnă că sunteţi închişi, că n-aţi ştiut să urcaţi în regiunile luminoase pentru a înţelege că eu nu caut decât să vă hrănesc cu elementele cele mai substanţiale. Eu vă spun, cu toată umilinţa şi simplitatea: în alte regiuni eu nu încetez să mă ocup de voi. Şi alţii, la fel, Entităţi Luminoase, se ocupă de voi... Deoarece un Maestru, un adevărat Maestru, care este conştient de valoarea lucrării divine, este totdeauna legat de Cer. Şi chiar atunci când trebuie să absenteze pentru a face alte activităţi, el rămâne întotdeauna în comunicare cu Fraternitatea sa. De aceea, în aceste momente

de absenţă, există totdeauna alte Entităţi ale Lumii invizibile care vin să se manifeste pentru a-l reprezenta, a menţine, a susţine colectivitatea.

Discipolul nu pierde niciodată, ori ce-ar fi, dacă are încredere şi îşi iubeşte Maestrul. El va fi totdeauna susţinut, ajutat, luminat, însufleţit, dacă nu de Maestrul însuşi, de cei cu care el este fără încetare legat şi care sunt întotdeauna acolo. Mulţi au verificat-o: când eram ocupat în altă parte, nu eram nici măcar la curent cu dificultăţile lor, ei primeau ajutor. Ei credeau că acesta venea de la mine; dar nu, nu-i ajutam eu, erau prietenii Lumii invizibile care s-au manifestat în locul meu. Ei nu sunt nici orgolioşi şi nici vanitoşi, şi aceasta nu-i deranjează să ia imaginea mea pentru a se prezenta în faţa voastră. Dar eu, eu sunt ultimul pus la curent.

Am primit, acum câtva timp, o scrisoare din partea unui fizician, cercetător la CNRS, care-mi spunea: "O Maestre, ce claritate, ce Lumină în cărţile voastre! Am cunoscut multe mişcări spiritualiste, am citit multe cărţi ezoterice, dar nu am găsit nicăieri problemele esenţiale expuse cu o asemenea claritate. Aş vrea să vă întâlnesc, dar doar pe dumneavoastră, deoarece nu-mi place colectivitatea. Puteţi să mă primiţi?” Ei bine, ce credeţi voi că trebuie să-i răspund? Este mai bine să nu vină, deoarece nu este bine pregătit! Eu nu vreau aici oameni care se interesează exclusiv de Ideile noastre, în scopul de a nu se servi, după aceea, decât în interesul lor egoist. Am nevoie de fiinţe care iubesc colectivitatea şi care doresc să participe la o activitate colectivă pentru venirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ. De aceea, când unii îmi spun în faţă că lor nu le place colectivitatea şi că nu vor să mă întâlnească decât pe mine, mă întreb totdeauna la ce vor utiliza ceea ce le voi spune, şi nu ţin să-i primesc. Eu sunt foarte onorat că vor să facă efortul de a mă întâlni, dar nu am nevoie de aceşti egoişti. Să se ducă unde vor ei, dar nu aici!

Şi chiar voi merge încă mai departe. Să presupunem că decid să nu mai ţin conferinţe, să nu vă mai revelez nimic, ei bine, nu ar fi un motiv pentru a vă opri să veniţi la Fraternitate. Deoarece nu veniţi într-un Învăţământ spiritual pentru a câştiga doar cunoştinţe, cum se face în şcoli sau în universităţi, unde , odată studiile terminate, studenţii îşi părăsesc profesorii. Aici, voi veniţi, bineînţeles, pentru a vă instrui, dar această instruire trebuie să vă servească să duceţi o activitate. Iar această activitate este de a forma, toţi împreună, o "baterie" de o putere extraordinară; da, sute de suflete şi Spirite reunite care reproduc unde magice de o extraordinară putere pentru a lumina şi ajuta oamenii scufundaţi în întuneric şi suferinţe... până în ziua în care noi vom putea, în fine, să aducem Împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ. Scopul vostru nu trebuie să fie niciodată nici eu, nici Ştiinţa, ci activitatea spirituală pentru binele umanităţii. Şi este o lucrare ce poate să dureze o veşnicie.

X - PREZENŢA MAGICĂ A UNUI MAESTRU

Când eram discipolul Maestrului Petăr Deunov eram foarte sărac, nu aveam mai nimic: doar un pat, o vioară şi câteva cărţi şi îmi petreceam săptămâni întregi în munţi să citesc, să meditez. Din timp în timp mergeam să muncesc puţin pentru a câştiga câţiva bani. Şi dacă aţi fi văzut pantofii şi hainele pe care le purtam! Dar eram fericit pentru că mă simţeam bogat... fabulos de bogat, aveam impresia că în capul meu, în inima mea erau toate bogăţiile Universului. A avea un Maestru, vă daţi seama! Eu simţeam că datorită lui, voi realiza tot ceea ce doream mai mult.

Ei da, dacă vă povestesc în ce fericire şi bucurie eram în epoca în care l-am întâlnit pe Maestrul meu, voi nu mă veţi crede. Iar această stare durează şi astăzi. Veţi spune: "Dar dumneavoastră nu mai aveţi nevoie de Maestru, sunteţi deja un Maestru". Chiar dacă sunt un Maestru, chiar dacă aş deveni cel mai mare dintre toţi, aş avea întotdeauna acelaşi respect, aceeaşi stimă, aceeaşi iubire pentru toţi Maeştrii. Da aşa este.

Aici, în occident, niciodată oamenii nu-şi dau seama ce poate să reprezinte un Maestru pentru orientarea destinului lor, de tot ceea ce prezenţa sa poate să producă în existenţa lor, de tot ceea ce poate să amelioreze, să orienteze, să rectifice, să armonizeze. A avea un Maestru nu le spune nimic, pentru că ei ştiu că împreună cu el nu vor mai fi atât de liniştiţi pentru a mai face nebunii: Maestrul le va arăta pericolul drumului pe care se angajează şi atunci, evident, se vor simţi puţin frânaţi, ceea ce nu vor. De altfel nu trebuie să vă faceţi prea multe iluzii. Chiar dacă ei întâlnesc un Maestru şi-l acceptă, ei preferă tot felul de şmecherii şi lucruri fără însemnătate. Maestrul nu este în viaţa lor decât o mică garnitură, o mică decoraţie. Şi, mai ales, îl consideră ca un valet care trebuie să-i asculte: ei sunt adevăraţii Maeştrii, iar Maestrul lor sărmanul, este aici pentru a le satisface capriciile. Dacă Maestrul îndrăzneşte să spună ceva ce nu-i place discipolului, veţi vedea reacţiile discipolilor!

Doar orientalii mai ştiu, încă, să aprecieze valoarea unui Maestru. Ei au nevoie de un Maestru pentru a-i stimula, pentru a-i inspira, pentru a-i lega cu Cerul, iar când ei l-au găsit, nu se mai îndoiesc de el, nu i se opun: el este pentru ei drumul care le va permite să atingă vârfurile. Deseori, Maestrul nu le-a vorbit aproape de loc, el nu s-a ocupat de ei, dar ei ştiu că el există şi sunt fericiţi, fac progrese, fiindcă îl iubesc, cred în el, sunt legaţi de el. Chiar nefericiţi, săraci, bolnavi, pe moarte, ei se simt consolaţi, reconfortaţi doar la gândul existenţei Maestrului lor; graţie acestui gând, ajung să învingă toate probele. **La simpla idee că Maestrul există, deja evoluează, avansează, se instruiesc, devin puternici. Deoarece imaginea pe care o au despre el în capul lor, în inima lor, este atotputernică. Acest Maestru interior este cel care le deschide porţile, deseori fără chiar ca celălalt, Maestrul fizic, să fie la curent**.

De câte ori fraţii şi surorile nu mi-au spus: "Iată, eram bolnav, traversam dificultăţi, probe teribile. V-am chemat, a-ţi venit, mi-aţi vorbit, iar după aceea

tot ce mi-aţi spus s-a realizat". Eram mirat, nu eram la curent cu aceasta: cum se face că eu nu mi-am dat seama de nimic?

Asta înseamnă că discipolul poartă pe Maestrul său în el însuşi, în capul său, în sufletul său şi acest Maestru este cel care este puternic, tare, care îl poate ajuta, consola, vindeca. Ce pot să fac? Iar când unii vin să-mi povestească astfel ce li s-a întâmplat, sunt mirat. Îmi spun: "Oh! dar acest Maestru pe care-l poartă în ei este formidabil, face miracole pe care eu nu pot să le fac". Deci, ceea ce contează, vedeţi voi, nu este atât Maestrul însuşi, este ceea ce voi credeţi, gândiţi şi imaginaţi faţă de subiectul lui, imaginea pe care v-o faceţi faţă de el. Să presupunem că voi aveţi în faţa voastră un Maestru atotputernic, omniscient, dacă voi nu credeţi în el, dacă îl consideraţi mic, ignorant, slab niciodată el nu vă va putea ajuta. De ce? Pentru că doar modul vostru de a-l considera contează, credinţa voastră în el, nimic altceva.

Dacă spuneţi: " Aş vrea să întâlnesc cel mai mare Maestru pentru ca el să mă instruiască", vă voi răspunde că aţi pus prost problema, pentru că puteţi să-l întâlniţi, dar dacă n-aţi lucrat deja asupra celuilalt element, adică a felului în care să înţelegeţi un Maestru, cum să-l iubiţi, cum să apreciaţi ceea ce el vă învaţă, chiar dacă întâlniţi cel mai Mare Maestru de pe Pământ, veţi avea discuţii cu el şi veţi rămâne tot atât de ignorant ca mai înainte.

Calitatea gândurilor şi sentimentelor voastre este cea care vă face să progresaţi; Maestrul nu este decât un mijloc. Toţi cei care-şi imaginează că evoluţia lor spirituală ar fi fost facilitată dacă ar fi avut un Mare Maestru, sau încă un alt Mare Maestru se înşeală: singurul lucru sigur este că ei ar fi avut probe mai mari. Nu vă imaginaţi că lângă Iisus o pisică putea să devină sfântul Ioan! Ei nu, rămâne o pisică, şi un purcel va deveni poate de două ori purcel.

Evident, este bine să aveţi un Maestru înţelept şi plin de iubire, dar nu uitaţi niciodată că cel mai important sunteţi voi înşivă, deoarece atunci când purtaţi în sinele vostru ceva bun, ceresc, divin, sfârşiţi totdeauna prin a atrage elementele corespunzătoare. Deci, chiar dacă nu sunteţi capabil, după părerea voastră, să vă ajut cum o vreţi voi, aceasta contează prea puţin. Dacă sunteţi sinceri şi aveţi convingerea că alţii prin mine vor putea să vă ajute, nu veţi fi niciodată decepţionaţi; esenţialul sunteţi voi înşivă. Începeţi, deci, prin a vă ameliora sentimentele şi gândurile voastre ştiind că, mai devreme sau mai târziu, prin Legea afinităţii, veţi atrage elementele care le corespund.

Acum gândiţi-vă asupra a ceea ce poate să reprezinte un Maestru în Viaţa voastră interioară - nu în viaţa voastră exterioară, nu, ci în Viaţa interioară -, ce transformator puternic poate deveni în mintea unui discipol care crede în el. Când eram în India, am auzit această anecdotă; este fără îndoială o legendă dar ea este foarte semnificativă. Un Maestru avea printre discipolii săi un tânăr băiat care îl iubea atât de mult încât nu înceta să repete numele său ca o formulă magică; atât de bine că într-o zi, în credinţa sa, în iubirea sa, a început să meargă pe ape. Această minune a ajuns la urechile Maestrului, care, mirat, 1-a chemat pe discipol şi ia spus: "Mi s-au povestit, referitor la tine, lucruri extraordinare. Se pare că tu mergi pe ape. Cum faci?". "O, Maestre, răspunde discipolul, eu pronunţ numai numele tău cu iubire". Maestrul şi-a zis că poate să facă la fel şi a mers pe malul râului, a pus piciorul pe apă şi s-a înecat!... Deci, vedeţi voi, Maestrul s-a înecat, iar discipolul mergea pe ape. Nu este, deci, numele cel mai important, ci fervoarea pe care discipolul o punea în pronunţarea iui. Dacă Maestrul ar fi avut şi el un Maestru mai elevat decât el, dacă ar fi simţit pentru acest Maestru aceeaşi credinţă, aceeaşi iubire, ar fi putut merge pe apă ca şi discipolul său.

Deci, oricare ar fi gradul de înălţare la care ajungeţi, nu trebuie să vă opriţi aici, trebuie să iubiţi şi să serviţi o fiinţă mai mare decât voi, pentru a putea, grţie ei, să realizaţi minuni şi să faceţi binele. Altfel vă veţi îneca şi sunt alţii care vor face minunile. Acest Maestru nu cunoştea mare lucru din adevăratele Legi spirituale. Eu, eu continui să admir, să iubesc din toată inima mea toţi Maeştrii umanităţii. Şi chiar dacă eu i-aş depăşi, aş continua să-i admir, pentru că ştiu că este admiraţia mea care îmi aduce totul, nu sunt Maeştrii înşişi. Se poate ca ei să nu ştie că eu exist şi ca ei să nu-mi dea nimic. Dar iubirea mea şi respectul meu pentru ei îmi dau totul şi voi merge pe apă graţie acestui respect şi acestei iubiri.

XI - ACTIVITATEA DE IDENTIFICARE

I

Când două fiinţe se iubesc, se produc schimbări între ele şi aura lor se nivelează. De aceea, când frecventaţi un Mare Maestru, când îl iubiţi, când comunicaţi cu el, se produc, la fel, schimbări, iar aura voastră se purifică, se întăreşte, se amplifică. Iată avantajul de a iubi fiinţe foarte elevate, foarte evoluate. Chiar atunci când iubiţi Mari Maeştri care nu sunt pe Pământ: Iisus, Buddha, Krishna, Zoroastru... se face între voi şi ei un fel de osmoză, iar voi beneficiaţi de Lumina lor. Dar dacă aveţi fericirea de a frecventa un Maestru viu, de a fi foarte aproape de aura sa, de a fi impregnat, bineînţeles, este încă şi mai bine.

Când discipolii se concentrează asupra Maestrului lor, ei primesc emanaţiile sale de puritate şi de Lumină, dar ei, ce îi dau ei? Credeţi-mă, pentru un Maestru, nu este atât de faimoasă această afacere, deoarece în schimbul a ceea ce el dă, el nu primeşte deseori decât murdării. Dar cum el a acceptat să facă sacrificii şi a învăţat să transforme impurităţile pe care le primeşte, el suportă, nu se plânge şi, astfel, ajunge să-i ajute pe discipolii săi.

Discipolul care face eforturi pentru a se identifica cu Maestrul său creează între Maestrul său şi el o adevărată legătură magică şi, graţie acestei legături, el începe puţin câte puţin să-i semene. Nu-i va semăna poate fizic, cu toate că este posibil - cu multă voinţă, credinţă şi timp, este posibil -, dar în interior primeşte înţelepciunea şi Lumina Maestrului său. Foarte tânăr, deja, am înţeles cât de benefic ar fi pentru mine să mă identific cu Maestrul meu. Nimeni nu m-a sfătuit, nici chiar el, este ca şi cum aş fi adus aceste cunoştinţe dintr-un trecut îndepărtat. Eu doream să intru în Spiritul său şi-mi imaginam că gândeam ca el, că simţeam ca el, că acţionam ca el. Am făcut aceasta fără a spune nimic la nimeni, nici chiar lui şi, ani după aceea, este curios, nu numai că am început să gândesc ca el, ci am început să-i semăn şi fizic. Această practică mi-a adus foarte mult. Eu simţeam că dacă, asemeni majorităţii oamenilor, mă mulţumeam să rămân ceea ce eram, nu aş fi mers foarte departe; atunci am vrut să înlocuiesc imperfecţiunile mele prin calităţile şi virtuţile tuturor marilor Maeştri, şi aceasta mi-a permis să avansez.

Dar mergeţi să vorbiţi oamenilor să-şi înlocuiască mentalitatea lor limitată! Ei o păstrează, o protejează, se agaţă de ea şi de aceea se văd pe faţa lor urme de dezordini şi de chinuri în care sunt pe cale să trăiască. Viaţa lor nu este făcută, deci, decât din meschinării, din diviziuni, din discuţii, din jigniri inspirate de natura lor inferioară pe care nu vor să o sacrifice. De câte ori în timpul ceremoniilor focului vă spuneam: "Învăţaţi să descifraţi ceea ce se petrece în faţa voastră. Aceste ramuri din care am făcut focul sunt negre, răsucite şi priviţi ceea ce produc: ce splendoare, acest foc! Atunci de ce vă încăpăţânaţi să păstraţi toate ramurile moarte înăuntru, în loc să le sacrificaţi, pentru ca ele să se transforme în căldură şi în Lumină?" Ah, nu, cuvântul sacrificiu îi face pe oameni să tremure, le este întotdeauna frică să piardă ceva. Ei bine, nu vor avea nici căldură, nici Lumină.

Din cauza acestei frici de a sacrifica natura lor inferioară oamenii trec pe lângă Adevărurile esenţiale care ar fi putut să-i salveze. Iar când li se vorbeşte să intre în Spiritul Instructorului lor, ei resimt aceasta ca o voinţă de a-i limita, de a le îndepărta libertatea şi puterile lor. Deloc, din contră a se identifica cu Maestrul care-i depăşeşte nu poate decât să-i ajute să le crească libertatea şi puterile. Dar, bineînţeles, cu condiţia ca să fie un Maestru care-i depăşeşte, altfel este inutil.

Practica identificării este bazată pe cunoaşterea unei Legi fizice, Legea rezonanţei. Dacă ajungeţi să vibraţi la unison cu o făptură sau alta, nu numai că veţi cunoaşte gândurile şi sentimentele sale, dar şi calităţile sale vi se vor comunica. Astfel, veţi putea să studiaţi, să o judecaţi, să decretaţi că aşa şi pe dincolo, dar, în realitate, nu o veţi cunoaşte cu adevărat, pentru că o veţi cunoaşte din exterior. O veţi cunoaşte doar atunci când veţi vibra la unison cu ea. Deci, faptul de a se găsi pe aceeaşi lungime de undă apropie două fiinţe, pentru ca ele să poată să se cunoască. Aceasta este Iubirea; adevărata Iubire este adevărata Cunoaştere, pentru că adevărata Iubire nu este nimic altceva decât o fuziune.

Pentru a deveni ca Maestrul său, discipolul trebuie să ajungă să introducă în el aceleaşi vibraţii. Da, este o problemă de vibraţii. Iar el poate să devină chiar mai mare decât Maestrul său; aceasta depinde de iubirea sa. Întotdeauna, cel care are cea mai mare iubire devine cel mai mare. Având cunoaşterea, forţa, evident ajută la ceva; dar nu cu cunoaşterea şi cu forţa se va merge departe. Pe când cu iubirea, mergeţi până la infinit! Iubirea vă face să alergaţi, încât nu vă mai opriţi... Da, iubirea aceasta este: a vă lua picioarele la spinare. Iubirea care vă lasă să stagnaţi nu este o adevărată Iubire.

Exista odată într-un ţinut îndepărtat un tânăr băiat care era de o forţă excepţională şi care a decis să pună această forţă în serviciul omului cel mai puternic de pe Pământ. Astfel, el a mers să se pună în serviciul regelui ţării vecine care l-a luat în escorta sa personală. Într-o zi, în care regele şi suita sa traversau o pădure, au fost avertizaţi că se găseau în apropiere de un loc bântuit de Diavol, iar regele a dat ordinul de întoarcere. "Oh! şi-a spus băiatul, dar atunci, nu acest rege este cel mai puternic, din moment ce-i este teamă de cineva care se numeşte Diavol!..." L-a părăsit şi a plecat în căutarea Diavolului pentru a se pune în serviciul său.

Într-o seară, el a observat o întreagă trupă sinistră de călăreţi negri. "Pe cine cauţi?" a întrebat şeful. "11 caut pe diavol." "Eu sunt, ce vrei?" ".Am fost în serviciul cel mai puternic rege de pe Pământ, dar am văzut într-o zi că îi era fiică de tine. Tu eşti, deci, mai puternic decât el şi de acum înainte vreau să te servesc". Bine, este bine, vino cu noi. "Şi el 1-a urmat pe Diavol... Într-o zi a remarcat că trupa evita un loc unde se găseau cruci şi a întrebat ce erau aceste cruci pe care trebuiau să le evite. Istoria nu spune ce explicaţii exacte i-a dat Diavolul referitor la Iisus, dar tânărul om a înţeles că el trebuia să fie încă mai puternic decât Diavolul, din moment ce-i producea frică, şi s-a decis să meargă să-l servească. A căutat mult timp, mult timp, fără a putea să-l găsească. S-a angajat atunci ca luntraş la malul unui râu şi era atât de puternic şi de mare că transporta călătorii pe umerii săi de la un mal la altul sprijinindu-se pe un baston lung.

Într-o noapte, când era în mica sa cabană, a izbucnit o furtună teribilă: fulgere, trăsnete... Un adevărat potop! Cum el nu dormea, a auzit deodată un copii care plângea. Mirat, a ieşit şi, în obscuritate, a observat un copil mic. "Dar, micuţul meu, ce faci tu aici pe o asemenea vreme ?° . "Aş vrea să

traversez râul, dar nu pot, sunt prea mic!". "Nu mai plânge, te voi duce eu." L-a luat pe umărul său şi a intrat în râu... Dar apele erau crescute atât de sus şi curentul era atât de violent încât avansa cu foarte multă greutate şi, mai ales el, simţea că acest mic copil pe umerii săi devenea din ce in ce mai greu... "Dar, copilul meu, de ce eşti tu aşa de greu?" l-a întrebat luntraşul. "Cântăreşti tot atât cât şi Pământul!". "Oh, răspunde copilul, eu sunt mai greu decât Pământul, eu sunt Iisus pe caţe tu vroiai să-L serveşti. Începând de astăzi te vei numi Cristoforos, purtător al lui Hristos". Iată legenda Sfântului Cristofor.

Dacă, asemeni lui Cristoforos, discipolul părăseşte un Maestru slab şi temător pentru un Maestru puternic şi fără frică, cine poate să i-o reproşeze? Dacă el vrea să servească cel mai tare Maestru, cu ce este el vinovat? Iar Maestrul cel mai mare, cel mai puternic, este Soarele. Faţă de el, ceilalţi sunt slabi, bolnăvicioşi, şovăitori. Singurul care rezistă la toate furtunile, este Soarele. El este, deci, cel mai puternic, la el trebuie să mergeţi şi să-i serviţi şi lângă el trebuie să vă instruiţi. Da, dar oamenii care n-au primit Ştiinţa iniţiatică, nu ajung încă să vadă lucrurile în asemenea mod. Deja când li se vorbeşte să vibreze la unison cu Spiritul şi sufletul Maestrului lor, ei nu pot să înţeleagă. Deci, cu atât mai mult când este vorba de Soare.

Adevărata magie pentru discipol este, deci, de a putea să se identifice cu Maestrul său pentru a atinge ceea ce există în sufletul, în inima, în inteligenţa, în voinţa Maestrului său şi ca toate aceste comori să se verse în el. Deoarece un Maestru nu este aşa de egoist şi avar el vrea să vă dea în profunzime. Şi chiar dacă el vede că unul din discipolii săi îl depăşeşte, el este mândru. El spune: "Este copilul meu. Este mai inteligent decât mine, este mai bun decât mine, este mai puternic decât mine; cu atât mai bine, eu sunt tatăl său." Şi el este mândru. Un tată care este furios că fiul său îl depăşeşte nu este un adevărat tată. Iar dacă un Maestru este furios că un discipol a ajuns să-l depăşească, dacă el este gelos, dacă începe să-i joace feste, să-l chinuie, înseamnă că nu a ajuns încă la gradul superior de dezinteres care este cea mai mare calitate a unui Maestru. Şi este adevărat că există Maeştri pe care gelozia nu i-a părăsit încă.

Nu i se poate reproşa unui discipol că vrea să-l depăşească pe Maestrul său. Dacă Dumnezeu v-a dat calităţi, cine vă poate împiedica să le dezvoltaţi? Punctul de sosire, idealul de ajuns, nu este nici tatăl vostru, nici mama voastră, nici Maestrul vostru, ci Dumnezeu Însuşi. Un Maestru este o etapă, un mijloc, o poartă, un educator, un tată, pentru un anumit timp, dar nu se spune nicăieri că voi trebuie să vă opriţi şi să faceţi rădăcini lângă Maestrul vostru. Se spune doar că prin Maestrul vostru voi trebuie să mergeţi spre Dumnezeu. Unde veţi găsi o idee mai înţeleaptă, mai veridică? Dacă vă confecţionaţi idei proprii, asta nu mă priveşte; eu, eu vă dau totdeauna Ideile cele mai veridice, cele mai luminoase, cele mai divine.

Un Maestru este ca un tată sau ca o mamă care vă educă, dar nu trebuie să rămâneţi mereu lângă tatăl sau lângă mama voastră: trebuie să mergeţi spre Dumnezeu. Acum, dacă Maestrul vostru a ajuns până la Dumnezeu, veţi fi cu el lângă Dumnezeu şi va fi încă mai bine. Altfel, nu puteţi rămâne etern lângă Maestrul vostru. Da, altfel, un Maestru nu rămâne pe loc, el evoluează rapid; atunci veţi merge cu el chiar va trebui să fugiţi! El merge spre Dumnezeu, nu rămâne lângă voi şi trebuie să fugiţi împreună cu el pentru a merge lângă Dumnezeu. De ce? Pentru că punctul de sosire al tuturor făpturilor este Dumnezeu... Şi punctul de plecare? Este tot Dumnezeu.

Veţi spune: "Dar tatăl meu? Dar mama mea?". Ei au fost ca nişte antreprenori, ei au fabricat corpurile voastre, casa voastră: o cabană sau un

templu, depinde. "Dar eu vreau ca ei să fie cu mine!". Ei bine, încercaţi să-i antrenaţi în cursa voastră!

II

Mulţi dintre voi se întreabă cum reuşesc să, explic unele pasaje din Evanghelii care nu au fost într-adevăr, niciodată explicate în decursul celor două mii de ani. Când Iisus spunea de exemplu: "Tatăl Meu lucrează şi Eu lucrez împreună cu El", care era această activitate? Ei bine: "Căutaţi şi veţi găsi cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide"; căutaţi, bateţi, cereţi ce? Iar toate pildele: administratorul necredincios, cele cinci fecioare, cămila care poate să treacă prin urechile unui ac, când un bogat nu poate să treacă prin poarta Împărăţiei lui Dumnezeu... Iisus a dat poate multe explicaţii discipolilor săi, dar ele nu au fost scrise în Evanghelii. Atunci cum să ştiţi exact ce vrea e să spună?

Când eram foarte tânăr deja, mi-am pus această întrebare şi mi-am procurat foarte multe cărţi unde cuvintele lui Iisus erau comentate, dar nu eram atât de satisfăcut de toate aceste explicaţii. Atunci, într-o zi, tot reflectând, am avut această revelaţie că trebuia să ajung să "intru" în capul lui Iisus şi am început, deci, să fac o muncă prin imaginaţie. Dumnezeu a dat omului această facultate extraordinară: de a-şi reprezenta ceea ce nu poate să posede nici să execute în planul fizic şi de a crea astfel condiţii de realizare. Din nefericire, omul nu se serveşte de această facultate decât pentru satisfacerea instinctelor sale cele mai inferioare: senzualitatea, dorinţa de posesiune, de dominaţie, de răzbunare. Tot ceea ce oamenii pot să-şi imagineze în aceste domenii, este aproape incredibil! De aceea, acum trebuie să educaţi imaginaţia pentru a o face să servească unor activităţi cereşti. Deci, pentru "a întra" în capul lui Iisus, îmi imaginam că eram în Palestina, în toate locurile pe care le menţionează Evangheliile (oraşele, munţii, malurile Iordanului sau ale lacului din Ghenezaret), şi că eu pronunţam în faţa discipolilor mei toate frazele al căror sens vroiam să-l cunosc. Îmi imaginam că intram în conştiinţa lui Iisus şi că vedeam, simţeam şi gândeam ca El. Evident, aceasta nu s-a făcut de la o zi la alta. Am lucrat mult timp, mult timp. Câteodată reuşeam, alteori nu. Şi, în fine, pot să spun acum că dacă am ajuns să elucidez un pic mai bine decât mulţi alţii sensul pildelor din Evanghelii, este graţie acestui exerciţiu pe care l-am făcut timp de ani de zile pentru "a intra" în capul lui Iisus.

Să vorbim, acum, într-un mod general, de acest exerciţiu. Dacă şi voi vreţi să "intraţi" în capul Instructorului vostru pentru a-i cunoaşte gândirea, puteţi să o faceţi, dar cu condiţia ca scopurile voastre să fie pure, dezinteresate şi ca să nu cereţi decât lucruri cereşti. Deoarece "intrând" astfel în capul cuiva, îi aduceţi tot ceea ce este bun şi rău în voi. Nu puteţi, deci, s-o faceţi fără pagube decât cu fiinţe foarte avansate, pentru că ele sunt capabile să transforme chiar şi impurităţile pe care le aduceţi.

Cât de departe sunt oamenii de cunoaşterea acestor Adevăruri! Niciodată nu se vor preocupa să ştie dacă cumva gândurile şi dorinţele lor nu-i

vor tulbura sau nu-i vor murdări pe ceilalţi. Când un om decide să meargă pe drumul spiritualităţii, există ceva frumos, luminos, puternic care se degajă din el. Atunci, bineînţeles, femeile sunt sensibile la acest farmec, şi iată-le pe cale să-şi imagineze tot felul de lucruri fără a se gândi la tentaţiile pe care le creează pentru acest om în planul invizibil. Dar astfel este făcută natura feminină, nu poate fi cuminţită: din moment ce ea simte o impulsiune, trebuie s-o urmeze. Şi astfel mulţi Iniţiaţi au sucombat din cauza acestui asalt continuu al femeilor care vroiau să se facă iubite de ei. Doar cei care erau într-adevăr puternici au putut să reziste. Eu nu spun că nu trebuie să vă iubiţi Instructorul. Ba da, trebuie să-l iubiţi, dar într-un mod spiritual, pentru a-l susţine, pentru a-l proteja, astfel încât el să-şi realizeze misiunea sa.

Dacă vreţi să "intraţi" în capul unui Iniţiat, mai bine alegeţi un foarte mare Maestru, ca Iisus sau HermesTrismegistul, sau Melchisedec, deoarece cel puţin, chiar dacă sunteţi omul cel mai imperfect, nu riscaţi să le faceţi rău sau să le împiedicaţi lucrarea. Acest exerciţiu pe care-l făceam cu Iisus, îl făceam şi cu Maestrul meu, Petăr Deunov; dar nu-l făceam oricând şi în orice stare. Doar cu respect şi animat de un sentiment sacru îndrăzneam să "intru" în capul Maestrului. De altfel, numai cu condiţia de a simţi un sentiment de respect şi devoţiune acest exerciţiu, de "a intra" în capul unui Iniţiat, poate fi într-adevăr util şi benefic pentru voi, deoarece vibraţi atunci cu aceeaşi lungime de undă ca şi el şi, graţie acestei cunoaşteri, puteţi să exploraţi lumea gândirii sale.

XII - "DACĂ NU DEVENIŢI CA NIŞTE COPII..."

V-aţi întrebat oare de ce Lumea invizibilă trimite copiii lângă adulţi şi nu lângă alţi copii? Este pentru ca ei să găsească în părinţii lor modele, deoarece fără model nu se poate creşte, instrui, dezvolta. Dar părinţii... Ce fel de modele sunt uneori! Nu întotdeauna "modele" ei înşişi, aşa cum trebuie. Şi cum copiii au instinctul de a-i imita pe părinţii lor, părinţii nefiind întotdeauna la punct, copiii nici ei nu sunt. Adulţii, ei înşişi, au nevoie de un model care să-i depăşească, doar că nu vor să recunoască, se simt impecabili, perfecţi şi, cu această satisfacţie de ei înşişi, merg spre catastrofă.

Iar eu, credeţi voi că eu nu am nevoie de modele pentru a ajunge să devin ceea ce doresc? Da, bineînţeles, iar cum eu nu găsesc modele destul de perfecte aici pe Pământ, le caut în altă parte, în Lumea divină, şi iată de ce fac progrese în fiecare zi. Mici progrese, bineînţeles, dar cu câteva mici progrese în fiecare zi, în câteva mii de ani voi parcurge un drum imens. Da, am destulă răbdare pentru a munci încă mii de ani!

Cerul trimite, deci, copiii lângă adulţi pentru ca ei să aibă modele, dar şi pentru ca, reciproc, adulţii să aibă în faţa lor exemplul a ceea ce trebuie să redevină. Un adult este prea mare, prea greoi, prea abrutizat, dar un mic copil care surâde, care râde... Oh, la, la! Imediat i se deschide uşa! Dacă voi credeţi că, începând cu aceste explicaţii, toţi se vor decide încă de astăzi să devină copii... Nu, ei vor continua ca înainte, să se supraîncarce cu greutăţi, cu necazuri şi complicaţii, pentru că nu au înţeles nimic.

Iar eu, de ce continui să mă manifest ca un copil? Mulţi care mă văd pentru prima dată sunt blocaţi, scandalizaţi. Ei spun: "Dar ce se întâmplă cu acest om? Ni s-a spus ca vom întâlni un Maestru şi vedem un copil care râde, care glumeşte, care agită capul, picioarele, braţele..." Ei nu au înţeles că vreau să menţin în mine copilăria. "Dar, uneori, sunteţi serios, profund, grav, ca un bătrân!"." Ei bine, este pentru a face variaţii." Nu, adevărul, este că eu vreau ca inima mea să rămână pentru totdeauna ca un copil, totdeauna pregătită să iubească, să se entuziasmeze, dar ca intelectul meu să fie ca un bătrân în vârstă de mai multe mii de ani, plin de înţelepciune şi experienţă. Deci, vedeţi voi, copilul şi bătrânul sunt amândoi prezenţi în mine, dar fiecare la locul care trebuie să fie al lui, pe când deseori se vede la oameni un intelect pueril, prostuţ şi o inimă bătrână şi blazată.

Care este situaţia micului copil? Părinţii săi se ocupă de el, îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă; el nu are de ce să-şi facă nici un fel de grijă, nici munci să execute. Pe când pentru adulţi este contrariul, toate sarcinile, toate complicaţiile, toate treburile apasă asupra lor: ei trebuie să câştige bani pentru nevoile familiei, să o hrănească, să o cazeze, să o protejeze şi aşa mai departe. Eu vorbesc în general: ştiu că anumiţi copii sunt maltrataţi, abandonaţi, aruncaţi în stradă de părinţii lor şi anumiţi adulţi, bogaţi şi privilegiaţi, îşi petrec viaţa în fericire şi în linişte. Dar nu mă opresc asupra acestor cazuri excepţionale.

Atunci, dacă începeţi să căutaţi cauza acestei diferenţe între copil şi adult veţi vedea că primul se bucură de această protecţie pentru că nu poate conta pe el însuşi. Cum el nu are încă facultăţile necesare pentru a-şi ajunge şi

a se conduce în viaţă, rămâne sub protecţia părinţilor săi. Mai târziu, când se simte puternic, capabil, vrea să-şi ia responsabilităţi, să muncească, să se impună, să dovedească; şi, în acest moment, încep grijile, şi asta doar pentru că el trebuie să conteze pe sine însuşi, pe facultăţile sale, pe forţa sa, pe modul său de a vedea. A fi adult sau a fi copil nu este deci o problemă de vârstă, ci o problemă de atitudine.

Pe mine ceea ce mă interesează este să ştiu cum trebuie să vă comportaţi în Viaţa spirituală. Luaţi cazul discipolilor sau chiar al Iniţiaţilor. Ei nu vor să devină Maeştri ai propriei lor vieţi, să dispună şi să o organizeze după voinţa lor; ei nu vor să taie legătura cu Creatorul, ei vor să rămână copii, adică să-şi asculte părinţii cereşti, să-i urmeze şi să realizeze totul după sfaturile lor. Şi, din moment ce iau această atitudine, Cerul se ocupă de ei, îi hrăneşte, veghează asupra lor, îi protejează. Iată o nouă interpretare a cuvintelor lui Iisus: "Dacă voi nu deveniţi ca nişte copii, nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu". Pentru că au devenit adulţi, oamenii se simt puternici, liberi, nu mai au nevoie de Tatăl ceresc, nici de Mama divină, ei taie legătura cu ei. Dar, plecând din acest moment, toate nenorocirile cad pe capul lor, pentru că Cerul nu se mai ocupă de ei: **ei sunt adulţi**! Dacă ar fi continuat să fie copii, dacă, în loc să vrea întotdeauna să-şi afişeze independenţa faţă de Cer, ar simţi nevoia să se lase ghidaţi de el, să urmeze sfaturile sale, să aibă încredere şi să meargă dând mâna părinţilor lor divini, aceştia ar continua să se ocupe de ei şi ar fi protejaţi.

Nu este vorba de a nu deveni adult, ci, în timp ce devii adult, să păstrezi o atitudine de copil faţă de Cer, să te arăţi ascultător, supus, plin de iubire. **Iar Cerul, care vede această fiinţă, nu o abandonează, îi trimite ajutorul său, Lumina sa**.

Cerul nu va veni să vă ajute decât dacă sunteţi un copil. "Da, dar eu sunt deja un bătrân de 90 de ani!" Asta nu face nimic, Entităţile sublime nu privesc ridurile voastre, barba voastră sau părul alb, ele nu privesc calendarul oficial: ele văd că sunteţi un copil adorabil, că atitudinea voastră este cea a unui Fiu a lui Dumnezeu, a unei Fiice a lui Dumnezeu şi ele vă vor face să intraţi în Paradis. Mi se întâmplă să întâlnesc mulţi tineri băieţi şi tinere fete care au o aşa de mare încredere în propria lor raţiune, în propria lor cunoaştere, în propriile lor puncte de vedere, care nu acceptă sfaturi de la nimeni. Chiar dacă este un Maestru, ei nu îl vor asculta. Iar eu, doar văzând această mentalitate, ştiu că îi aşteaptă mari probleme şi că nu sunt pregătiţi pentru a le înfrunta şi a le rezolva corect. Simplu: pentru că au o mentalitate de adult; în loc să fie nişte copii care, conştienţi de ignoranta şi de slăbiciunea lor, se încredinţează părinţilor lor, căutând sfaturile şi urmându-le atent, ei contează în mod absolut pe opiniile lor. Ei bine, aceşti tineri şi aceste tinere au devenit deja prea bătrâni: ei merg în întâmpinarea marilor deziluzii şi a marilor suferinţe.

Veţi spune: "Dar până când va trebui să păstrăm această atitudine de copil?". Până când veţi fi devenit atât de puri şi de luminoşi încât Duhul Sfânt să poată să vină să se instaleze în voi: Când Duhul Sfânt se instalează în om, el poate să se considere în mod veritabil ca adult. Dumnezeu nu a făcut ca omul să rămână în copil pentru eternitate. Aceste două perioade, copilăria şi vârsta adultă, au fost prevăzute de Inteligenţa cosmică: trebuie să fiţi copil un anumit timp, până la maturitate. Doar că, această maturitate nu este acolo unde oamenii o plasează: pentru că au 21 de ani, sau 18 ani, ei îşi spun majori, dar nu au încă majoratul de care vă vorbesc. Chiar la 99 de ani mulţi nu sunt încă într-adevăr majori: ei nu au nici o maturitate spirituală. Când o

fiinţă a primit Duhul Sfânt, ea devine în mod veritabil adultă şi atunci merge în Lumină, vede clar. Doar acest adult este recunoscut ca adult de către Cer. Ceilalţi nu sunt încă decât copii recalcitranţi. Da, toţi cei care nu au atins încă această maturitate spirituală sunt consideraţi sus ca nişte bebeluşi. Deci, este clar. Omul nu este condamnat sa rămână etern un copil, dar atâta timp cât nu a primit Lumina, Spiritul lui Dumnezeu care aduce toate bogăţiile, el trebuie să păstreze o atitudine de copil, adică să rămână totdeauna ascultător, umil, atent faţă de Cer. De altfel, când vedeţi oameni în luptă cu dificultăţi de netrecut, este foarte simplu: este dovada că sunt încă copii neascultători, fiindcă adevăraţii adulţi nu mai suferă, ei sunt totdeauna în Lumină. Dar toţi cei care nu au vrut să păstreze această atitudine de copil până la maturitatea lor, şi care au devenit prematur adulţi, aceştia, evident, suferă.

Atunci, ce să faceţi? Ei bine, este foarte simplu: atâta timp cât nu aţi devenit adulţi, va trebui să cereţi să fiţi luminaţi şi ghidaţi de părinţii voştri cereşti. Când aceştia vor vedea ca sunteţi din ce în ce mai puternici, radianţi luminoşi şi plini de iubire, vor decide să vă dea majoratul: iar Spiritul Luminii nu va înceta sa vă ilumineze şi să vă inspire. Dar, atâta timp cât nu aţi fost recunoscuţi de către Cer, trebuie sa acţionaţi ca un copil umil şi ascultător pentru a putea intra în Împărăţia lui Dumnezeu.

Dar, să mă înţelegeţi bine, atunci când spun ca trebuie să fiţi umili şi ascultători, înţeleg asta faţă de Domnul... nu faţă de oameni. Deoarece, deseori s-a înţeles că trebuie să fiţi ascultători şi să vi supuneţi oricui, şi atunci câţi oameni sunt ascultători faţă de tirani, bogaţi, puternici, călăi. Nu, este vorba de a rămâne fidel, devotat, supus şi ascultător doar faţă de Principiile divine.

Viaţa spirituală are perioade de transformare care marchează trecerea de la o etapă la alta, exact la fel cum în viaţa fizică şi psihologică se vede, de exemplu, producerea pubertăţii sau a menopauzei. Aceste treceri nu se manifestă într-un mod tot atât de aparent în planul spiritual, dar ele sunt foarte semnificative, deoarece produc schimbări mari în Viaţa interioară. Deci, la fel ca în viaţa fizică se produce trecerea de la copilărie la adolescenţă., apoi la vârsta adultă; la fel în evoluţia noastră spirituală este prevăzută această trecere. Trebuie să rămâneţi copil atâta timp cât nu aţi ajuns la o maturitate de adult. Dar, după aceea, odată adult, nu se mai pune problema de a continua să vă comportaţi ca un copil.

"Dacă nu deveniţi ca nişte copii, nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu", aceste cuvinte ale lui Iisus sunt uşor de înţeles. Ziua în care veţi înceta să aveţi încredere în Tatăl ceresc şi Mama divină, în care veţi înceta să îi iubiţi să vă abandonaţi în mâinile lor, veţi începe să simţiţi greutăţile vieţii, mizeria, urâţenia; nu mai aveţi chef de nimic, nu mai aveţi acea veselie de copil care nu-şi face griji, care se joacă şi cântă; deveniţi ridat, zbârcit, deoarece aveţi prea multe greutăţi pe umeri. Dar dacă, cu toate treburile şi sarcinile, adultul care sunteţi vrea totdeauna să rămână un copil ceresc, pentru că el ştie că sus are părinţi care-l iubesc, atunci el se dezvoltă, devine surâzător, frumos, luminos.

Oare este clar acum? Atunci, noi toţi, nu avem de acum înainte nimic altceva de făcut decât să devenim Copii ai cerului, deoarece simţind iubirea Tatălui nostru şi a Mamei noastre, prezenţa lor, ajutorul lor, noi vom fi fără încetare susţinuţi, protejaţi, încurajaţi, luminaţi. Pe când toţi cei care se cred prea puternici deja, pentru a-şi permite să taie legătura cu Cerul, se simt nefericiţi, abandonaţi în frig şi singurătate. Când vedeţi un om împovărat,

strivit de griji, puteţi spune: "Acesta a devenit în mod prematur adult, el ar fi trebuit să rămână încă un copil".

Înţelegeţi că aveţi interesul să veniţi mai des lângă un Maestru pentru a obţine acest mod nou de a vedea. La fel cum aveţi nevoie de un tată, aveţi nevoie de un Maestru, deoarece un Maestru este un alt fel de tată. Veţi spune: "Dar nu este cazul, îl am deja pe tatăl meu!" Da, bineînţeles, dar poate el să vă înveţe tot ceea ce vă învaţă un Maestru? Există trei fiinţe pe care discipolul are nevoie să le iubească şi să ie respecte pentru a avansa pe drumul evoluţiei: Tatăl Ceresc, pentru a umple nevoia lui de iubire divină, Soarele pentru a învăţa sensul universalităţii şi, în fine, un Maestru pentru a-i lumina inteligenţa. Acestea erau învăţate în toate Iniţierile din trecut.